

మే 2004

Rs. 10 /-

చందులు

ఈ రూపులతో ఈ వేసవ్వి బెట్టుకగా గడువంచే.

10 మైనుర్హించే రూపులతో ఈ వేసవ్వి బెట్టుకగా గడువంచే.

ప్రీయమైన పీల్లలు!

ఈ వేసవ్వి సెలవలు సమ్మద్దికరమైన, మీగడతో నిండిన,
నోరూరించే రూపుల అరుణ్ వెన్కించులతో అనందంగా గడువండి.

70
మైనుర్హించే రూపులు

అయిం
వెన్కించు

ENTER
& CHANDAMAMA

OLYMPIC QUIZ CONTEST AND WIN ATTRACTIVE PRIZES!

1ST PRIZE

3 Cameras

2ND PRIZE

10 calculators

5. You will find, in the advertisement of Nutrine appearing in this issue, some children enjoying a tasty nutrine chocolate. How many times does the letter 'R' appears in that advertisement?

3 6 8 9

Beginning from May, your favourite monthly magazine Chandamama in English and all its language editions will carry Nutrine - Chandamama contests for 6 months. All you have to do is to choose the right answers, fill in the entry form and mail this page, along with 5 wrappers of 'Nutrine Chocolate Eclairs', before the closing date, to Nutrine Chandamama Contest, Chandamama India Limited, 82, Defence Officers's Colony, Ekkatuthangal, Chennai - 600 097.

It is an all India contest. Every month there will be different questions. There are fabulous prizes to be won. Watch out every month and participate. There will be 3 Konica cameras, 10 Calculators, and 50 Nutrine sweet hampers as first, second and third prizes respectively every month. At the end of the 5 monthly contests, the 6th contest offers a Bumper Draw and the winner will get a Personal Computer, in addition to the regular prizes. Participation in all the 6 months only will entitle the entries for the Bumper Draw. Results of the Bumper draw will be announced in December by post.

**BUMPER
PRIZE**

Acer Computer

NUTRINE CHANDAMAMA OLYMPIC QUIZ CONTEST

Study the questions carefully and tick [v] the correct answer in the blanks provided for each question.

1. The Olympic Games was revived after a gap of more than 2,200 years. Where was it held?
 London Paris Athens
2. Which country won the most medals in the first of the Modern Olympic Games?
 England Greece USA
3. In which Olympic Games was the Olympic Flame reintroduced?
 Amsterdam Berlin Moscow
4. Which Olympic Games had the maximum number of participating nations?
 Sydney Atlanta Seoul

DID YOU KNOW?

OLYMPIA, in Greece, was believed to be the abode of the Greek Gods. Sports festivals were a way of life in Greece as far back as 1370 B.C. According to Greek mythology, Kranos, a Greek God, and Zeuss, the father of Greek Gods, fought on Mount Olympus for the possession of the Earth. Zeuss won and threw a great sports party to celebrate his victory. This is how Olympic Games began.

Contest Rules :-

- Employees of Nutrine, Chandamama and their relatives are not eligible for the contest • The selection of the Judges will be at the sole discretion of Nutrine • Children of Indian Origin below 15 years age group alone are eligible for the contest • Nutrine reserves their exclusive right to extend or précise the contest • Contestants age proof to be supported by date of birth certificate • Winners will be selected by draw among correct entries • Winners will be notified individually • No cash compensation is allowed in place of prize articles • Warranties of prize articles are subject to the respective manufacturer • You can send only one entry per month • You can participate in any or all of the 6 contests • No correspondence other than entry forms will be accepted • Your signing the coupon will mean that you agree to the rules and regulations of the contest given on the coupon • Entries reaching us after the last date mentioned will be disqualified • If there are no all correct entries in any event, the maximum number of correct answers will be considered and the entries will go into the lot • All decisions made by the judges will be final.

CLOSING DATE : 31ST MAY 2004

Your Name :

Age : Class: Date of Birth :

Home address and PIN code :

Your signature:

India's largest selling sweets and toffees.

చందమామ

రా. నెల విశేషాలు

సంపుటి 110

మే 2004

సంచిక: 5

భల్లూక
మాంత్రికుడు - 7

13

నాగదేవత
(బే.క)

19

విష్ణు కథ - 5

45

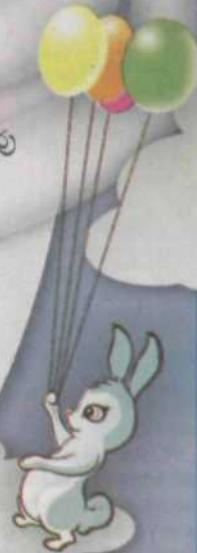

ఉత్తమ గురువు

51

రా. సంచికలో ...

- ★ పుష్పపుట్టగానే ... 7 ★ కేలిగాదిమందులసంచి ... 8 ★ బాధ
ఒక్కదే! ... 12 ★ భల్లూక మాంత్రికుడు - 7 ... 13 ★ నాగదేవత
(బే.క) ... 19 ★ భారత దర్శిని ... 25 ★ మనపూర్వగాథలు : ఉత్తమ
రాజలక్షణం! ... 26 ★ యద్దార్థానేరపరిశోధన కథలు: వింత
యాదృచ్ఛికాలు! ... 29 ★ నాగాల్యాండ జానపద కథ : అత్తిమాను
దయాగుణం - ఆపూర్వక్కతజ్ఞత! ... 32 ★ చందమామ కబుర్లు ... 35
★ జీవితం అందే ... 36 ★ పట్టుదల! ... 40 ★ కథల పోటీ ... 41
★ చిన్నశైలి శమ్యదు (బా.క) ... 42 ★ విష్ణు కథ - 5 ... 45 ★ వివిధ
దేశాల కథలు: తోకముడిచిన పొట్టిదయ్యం! ... 51 ★ ఉత్తమ గురువు ... 54
★ గప్పయింటి విందు ... 57 ★ అర్య - 11 ... 59 ★ నీటిని
పాదుపుచేధ్యం! ... 63 ★ విజ్ఞానం ... వినేదం ... వికాసం ... 64
★ ఫాటో వ్యాఖ్యల పోటీ ... 66

SUBSCRIPTION

For USA and Canada

Single copy \$2

Annual subscription \$20

*Remittances in favour of
Chandmama India Ltd.*

to

Subscription Division
CHANDAMAMA INDIA LIMITED

No. 82, Defence Officers Colony
Ekkatuthangal, Chennai - 600 097

E-mail :

subscription@chandamama.org

చంద

ఎయిల్ మెయిల్ డ్యూరా అన్నిదేశాలకు పన్నెందు సంచికలు రూ: 900

ఇంగ్లీష్ లో బుక్‌మార్క్ డ్యూరా రూ. 120 ట

చంద చబ్బు దిమాండ్ బ్రౌన్ డ్యూరాగానీ, మనిషశర్ప డ్యూరాగానీ
'చందమామ ఇందియా రిమిచెష్' పేరిట పుంచండి.

For booking space in this magazine please contact:

CHENNAI

Shivaji : Ph : 044-22313637 / 22347399

Fax: 044-22312447, Mobile: 98412-77347

email : advertisements@chandamama.org

© The stories, articles and designs contained in this issue are the exclusive property of the Publishers.

Copying or adapting them in any manner/ medium will be dealt with according to law.

వ్యాపకోవకులు
చి. నాగిరెడ్డి - చక్రపాణి

సమృద్ధి మధ్య ఎద్దడి!

మేనెల వస్తే దాలు; దేశమంతా వేసవితాపంతే, తీరనిదాహంతే విలవిలలాడిపోతుంది. ఇంతకూ మనదేశంలో వర్ధపాతం తక్కువా అందే, అదేం కాదు.

జాన్ నెలలో రక్షిణి సముద్రతీరంలో ఆరంభమయ్యే సైరుతీ బుతుపవనాలు జాలై, ఆగ్నీ నెలల వరకు కొనసాగుతాయి. వాటివల్ల ఉత్తర, తూస్య భారత దేశంలో ఎక్కువగా వర్షాలు కురుస్తాయి. ఆ తరవాత సెష్టింబర్ నెలలో ఆరంభమయ్యే తూస్య బుతుపవనాలు నవంబర్ వరకు కొనసాగుతాయి. మనదేశంలో యెచా సగటున 2000 మి.మీ. వర్ధపాతం నమోదువుతోంది.

ప్రకృతి ఉదారంగా ఇంత వర్షాన్ని ఇస్తోంది. జీవందులు ప్రవహిస్తున్నాయి. ఇలాంటి సమృద్ధి మధ్య ఎందుకీ నీటివిడ్డిది? వేసవి రాగే నీటిబోట్టుకు ఎందుకీ కటకట?

అప్పుడ్యురు బుతుపవనాలు ఏథలంకా వదంతే ఈ సమ్యక్కు మరింత జటిలంగా తయారపుతోంది. దానికి తోదు మనలో పాతుకుపోయన నిర్లక్ష్యం; ముందు జాగ్రత్తలు తీసుకోకపోవడం వల్ల జీవాధారమైన నీటికోసం - రాష్ట్రాల మధ్య, ప్రాంతాల మధ్య, జిల్లాల మధ్య, ఊర్లల మధ్య జలవివాదాలు, పోరపాచ్చాలు, పోరాచాలు పెచ్చరిల్లి హృదయవిదారకుమైన పరిస్థితులు బోటుచేసుకుంటున్నాయి.

బుతుపవనాల విషయంలో మనం చేయగలిగిందల్లా ఒక్కడి. పచ్చదనాన్ని, అడవులను పరి రక్కించుకుంటి సాధారణలో వర్షాలు కురుస్తాయను విజ్ఞానవేత్తలు చెబుతున్నారు. ఇక ఈరిసిన వర్షాన్ని పరిరక్కించుకోవడం మన చేతుల్లోనే ఉంది. ఈ దిశగా మనం చేయవలసింది దాలా వుంది.

మొట్టమొదటిది జలసంరక్షణ. అందే, నీటిని వృద్ధాచేయకూడదు. దుర్వినియోగం చేయకూడదు. రెంపరది - మన అజ్ఞనం, ఉదాసీనత కారణంగా, నాాటీకి తగ్గిపోతున్న జలవనరులను అభివృద్ధి పరచుకోవాలి. చెయ్యలనూ, చెలుపులనూ పూడిక తీసి, నీటి గుంటులు తప్పు, కురిసే వర్షాను వృద్ధాకాకుండా, భూమిలోకి ఇంకేలా చేయాలి. మూడవది 'జలయాజమాస్యం'. అందే, నీటిపాదుపు, మన అనుదిన జివితంలో అంతర్యాగం కావాలి. జలకాలుష్ణం జరగకుండా చూసుకోవడం, వంటగదిలో ఉపయోగించిన నీటిని మొక్కలకు పోయడం మొదటిన జాగ్రత్తలు తీసుకోవాలి. ఇందుకు క్రమశిక్షణ, త్రథదాలా అపురం. ఒక్కక్కు నీటి బోట్టు దాలా అపురం అన్న పరిస్థితి ఇప్పుడు నెలకొనివుంది. కాబట్టి, జలసంరక్షణ, నీటి పోదుపు పట్టి ప్రతి ఒక్కురూ దాలా శ్రద్ధగా మనలుకోవడం ఎంతైనా అపురం.

సంపాదకుడు : విశ్వం

Visit us at : <http://www.chandamama.org>

చందులు

పారకులకు, శ్రేయాభిలాషులకు వీళ్ళప్రిట్

ప్రియమైన పారకులకు, శ్రేయాభిలాషులకు,

నమస్కారం. చందులామపత్రికవెల పెంచకుండా, అందరికీ అందు
బాటులో వుండేలాచేయడానికి మేము ఎల్లప్పుడూ ప్రయత్నిస్తున్నాము.
ఈక తప్పుదనుకున్నప్పుడు మాత్రమే మా సమస్యను పారకులకూ,
శ్రేయాభిలాషులకూ తెలియజేస్తూ వచ్చాము.

ఇటీవల కొన్ని సంవత్సరాలుగా పత్రికా ప్రచురణకు సంబంధించిన
ఘన్నమైన ధరలు వివరితంగా పెరిగిపోయాయి. వాటన్నిటీనీ భరించాము.
కానీ హాత్తుగా పెరిగిన న్యాస్ ప్రింట్ కాగితం ధర కారణంగా పత్రికవెల
పెంచడం ఇప్పుడు తృప్తినిసరి అయింది. జాలై 2004 నుంచి చందులామ
విడిప్రతివెల రూ. 12.00; సంవత్సరచండా 144-00 రూపాయలు.

పారకులూ, శ్రేయాభిలాషులూ పరిష్కారించిని సహ్యదయంతో అర్థం
చేసుకుని మాతో ఎప్పటిలాగే సహకరించగలరని ఆశిస్తున్నాము.
మరిన్ని వైభవమైన అంశాలతో చందులామను మరింత ఆసక్తికరంగా,
ఆకర్షణీయంగా తీర్చిదిద్దగలమని ఈ సందర్భంగా పారకులకు మనవి
చేస్తున్నాము.

కృతజ్ఞతలతో,

చి. విశ్వనాథరెడ్డి
ప్రచురణకర్త

పుష్టి పుట్టుగానే...

భయమెరుగని యువకిశోరం!

లది 1921వ సంవత్సరం. మనదేశంలో స్వాతంత్ర్యద్వారా ఉధృతంగా సాగుతూన్న రోజులు. స్వాతంత్ర్య యొధులు పలువురు జైళ్ళ పాలయ్యారు. నిరసన ప్రదర్శనలు, ఉరేగింపులు దేశవ్యాప్తంగా రోజూ జరిగిని. అలా జరుగుతూన్న ఒక ఉరేగింపును పోలీసులు అడ్డుకున్నారు. ఆ ఉరేగింపులో పదిహేళ్ళు నిండి నిండని ఒక పసివాడు కూడా ఉన్నాడు. పోలీసులు వాణ్ణి బైదు చేసి న్యాయమూర్తి ఎదుట హజరుపరచారు.

“నీ పేరేమిటి?” అని అడిగాడు న్యాయమూర్తి.

“ఆజాద్, (స్వచ్ఛజీవి) ” అన్నాడు కుర్రవాడు.

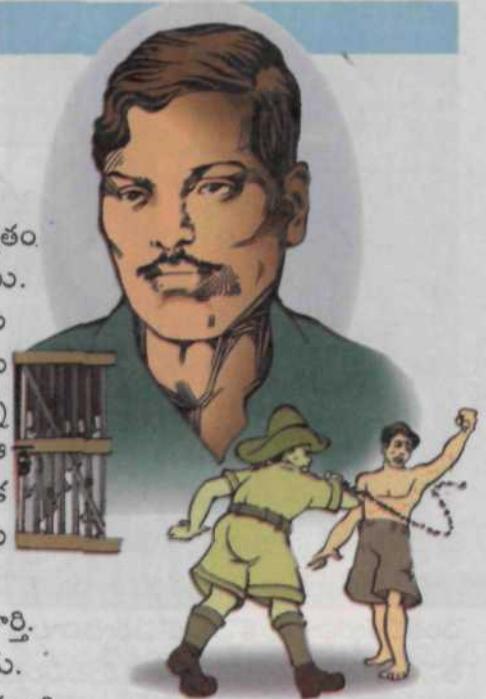
“నీ తండ్రి పేరు?” అని అడిగాడు న్యాయమూర్తి.

“స్వాతంత్రం!” అని బదులిచ్చాడు కుర్రవాడు ఏమాత్రం జంకూ కొంకూ కనబరచకుండా. కోపంతో చూసిన న్యాయమూర్తి, “నీ ఇల్లెక్కడ?” అని అడిగాడు.

“జైల్లో,” అన్నాడు యువకుడు.

న్యాయమూర్తి ఆగ్రహం చెందాడు. మైనర్ కావడంవల్ల ఆ కుర్రవాళ్ళి జైలుకు పంపలేక పోయాడు. అందువల్ల పదిహేను కొరడాదబ్బులు శిక్కగా విధించాడు. ఆరుబయట ఎల్రటి ఎండలో శిక్కనెరవేర్బడింది. తన మీద ఒక్కొక్క దెబ్బ పడుతూన్నప్పుడూ, “వందేమాతరం,” అని నినాదం చేశాడా పసివాడు. ఒళ్ళంతా నెత్తురోదుతున్నప్పటికీ, అసామాన్యమైన గుండె నిబ్బరంతో దేశభక్తిని ఎలుగెత్తి చాటి చూపరుల హ్యాదయాలను ద్రవింపచేశాడా కుర్రవాడు.

అసాధారణమైన ధైర్యాన్ని ప్రదర్శించిన చంద్రశేఖర ఆనే ఆ యువకిశోరమే ఈ సంఘటన తరవాత చంద్రశేఖర ఆజాద్ (1906 - 1931)గా సుప్రసిద్ధుడయ్యాడు. ఆయన గొప్ప విష్వవ వీరుడు; అకుంతిత దేశభక్తుడు. 1931 ఫిబ్రవరి 27న ఆఖరిక్కాస విడిచెవరకూ ఆయన బ్రిటిష్ అధికారాన్ని వ్యతిరేకించి నిర్విరామ పోరాటం సాగించాడు. అలహాద్ లోని ఒక పార్కులో ఉన్నట్టు తెలియగానే బ్రిటిష్ పోలీసులు ఆయన్ను చుట్టుముట్టారు. సాయుధులైన పోలీసులను ఆయన బంటరిగా ఎదుర్కొని ఇరవైనిమిపోలు పోరాడి ఆత్మార్పణ చేశాడు. భరతమాత ఆరోజు తన పీరపుత్రులలో ఒకరిని కోల్పోయింది.

కేతిగాడి మందుల సంచి

వాడుల్ని అనే గ్రామంలో, గోవిందరాజు అనే గాయకుడుండేవాడు. అతడు గ్రామంలోని వెంకటేశ్వరస్వామి కోవెలలో పర్యదినాలలో, తన భక్తి పాటలతో భక్తులకు వీనులవిందు చేసేవాడు. అతడిగానాన్ని విన్న జనం, “ఇంత చక్కగా పాడే గోవిందరాజుకు రాజాత్రయం లభిస్తే, మన గ్రామానికి గొప్పవేరు తెస్తాడు!” అనేవారు.

కానీ, గోవిందరాజు మాత్రం ఎంతో వినయంగా, “అయ్యా, వెంకటేశ్వరునికి కింకరుడిలా పుండిపోవాలని, స్వామివారు భావిస్తే, నాకు రాజాత్రయం ఎలా లభిస్తుంది? ఇకడై నాకు సుఖంగా జివితం సాగిపోతున్నది. నాకు నేనై రాజాత్రయాన్ని కోరను,” అనేవాడు.

ఇలావుండగా, వాడుల్ని వెంకటేశ్వరస్వామి కళ్యాణ మహాత్మపం జరిగే రోజు వచ్చింది. ఆసందర్భంగా, గ్రామంలో వీధి నాటకాలు, భజనలు, తోలుబోమ్మలాటలు మొదలైన వాటితో, రోజుకొక కార్యక్రమం పెట్టి, తొమ్మిది

రోజులపాటు స్వామివారి కళ్యాణ ఉత్సవాలు ప్రారంభించారు. ఈ సందర్భంలో గోవిందరాజుకు, గడ్డిపాడు నుంచి వచ్చిన కేతిగాడి పగటి వేషంవేసే భూషణం అనేవాడితో పరిచయం అయింది.

ఈకేతిగాడిమేం చాలా తమాపాగావుండేది. చేతిలో వంకరకర పట్టుకుని, గొంగళి కప్పు కుని తిరిగేవాడు. తలమీద కాకి ఈకలకుచ్చు టపే పెట్టుకునేవాడు. వాడు పస్సుపు మాటలు మాటల్లాడుతూ, ఎవరికి అర్ధంకాని వేదాంత విషయాలు కూడా చెప్పేవాడు. వాడి ముఖం మీదపున్న పసువు, సున్నం బోట్లు చూసి అందరూ నవ్వేవారు.

భూషణం, గోవిందరాజుతో, “నీపాట చాలా అద్భుతంగావుంటుంది. నీ పాట విని జనం ఆనందించినట్టే, మాగడ్డిపాడు పగటివేష గాళ్ళ వేషాలు చూసి కూడా వాళ్ళు విరగబడి నవ్వుతారు. ఈ పగటి వేషాల ద్వారా డబ్బు సంపాదన కన్న కూడా, మా గ్రామానికి పేరు

తేవడమే, మాకు ముఖ్యం. అందుకే ఇలా జీరూరూ తిరుగుతూంటాం. నువ్వేమిచిలా మారుమూల గ్రామంలో పాటలు పాటుతూ వుండి పోయావు?" అని అడిగాడు కళ్యాణ్ తృవాలు ముగింపు రోజున.

అందుకు గోవిందరాజు, "నాకు దేశదివైభై పాటలు తప్ప మరెం రావు. సంగీతపరిజ్ఞానం కొంతవన్న మాట నిజమే అయినా, కృషి చేసింది మాత్రం తక్కువ. రాజాస్థానమంచే మాటలు కాదు. నామల్ల మా గ్రామానికి పేరు రావాలంటే, ఆ వేంకటేశ్వరుడి దయ కావాలి," అన్నాడు.

ఈ జవాబుకు, భూషణం నవ్యి, "నోరు తెరుచుకుని కూర్చుంటే, సింహం నోట్లోకి జంతువులు రావు. నువ్వు, వీరభద్రపురం అంగాలమృతీర్థం గురించి వినేవుంటావు! అక్కడ తీర్థాత్మకవాలు ఘనంగా సెలరోజులు సాగుతాయి. ఇక్కడికిరెండు క్రోసులక్ష్ము, ఆ వీరభద్రపురం ఎక్కువ దూర ముండదు. అక్కడికినేనివ్వాళే బయలుదేరి పోతున్నాను. నువ్వు కావాలంటే రెండురోజులాగి బయ ల్యోరిరా. ఆ తీర్థానికి జమీందారు కూడా వస్తాడు. ఆయన సమక్కంలో నీకు మంచి గాయకుడుగా గుర్తింపు వచ్చే అవకాశ ముంది!" అన్నాడు బసచేసిన సత్రంగదిలో సామానులు సర్పకుంటూ.

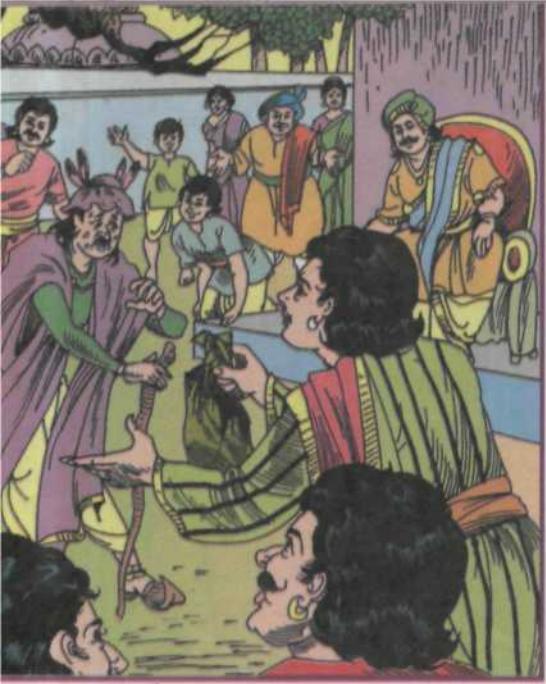
గోవిందరాజు ఏదో గుర్తు తెచ్చుకుంటున్న వాడిలా ఒకక్కణం ఆగి, "ఆ అంగాలమృవారి గురించివిన్నాను. ఆమె శివుడి అనుచరుదైన వీరభద్రుడి భార్య. చనిపోయనారి ఆత్మలకు శాంతి కలిగించమన్న, భూతప్రేతపిశాచాలు

పీడించకుండా తరిమెయ్యమనీ, ఆమెకు కొరడాలు సమర్పిస్తారు భక్తులు. ఆ అమృవారి చేతిలో ఎప్పుడూ కొరడా వుంటుంది. అప్పుడ్యుడేరెండుమూడు సార్లు పెళ్ళాను. కానీ, పాడే అవకాశం రాలేదు," అన్నాడు.

"ఈసారి తప్పక వస్తుందిలే!" అంటూ భూషణం, పెట్టోలో ఒక తోలు సంచి పెడు తూంటే, "అదేమిచి?" అని అడిగాడు గోవిందరాజు.

భూషణం ఉత్సవంగా తోలుసంచిలోంచి కొన్ని మందులు బయటికి తీసి, "ఈ అగ్ని తుండు కడుపు నెప్పికి, ఈ లేప్యం వాంతులు కట్టడానికి, ఇది గుండెదడ తగ్గడానికి - అలా ఎప్పుడేరోగం వస్తుందో తెలియదు కదా. అందుకని ప్రయాణంలో అన్ని దగ్గరుంచు కుంటాను," అని, గోవిందరాజుకు చూపించి,

వాటిని తేలుసంచీలో వేళాదు కానీ, దాన్ని పెట్టిలో పెట్టుకోవడం మరిచిపోయాడు.

ఆతర్యాత, కేతిగాడిపగిమోచాల భూషణం, హచావిధిగా సత్రం నుంచి బయటికి వచ్చి, తనలాగే వెళ్లిపోతున్న కళాకారులలో కలిసి పోయాడు.

వాడలూ వెళ్లిన కొంతసేపటికి, సత్రం నుంచి బయటికి వస్తున్న గోవిందరాజుకు, ఆ మందుల తేలుసంచీ కంటబడింది. దాన్ని తీసుకుని ఏధిలోకి వచ్చిన గోవిందరాజుకు, భూషణం కనిపించలేదు. ఎలాగూ అంగాలమ్మత్రానికి వెళుతున్నాను గదా, అక్కడ ఆ కేతిగాడికి సంచీ ఇవ్వవచ్చుననుకున్నాడు, గోవిందరాజు.

మర్మాదు గోవిందరాజు, బాడుగఁబండిలో, అంగాలమ్మత్రానికి జరిగే వీరభద్రపురానికి

బయల్సేరాడు. అతడు అక్కడికి చేరేసరికి, ఒక చేప చాలా హచావిధిగావుంది. జమీందారు రీవిగా గ్రామప్రజలు వేసిన ఆసనం మీద కూర్చుని నవ్వుతున్నాడు. చుట్టూవున్న జనం కూడా కేరింతలు కొడుతున్నారు. మధ్యలో కేతిగాడి వేషంలో వున్న భూషణం, నిప్పుతోకిన కోతిలా అటూఇటూ గెంతుతూ, “అయ్యా, కదువు నవ్వి! బాబోయ్, కట్టుబెర్రుకమ్ముతున్నవి! అగ్నితుండు గుళిక లెక్కడ? గుండెదడ మాత్రలెక్కడ? అసలు నా తేలుసంచీ ఎక్కడ? అమ్మతల్లి అంగాలమ్మ! కరుణించి నన్నేలు, తల్లో,” అంటూ అరుస్తున్నాడు.

ఐతే, జమీందారూ, జనం మాత్రం ఇదులు కేతిగాడి నటన, హాస్యం అనుకుంటూ విరగించి నవ్వుతున్నారు.

భూషణం తేలుసంచీ పేరు చెప్పగానే, గోవిందరాజుకు ఇది హాస్యంకాదనీ, నిజం గానే వాడు కడువునవ్వేతో బాధపడుతున్నాడనీ గ్రిపొంచాడు. అయిన వెంటనే వాళ్లి సమీపించి, “ఇదిగో నీతేలుసంచీ! ఆ మందులేవో నాకు తెలియను, నువ్వేచూసుకో,” అంటూ సంచీని అందించాడు.

ఆ సరికి జమీందారూ, జనం కూడా కేతిగాడి నటన కాదనీ, వాడు కడువునవ్వేతో బాధపడుతున్నాడనీ తెలుసుకున్నారు. భూషణం తేలుసంచీలోంచి తనక్కావలసిన మందు తీసుకుని మింగి, మంచి నీళ్లు కావాలన్నట్టు సైగ చేశాడు. జనంలోంచి ఒకడు చిన్నహాతలో నీళ్లు తెచ్చి ఇవ్వగానే తాగి నేల మీద చతురికిలబడ్డాడు.

అప్పుడు, జరిగిన వాస్తవమేమిదో గ్రహిం చిన జమీందారు, భూషణంతో, “ఒరే, నీకేతి గాడిమేం, సువ్వుపలికిన హస్యపు మాటలూ చాలా అద్భుతంగా వున్నవి. ఎటోచ్చు, ఎది పగటిమేం నటనో, ఏది నిజమైన రుగ్యతో గుర్తించలేకపోయినందుకు విచారిస్తున్నాను,” అన్నాడు.

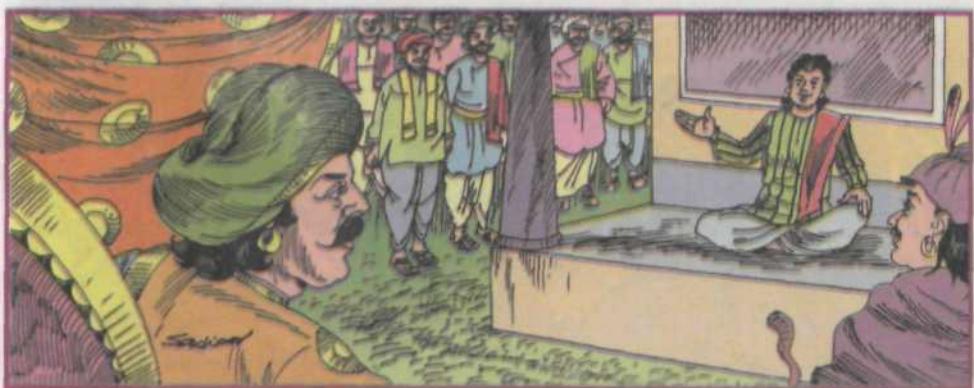
ఆ వెంటనే భూషణం లేచి నిలబడి గోవిందరాజును చూపిస్తూ, “ప్రభు! ఈయన వాడపల్లి గ్రామంలోని వేంకటేశ్వరస్వామి కోపెలలో, పర్వదినాలప్పుడు భక్తిపాటలు పాడుతూంచాడు. గొప్ప గాయకుడు. పేరు గోవిందరాజు. ఈయనగారు ఈ సాయంత్రం అంగాలమ్మ అమ్మవారి గుడి ముందు పాడే పాటలు వీనవలసిందిగా ప్రార్థిస్తున్నాను,” అన్నాడు.

ఇందుకు జమీందారు సంతోషంగా అంగి కరించాడు. ఆ సాయంత్రం గోవిందరాజు అద్భుతమైన గానమాధుర్యానికి తన్నయుడైన జమీందారు, అప్పటికప్పుడే ఆయనను వాడపల్లి వేంకటేశ్వరస్వామివారి కోపెలకు ఆస్తానగాయకుడిగా నియమిస్తూ, కొంత మాన్యం కూడా ఇచ్చాడు. అంతేకాక, తీర్థానికి

వచ్చినవారందరికి గొప్ప వినోదం కలిగించిన కెత్తిగాడి వేషధారి భూషణానికి ధనం బహు కరించాడు.

“సువ్వు నాకు చేసిన ఉపకారం నేను ఈ జన్మలో మరిచిపోను,” అన్నాడు గోవిందరాజు కృతజ్ఞతతో భూషణం చేతులు ఆప్యాయంగా పట్టుకుంటూ.

“ఇందులోనేను చేసిన ఉపకారం పెద్దది కాదు. సమయానికి వచ్చి నా ప్రాణం నిలబెట్టి నందుకు నిజానికి నేనే నీకు బుఱాపడి ఉన్నాను. అనుకోకుండా నేను మందుల సంచిప్తంలో మరిచిపోవడం, సమయానికి ఆ మందుల సంచితో వచ్చి సువ్వున్ను కాపాడడం; జమీందారు దృష్టి నీమీద పడడం, ఆయన ఆనందించి నిన్ను మీ ఊరి వేంకటేశ్వరస్వామి దేవస్థాన గాయకుడిగా నియమించడం-అంతా దైవకట్టకం తప్ప మరొకటి కాదు. నువ్వు నమ్మిన వాడపల్లి వేంకటేశ్వరస్వామివారే నీకు మేలు చేశాడు. అంతా ఆ దేవుడి దయ. మనమందరం కేవలం నిమిత్త మాత్రులమే,” అన్నాడు భూషణం స్వగ్రామానికి బయలుదేరడానికి ఆయత్త మవుతూ.

బాధ ఒక్కటే!

గంగాధరం తనే కూరగాయల వ్యాపారి దళ్ళ, సత్యరాజునే యువకుడు క్షోత్రగా పనిలోచేరాడు. సత్యరాజు ఎంతోనిజాయితీగా, చురుగ్గా పనిచేస్తూ, అతితక్కువ కాలంలోనే యజమాని మెప్పుపొందాడు.

అయితే, సత్యరాజుకు కాస్తుకోపం ఎక్కువ. కూరగాయలు కొనడానికి వచ్చినవాళ్ళు ఎక్కువగా చేరమాడుతూ విసిగిస్తే, “వెళ్ళంది, వెళ్ళంది! మీరెంకంటారు,” అంటూ కసురుకునేవాడు.

ఇందుకు ముఖ్యకారణాల్లో ఒకటి, ఏ రకం కూరగాయలు ఏ ధరకు అమ్మాలో ముందుగానే నిర్ణయించిపుండరం. అయినా, ఈ కసురుకోవడం కోప్పడడంలాంచివి మానుకోమని, గంగాధరం ఎంతగానే చెప్పిమాశాడు. కానీ, సత్యరాజు ఇవేమీ వినిపించుకోలేదు.

ఒకరోజు, ఆ ఊరిపెద్ద వీరభద్రయ్య ఇంట్లో పనిచేసే మనిషి మీద సత్యరాజు దురుసుగా మాట్లాడ దంతో, వీరభద్రయ్య స్వయంగా వచ్చి గంగాధరాన్ని నానా మాటలూ అనిపోయాడు. ఇక ఊరుకుని లాభంలేదని గంగాధరం, సత్యరాజును పనిలోంచి తీసివేశాడు.

దిగాలుపడిపోయిన సత్యరాజు రెండురోజుల తర్వాత తిరిగి గంగాధరం వద్దకు వచ్చి, తనను పనిలోకి తీసుకోమని బలిమాలడం మొదలు పెట్టాడు. అయితే, గంగాధరం, అతడు చెప్పేది వినిపించుకో కుండా గొంతుపెద్దది చేసి, “ఏయ, చెప్పుంటే మనిషివికాము వెళ్ళ, పో!” అంటూ అరిదాడు.

గంగాధరం తనను కుక్కను ఆదిలించినట్లుగా కరకుగా మాట్లాడడంతో, సత్యరాజు మనసు కలుకుమన్నది. అతడు కళ్ళల్లోనీళ్ళు తిరుగుతూండగా తలదించుకుని వెనక్కు తిరిగాడు. వెంటనే గంగాధరం అతష్టి, “ఒరేయ, ఇలారా!” అంటూ పెలిదాడు.

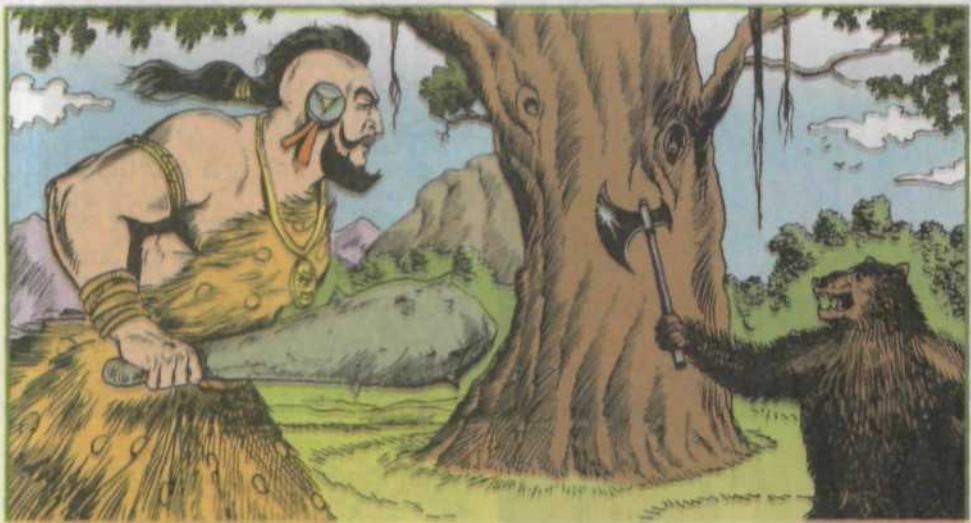
సత్యరాజు వెనక్కువచ్చి యజమాని ఎదురుగా నిలబడ్డాడు. అప్పుడు గంగాధరం, “ఇప్పుడు నీకు అర్థమయిందా? ఒక మనిషితో మరొకమనిషి మర్యాదగా, గౌరవంగా మాట్లాడకుండా కసురు కుంటే, ఆ మనిషి ఎంతగా బాధపడతాడో!” అన్నాడు సామ్యంగా.

నిజంగానే సత్యరాజుకు ఆ బాధ అనుభవంలోకిపెచ్చింది. అతడు వినయంగా చేతులుణ్ణిస్తూ, “ఆబాధ ఎలావుంటుందో తెలిసివచ్చింది, బాటు!” అన్నాడు.

“ఇప్పుడు నేను, నిన్న నమ్మగలను. వెంటనే పనిలో చేరు,” అన్నాడు గంగాధరం శాంతంగా.

- క. లక్ష్మీకాంతమ్మ

భల్లాక మాంత్రికుడు

7

[ఆరణ్యంలో నాగమల్లు అనే దొంగలనాయకుడికి దొరికిన రాజు దుర్యాఖుడు, తన పేరు దుర్యాఖుశైలీ అని చెప్పి తప్పించుకుని పొరిపోజాశాదు. నాగమల్లు నమ్మక అతణ్ణీ బలవంతంగా ఒక గుహలోకి తీసుకుపోయాడు. అంతలో అక్కయికి గంటగొడ్డలి తిప్పుతూ తలారిభల్లాకం వచ్చి రాజుదుర్యాఖుడి తల తెసుయకుతానని నానా గొడు చేస్తూండగా, దాపులనున్న గుహనుంచి ఉగ్రమందుడనే రాక్షసుడు వెలుపలికి వచ్చాడు. తలారిభల్లాకం, వాడి మీదికి గంటగొడ్డలి ఎత్తింది.]

తరవాత-

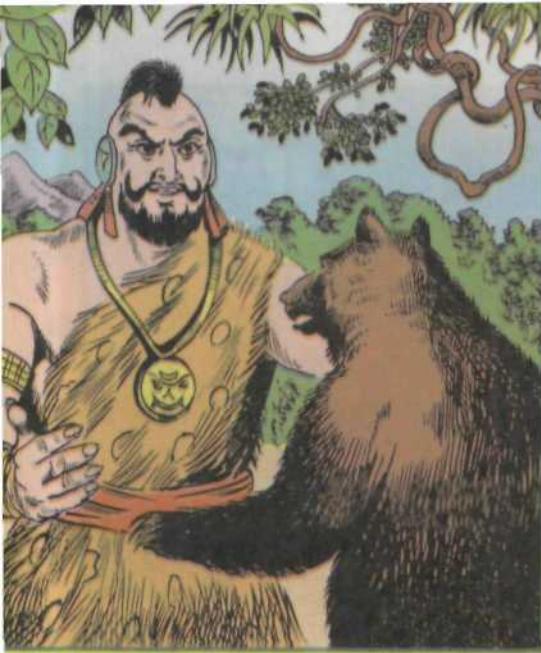
తలారిభల్లాకం గంటగొడ్డలిని పైకెత్తి పట్టు కుని తనకేసి రావటం చూస్తానే, రాక్షసుడు ఉగ్రదండుడు అంతలోనే ఏదో గుర్తుకు రావటంతో వణికిపోతూ, రాతి గదను ముందుకు చాచి, “బరే, మానవ భల్లాకాధమా! ఆగు, ఏమా పాగరు?” అన్నాడు.

తలారిభల్లాకం చప్పున ఉన్న చేటునే ఆగి, “బరే, ఉగ్రదండా! రాక్షసుళ్ళని అహం పోతున్నావా? నీ మేకపోతు గాంభీర్యం, నా దగ్గిరా? నీ కాళ్ళూ, గదపట్టిన చేయా వణుకు

తూండటం, తెలుస్తునే వున్నది,” అన్నాడు. ఉగ్రదండుడు పశ్చుకొరుకుతూ కాళ్ళతో నేలను తాటించి, “నా కాళ్ళూ, చేతులూ వణుకుతున్న మాట నిజమే. కానీ, అది నిన్న చూసిన భయంవల్ల కాదు; అసహ్యం వల్ల!” అన్నాడు.

ఆ మాటలతో ఉగ్రుడైయిన తలారి భల్లాకం, కోపం పట్టలేక గంటగొడ్డలిని దాపులనున్న పెద్ద రాతిమీద బలంగా కొట్టి, “బరే, రాక్షసాధమా! భల్లాక మాంత్రికుడు

‘చందుమా’

ఖుది తల సరకమని! ఆపని ముగించుకుని, తిరిగి భల్లాకమాంత్రికుడి దగ్గిరకు పోక, తనెందుకు ఈ ఉగ్రదండుడనే రాక్షసుడితో గొడవలు పడటం?

ఈ ఆలోచన కలగ్గానే తలారిభల్లాకం, “ఒరే, ఉగ్రదండా! సమయానికి నేనిక్కడి కొచ్చిన పనేమిటో గుర్తు చేశావు, మెచ్చాను! ఇక నీ దారిన నువ్వుపో, నే నీ పక్కన వున్న గుహలో దాగిన రాజు దుర్యుఖి తలనరికి, నా దారిన నేను పోతాను,” అంటూ పెను దిరిగాడు.

ఉగ్రదండుడు రెండుగులు ముందుకు వేసి, “ఓయ్, తలారి భల్లాక్, కొంచెం ఆగు! ఇంతకు ముందు నువ్వు, భల్లాకమాంత్రి కుడి పేరు పలికావు. నే విన్న భల్లాకమాంత్రి కుడూ, నువ్వునే ఈ భల్లాకమాంత్రికుడూ ఒకరేమో ఆన్న సంశయం కలుగుతున్నది. నువ్వెరిగిన ఈ మాంత్రికుడి వయసు ఏపాటి వుంటుంది!” అన్నాడు.

ఆ ప్రశ్నకు తలారిభల్లాకుడు పెద్దగా నవ్వి, “సూర్య, చందుల వయసెంతో ఆయన వయసంత. ఆయన కళ్ళ ఎదటే హిమాలయ పర్వతాలు పుట్టి; ఇంత అయినై. బ్రహ్మపుత్రానిది పురిటిచిద్గా కెవ్వమంటూ అరిచి, వెలెడంత నీటిపాయగా కొండరాళ్ళ మీద గంతులు వేయటం ఆయనెరుగు!” అన్నాడు.

“భల్లిరా, తలారిభల్లాకా! నీ చేతిలోని గండుగోడ్డలి ఎంతవాడి అయిందో, నీ తలలోని నాలుకా అంత వాడి అయిందే! నిజంగా మెచ్చాను! నేనూ, నీ వెంట వచ్చి, ఆ భల్లాక

సృష్టించిన, ఈ తలారి భల్లాకుట్టే హేశనచేసి మాట్టాడుతున్నావా? ఇదిగో, నీ తల తెగినేల పడబోతున్నది,” అంటూ కష్టించి ముందుకు దూకి, గండుగోడ్డలిని రాక్షసుడి కంఠం కేసి కొట్టబోయాడు.

ఉగ్రదండుడు ఎగిరి గంతేసి దాపులనున్న ఒక చిన్న దేవదారువుక్కం పక్కకు పోయి నిలబడి, నిబ్బరంగా అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ తనను సమీపిస్తున్న తలారి భల్లాకుతో, “తలారి భల్లాకా, కస్తుకాంతించు. మనిషరం ఒకళ్ళనేకళ్ళం చంపుకునే ప్రయ త్రుంలో బాగా గాయపడటం తటిస్తిస్తే, లాభ పడేది ఎవరో తెలుసా!” అన్నాడు.

ఆ ప్రశ్నవింటూనే తలారి భల్లాకుడికి, తానా ప్రాంతాలకు వచ్చిన పనేమిటో గుర్తుకు వచ్చింది. భల్లాక మాంత్రికుడు తనను పంపింది, దుష్టుడైన ఉదయగిరి రాజు దుర్యు

మాంత్రికుడి దర్శనం చేసుకోవటం ఎలా వుంటుందంటావు?" అన్నాడు ఉగ్రదండుడు రాతిగదను దూరంగా విసిరిపేస్తూ.

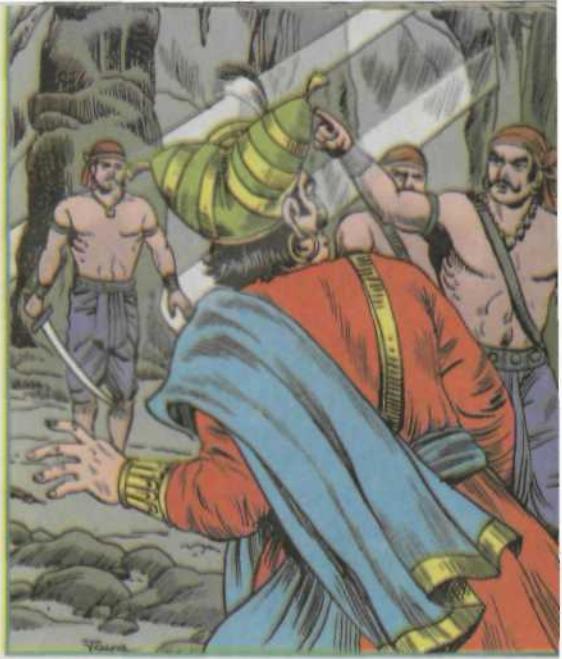
రాక్షసుడి ప్రవర్తనకు తలారిభల్లాకం ఆశ్చర్యపోతూ, "అలా రాతిగదను దూరంగా పారవేయటంలో ఏదైనా విశేష ముందం టావా?" అని అడిగాడు

"ఎందుకు లేదు? ఈ క్షణంనుంచీ మని ద్రురం మిత్రులం," అన్నాడు ఉగ్రదండుడు.

ఆ జవాబుకు తలారిభల్లాకం నవ్యి, "భల్లాకమాంత్రికుడి చేతగల, ఎలుగుత లాటం మంత్రదండం తగిలి, నా రూపం మారినా, చూచాయగా నేనేమరో, నా కింకాగుర్తు స్వది. రాజు దుర్యుఖుడి తలను ఆ మాంత్రి కుడి పరం చేసిన మరుక్షణం, ఆయన నన్ను తలారిగా మార్చేస్తాడు. కనక, మనిద్ధరి మధ్య స్నేహం సాగదు. నీ గుహ దారేదో నువ్వు చూసుకో," అని, దెంగలు నాయకుడూ, రాజు దుర్యుఖుడూ దాగి వున్న గుహకేసి వెళ్ళాడు.

ఈసారి తలారిభల్లాకం గుహకు అడ్డంగా వున్న రాతిని పక్కకు లాగి పడవేసే ప్రయత్నం ప్రారంభించగానే లోపలవున్న రాజు అంగ రక్తకుడు, దెంగనాగుమల్లతో, "నాగుమల్లు, ఈసారి మహారాజుగారితోపాటు మనందరికి చావు తప్పదు," అన్నాడు వటికిపోతూ.

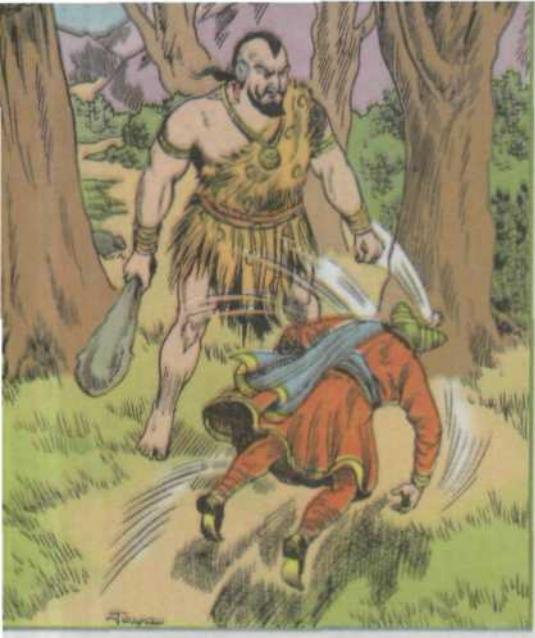
నాగుమల్లు, దుర్యుఖుడి కేసి చూశాడు. దుర్యుఖుడు, తనలో తాను ఏదో గొణు క్షుంటూ గుహాద్వారం కేసి చూస్తున్నాడు. నాగుమల్లు తన అనుచరులిద్దరిని కత్తులు దూసి, సిద్ధంగా వుండమని పాచ్చరించి దుర్యుఖుడితో, "నీ అంగరక్తకుడి మాటల

వల్ల ఇప్పటికి నువ్వు శెట్టివి కాదని రాజువనీ నాకు నమ్మకం కలిగింది. ఆ భల్లాకం నరక వచ్చింది, నీ తల. ఆత్మరక్తం చేసుకునే ప్రయత్నం చెయ్యక, ఏదో గొణుగుతున్న వెందుకు?" అన్నాడు కోపంగా.

"నేను గొణగటం లేదు, ఏమి చెయ్యాలో తెలుసుకునేందుకు, ఇష్టదైవాన్ని ప్రార్థిస్తున్నాను," అన్నాడు రాజు దుర్యుఖుడు బొంగురుపోయిన గొంతుతో.

"అంటే, ఈనాటివరకూ నువ్వు చేసిన వెధవపనులన్నీ, నీ ఇష్టదైవం అనుమతితనే చేశామన్నమాటుచీ, బయటికిసియు," అంటూ నాగుమల్లు, దుర్యుఖుట్టి పక్కకు తేసి, సగం తెరుచుకున్న గుహాద్వారం డగ్గిరకుపోయి, పెద్దగొంతుతో, "ఓయ్, తలారిభల్లాకా, కాస్త నిదానించు! ఈ గుహలోవున్న వాళ్ళలో నీక్కామలసింది, దుర్భయశెట్టినని అబధాలాడు

స్వర్గానికి పోయేందుకు, ఇదే మంచి అవకాశం! నువ్వుముందుపోయి ఆ తలారిభల్లూ కాన్ని ఎదిరించు. ఆసమయంలో నేను ప్రాణాలతో తుప్పించుకునే అవకాశం వుంటుందేమో చూస్తాను,” అన్నాడు.

అంగరక్కుడు ఈసారి ఒరనుంచి దూసిన కత్తిని తిరిగి ఒరలో పెట్టివేస్తూ, “నేను చచ్చి స్వర్గానికిపోతే, ఇక్కడ నా భార్యాచిట్టల మాదేమటి? ఇప్పుడ్పుడే అటుకేసి పోవాలని లేదు,” అంటూ గుహగొడకు చేరిగిలబడి, గట్టిగా కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

అంతలో బయటినుంచి తలారిభల్లాకం కోపంతో, “ఒరే, ఎక్కడూ, ఆ దుర్యుఖి రాజు? ఒకసారి నేను గుహలో జోరబడ్డానంటే, మీ అందర్చీ ఊచకోత కొస్తాను,” అన్వది.

దొంగ నాగమల్లు తన అనుచరులిద్దరికి సైగచేసి, వాట్లు పెంటరాగా, గుహకు అడ్డం గావున్న రాయిని పక్కకు నెడుతూ, తల బయటికి పెట్టి, “అయ్యా, నన్ను, నా ఇధరు సేవకుల్ని ప్రాణాలతో వదలండి. మేం, ఈ ప్రాంతాల అరణ్యమ్మగాల మధ్య బతుకుతున్న వాళ్ళం!” అన్నాడు.

“ఒరే, మీరు దొంగలు, ఆ సంగతి నాకు తెలుసు! అయినా నేను, మిమ్మల్ని ఏమీ చెయ్యసు,” అన్నాడు తలారిభల్లాకుడు.

నాగమల్లూ, అతడి అనుచరులూ రాతిని పక్కకు నెట్టివేసి బయటికి వస్తున్నంతలో, వాళ్ళను చాటు చేసుకుని రాజు దుర్యుఖుడు వేగంగా బయటికి దూకి, పారిపోసాగాడు. తలారిభల్లాకు ఎగిరి గుట్టి, “ఒరే, దుర్యుఖా! అగు, అగు” అంటూ పెంటబడి పరిగెత్తుతలో

తూన్న దుర్యుఖురాజే గదా?” అని అడిగాడు. “పెనెను! మిగూ చిల్లమల్లరసరుకుతో నాకేం పని? వాళ్ళే గుహనుంచి తలతోపాటు బయటికి సెట్టండి; తల మాత్రం నేన్నరుక్కు పోతాను,” అన్నాడు తలారిభల్లాకం.

“అయితే కొంచెం ఓపికపట్టు,” అని, దొంగలనాయకుడు నాగమల్లు వెనుదిరిగి, దుర్యుఖుడితో, “రాజు, దుర్యుఖా! తలారిభల్లాకం మాటలు విన్నావు గదా? చావే తప్పకపోతే, రాజీచితంగా కత్తి దూసి, ఆ తలారిభల్లాకంతో పోరాదుతూ ఎందుకు చావకూడదు?” అన్నాడు.

రాజు దుర్యుఖుడు పెలపెలపోతూ, “నేను రాజీచితంగా బతకటం నేర్చిన వాళ్ళేకాని, రాజీచితంగా చాపటం చేతనెన వాళ్ళీకాను!” అని, పక్కనవున్న అంగరక్కుడితో, “ఒరే, అంగరక్కా! నీ స్వామిభక్తి ఎలాంటిదో చూపి,

దుర్యుఖుడు ఒకచెట్టుచాటుకు పరిగెత్తబోయి, ఎదురుగా రాతిగద పట్టుకుని నిలబడివున్న రాక్షసుడు ఉగ్రదండుళ్ళి చూసి, ఒక చావు కేకపెట్టి, అతడి ముందు బోర్డాపదిపోయాడు.

తలారిభల్లాకుడు, “అహ, దొరికావ గదరా!” అంటూ దుర్యుఖుళ్ళి సమీపిస్తు న్నంతలో, ఉగ్రదండుడు రాతిగదను నేల జార్పి, చేయెత్తి, “సోదరా, తలారి భల్లాకా, ఒక్కకొం ఆగు! ఆ భల్లాకమాంత్రికుడు నిన్ను బతికివున్న రాజు దుర్యుఖుడి తల నరుక్కురమ్మన్నాడా లేక చచ్చిన దుర్యుఖుడి తల కోసుకురమ్మన్నాడా?” అని అడిగాడు.

ఆ ప్రత్యక్షులు తలారిభల్లాకం ఆశ్చర్యపోతూ, కదలామెదలక పడివున్న దుర్యుఖుడి కేసి పరిక్రాగా చూసి, “ఉగ్రదండా! ఈ దుర్యుఖుడు చచ్చిపోయాడనా నువ్వునేది?” అన్నది.

“చావలేదు, మూర్ఖపోయాడు. మూర్ఖలో వున్నవాడి తల నరకటం మహాపాపం అన్నారు గదా, పెద్దలు. ఒక పని చెయ్యి. వీణ్ణి, ఆ మాంత్రికుడి దగ్గరికి తీసుకుపోయి, అక్కడే తల నరుకు, అక్కడకు వెళ్ళేలోపల వీడికి స్ఫుహరాకపోదు,” అన్నాడు ఉగ్రదండుడు.

తలారిభల్లాకం బుసలుకొడుతున్నట్టు పెద్దగా నిట్టుచ్చి, “శత్రువును భుజానవేసు కుని మోయమన్నావా? భీ, భీ!” అన్నాడు.

ఉగ్రదండుడు గుహకేసి ఓ మారు చూశాడు. అక్కడ నాగమల్లు, అతడి ఇద్దరు అసుచరులూ చాటుగా నిలబడి, పారిపోయే ప్రయత్నం చేస్తూ గుసగుసలాడుతున్నారు. ఉగ్రదండుడు రాతిగదను చేతికి తీసుకుని, “ఒరే, దారిదోషి పెధవల్లారా, పారిపోవాలని

చూస్తున్నారా? జాగ్రత్త, కాలరాయగలను! ఇటురండి. ఆ అంగరక్కుడైక్కడ?” అంటూ గద్దించాడు.

నాగమల్లు గుహలోకి తొంగి చూసి, “అయ్య, ఇక్కడ ఆ రాజు అంగరక్కుడు మూర్ఖపోయినట్టున్నది. గుహకు చేరగిల బడి, బిగుసుకు పోయివున్నాడు,” అన్నాడు.

“వాడిది దొంగమూర్ఖ. ఉగ్రదండుడు అభయం ఇచ్చి, పిలుస్తున్నట్టు చెప్పండి. ఇక్కడ రాజు దుర్యుఖుడు చావబోతున్నాడు,” అన్నాడు ఉగ్రదండుడు.

దొంగల నాయకుడు నాగమల్లు పెద్దగా గింతెత్తి, “ఒరే, అంగరక్కా, మూర్ఖలే! మహారాక్షసుడు ఉగ్రదండుడు, నిన్ను చంపనని అభయం ఇచ్చాడు,” అన్నాడు

దానితో అంగరక్కుడు చప్పున లేచి కూర్చుని, గుహలోనుంచి బయటికి వస్తూ,

“మహారాజుగారి తల తెగినట్టేనా? ఆ భయం కర తలారిభల్లాకం ఇక్కట్టించి వెళ్లి పోయిందా?” అని అడిగాడు.

ఆ వెంటనే నాగమల్లు అనుచరులిద్దరూ, వాడిమీదికి దూకి, సదుమూ, మెడాపట్టుకుని బయటికిలాగి, “అడుగో, మీ దుర్మృఖు రాజు, ఉగ్రదండుడి పాదాల దగ్గిర మూర్ఖ పోయి వున్నాడు,” అన్నారు.

అంగరక్కును వణికిపోతూ ఉగ్రదండుడి ముందుకు పోయి, “అయ్య, ఈ క్షణం నుంచి నేను తమకు అంగరక్కున్ని. ఈ తలారి భల్లాకం నుంచి కాపాడాలి,” అన్నాడు.

ఉగ్రదండుడు పెద్దగా నవ్వి, “అలా అయితే, నా రక్షణకు, ఒక అంగరక్కును దొరికాడన్నమాట! ఎంత మహారక్షణుడికి ఎంత దుర్ధశపట్టింది,” అని, “ఒరే, అంగ రక్కకా! ఆ కనబడే నా గుహలోకిపోయి, ఒక రాతిపాత్ర తీసుకుని, అ చెట్లచాటునవున్న నీచివాగు నుంచి, నీరు తీసుకురా. ఈ దుర్మృఖు రాజు మూర్ఖనుంచి లేచేమార్గం ఏమన్నా వన్నదేమో మాద్దాం,” అన్నాడు.

“మా రాజు మూర్ఖనుంచి బయటపడితే తప్ప, తలారిభల్లాక దౌర, తల నరుకు్క

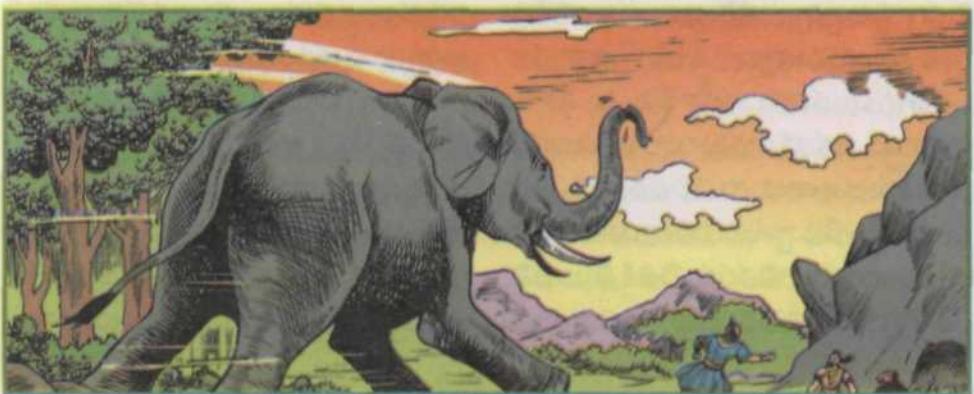
పోరన్నమాట!” అంటూ ఆశ్చర్యపోయాడు అంగరక్కును.

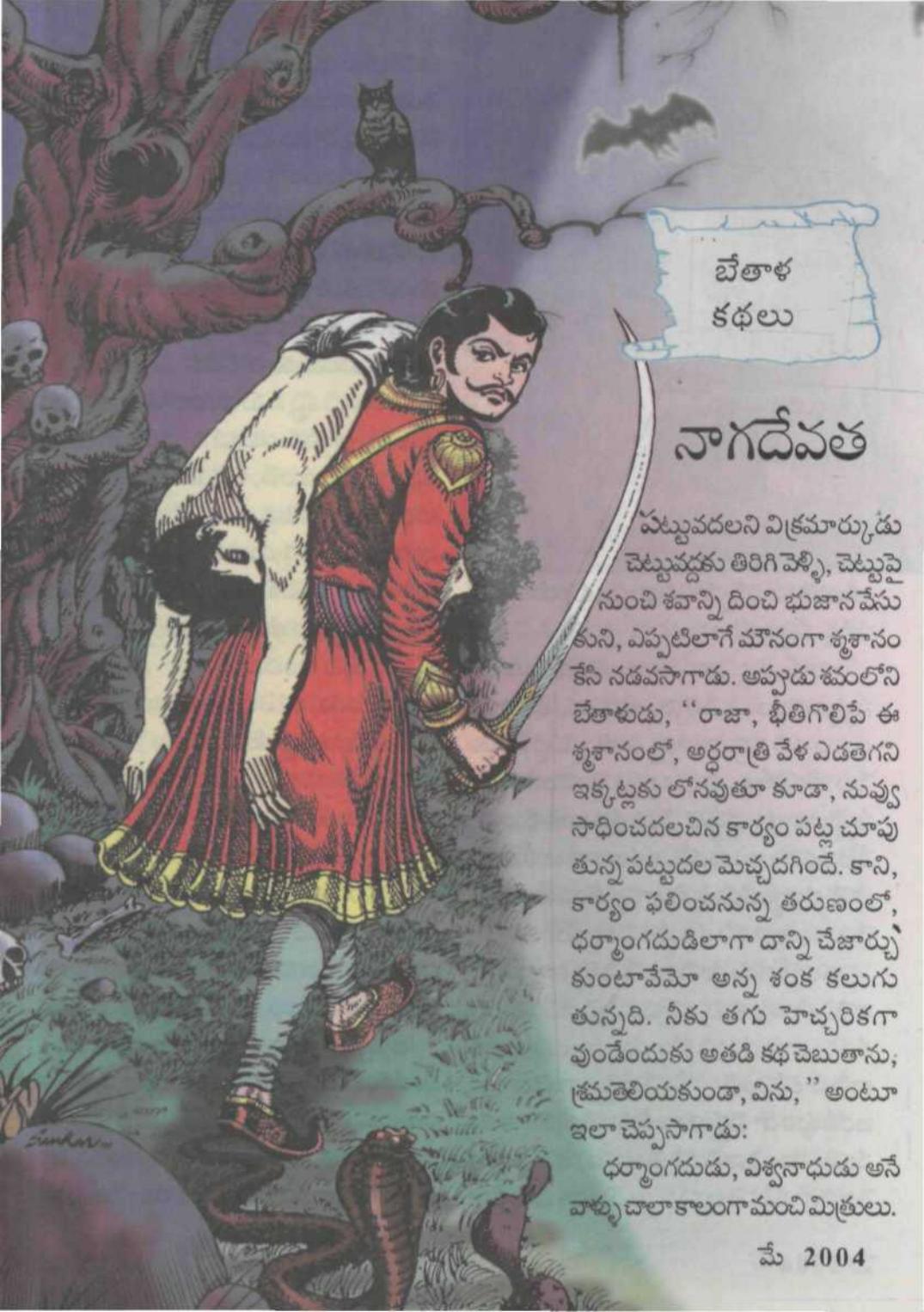
తలారిభల్లాకం గండ్రగొడ్డలి ఎత్తి, “ఒరే, మూర్ఖుడా! అలా చూస్తావేం? ఉగ్రదండుడు చెప్పిందేమిటి?” అన్నాడు.

ఆ మరుక్కణం అంగరక్కును రాక్కసుడి గుహలోకిపరిగెత్తి, అక్కడ వన్న ఒక రాతిపాత్ర తీసుకుని, వాగు కేసి పోయాడు. వాడు పాత్రలో నీటిని నింపుతున్నంతలో, ఆ పక్కన వున్న చెట్లగుంపులో నిలబడివున్న తొండం తెగిన ఏనుగు వాణ్ణి చూసి, పెద్దగా ఫ్మింక రించి వాడికేసి పరిగెత్తి రాశాగింది.

అంగరక్కును పాత్రను అక్కడే వదిలి, ఉగ్రదండుడూ వాళ్ళువున్న చేటుకు అమిత వేగంతో పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చి, “అయ్య, తలారి భల్లాకంగారిమొండితొండుచేనుగు వెంటబడి వస్తున్నది,” అంటూ భయంతో అరిచాడు.

“అహ, నా వాహనం ఈ ప్రాంతాలనే వున్న దన్నమాట!” అంటూ తలారి భల్లాకుడు తల పక్కను తిప్పి చూసేంతలో, ఏనుగు తొండం పెకెత్తి, ఫ్మింకరిస్తా పెనుభూతంలా వాళ్ళ మీదికివచ్చి పడసాగింది. - (ఇంకా వుంది)

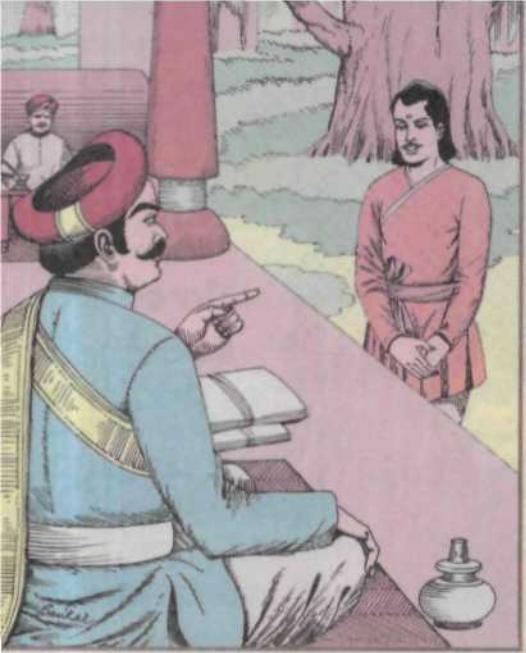

బేతాళ
కథలు

నాగదేవత

పట్టువదలని విక్రమార్యాదు
చెట్టుప్పదు తిరిగిపెళ్లి, చెట్టుపై
సుంచి శాస్ని దించి భుజానమేసు
కుని, ఎప్పలిలాగే మోనంగా శృంగం
కేసి నడవసాగాడు. అస్తుడు కుంలోని
బెతాలుడు, “రాజు, భీతిగొలిపే ఈ
శృంగంలో, అర్ధరాత్రి వేళ ఎడతెగని
ఇక్కట్టకు లోనవుతూ కూడా, నువ్వు
సాధించదలచిన కార్యం పట్ల చూపు
తున్న పట్టుదల మెచ్చరగిందే. కాని,
కార్యం ఫలించనున్న తరుణంలో,
ధర్మాగదుడిలాగా దాన్ని చేజార్యు
కుంటావేమో అన్న శంక కలుగు
తున్నది. నీకు తగు హాచ్చరికగా
పుండెందుకు అతడి కథచెబుతాను;
క్రుమతెలియకుండా, విను,” అంటూ
ఇలా చెప్పసాగాడు:

ధర్మాగదుడు, విక్ష్యానాధుడు అనే
వాళుచలాకాలంగామంచి మిత్రులు.

అయితే, వారిన్నెపోనికి భూషయ్య రూపంలో పరీక్ష వచ్చింది.

భూషయ్య మొసగాడు. దొంగ పత్రాలు సృష్టించడంలో నేర్వరి. అయిన, ధర్మాంగ దుడు తన వద్ద పాలాన్ని తాకట్టుపెట్టిరెండు వేల వరహాలు తీసుకున్నట్టు దొంగపత్రం సృష్టించాడు. వద్దీతో సహా తన బాకీ మూడు వేల వరహాలయిందనీ, తక్కణం ఆ బాకీ తీర్చక పోతే ధర్మాంగదుడి పాలాన్ని తను స్వాధీనం చేసుకునంటాననీ కబురు పెట్టాడు.

ధర్మాంగదుడు వెంటనే పెళ్ళి న్యాయాధికారిని కలుసుకుని, భూషయ్య మొసం సుంచి తనను కాపాడమని కోరాడు. న్యాయాధికారికాసేపాలోచించి, “ఏ నేరాన్నెనా విచారణ జరపకుండా నిర్దిశయం తీసుకోరాడు. నాకు నువ్వు మంచివాడివనీ తెలుసు, భూషయ్య మొసగాడనీ తెలుసు. అయినా విచారణ

జరిగేదాకా భూషయ్యను ఆపాలంటే, నీవు వెయ్యి వరహాలు ధరావతు కట్టాలి. ఎవరైనా సిగురించి హామీ ఇవ్వాలి,” అన్నాడు.

అప్పుడు ధర్మాంగదుడి వద్ద ఉబ్బులేదు. అయినా అతడు బెంగపడలేదు. ఊర్కో తన కింతో అంతో పరపతివుండికాబట్టి అప్పు పుడు తుండుకున్నాడు. కానీ అతడిపాలం చిక్కుల్లో పడిందని తెలిసి, ఎవరూ అతడికి అప్పివ్వ డానికి ముందుకు రాలేదు.

ఇలాంటి క్షుపసమయంలో విశ్వనాథుడు తనను ఆదుకుంటాడని ధర్మాంగదుడు నమ్మాడు. అయితే, అదే సమయంలో విశ్వనాథుడి తండ్రికి పెద్ద జబ్బు చేసింది. వైద్యినికి చాలా ఉబ్బు ఖర్చుయింది. అంతలోనే అతడి చెల్లికి చక్కని పెళ్ళి సంబంధం వచ్చింది. పెళ్ళి ఖర్చులకు అయిదు వేల వరహాలదాకా అవసరమని అంచనా వేశాడు. ఉబ్బు కోసం విశ్వనాథుడు శతవిధాల ప్రయత్నిస్తుంటే భూషయ్య అతణ్ణి కలుసుకుని, “నీకు నేను సాయపడతాను. బదులుగా నువ్వు నాకు సాయపడాలి,” అన్నాడు.

విశ్వనాథుడు స్నేహం కంటే అవసరమే ముఖ్యమనుకున్నాడు. అతడు ధర్మాంగదుడి విషయంలో హామీపుండడానికి నిరాకరించాడు. ధర్మాంగదుడికి ఎక్కుడా అప్పు పుట్ట లేదు. అతడి పాలం భూషయ్య పాలయింది.

అప్పుడు ధర్మాంగదుడికి, భూషయ్య మీదకంటే విశ్వనాథుడి మీద ఎక్కువ కోపం వచ్చింది. ముందతడు ఆ మిత్రద్రోహాని చంపేయాలనుకున్నాడు. కానీ అందువల్ల ప్రయోజనమేముంటుంది? తను హంతకు

డనిపించుకుని ఉరికంబమెక్కల్చివస్తుంది.
పేసీ, విశ్వనాథట్టి కోతీరాకొడదామన్నా -
అప్పుడూ అందరూ తనను పరమదుష్టుడని
అసహాయంచుకుంటారు!

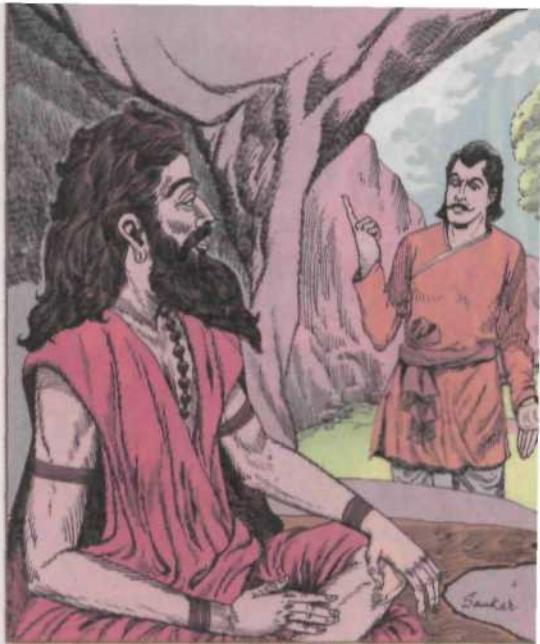
విశ్వనాథుడి మీద పగతీర్పుకునే మార్గం
తోచక చివరకు ధర్మాంగదుడు, ఉంచివర
కొండగుహలో వుండే బైరాగి వద్దకు వెళ్ళి తన
గోదు వినిపించాడు. ఆ బైరాగి చాలా గొప్ప
వాడనీ, ఆయన మహిమలు చేయగలడనీ
అంతా చెప్పుకుంటారు.

బైరాగి, ధర్మాంగదుడు చెప్పింది విని,
“తనస్వార్థంకోద్దీ నీకు సాయపడలేదు కాబట్టి
విశ్వనాథుడు మంచి మిత్రుడు కాదు. మరి
నీ సంగతేమిటి? నీకు సాయపడలేదని నువ్వు
విశ్వనాథుడికి అపకారం చెయ్యాలనుకుంటు
న్నావు. నువ్వు మంచి మిత్రుడివి కావు!”
అన్నాడు.

“స్వామీ, అపకారం చేసింది విశ్వనాథుడు.
నేను అతడికి అపకారం చేయాలనుకోవడం
లేదు. అతడిపట్ల ప్రతీకారం తీర్పుకోవాలను
కుంటున్నాను. అందుకు మీ సాయం కోరి
వచ్చాను,” అన్నాడు ధర్మాంగదుడు.

“ఇప్పుడు నీ మనసునిండా పగపుంది.
పాముకు విషమెలాంటిదే, మనిషికి పగ
అలాంటిదే. నేను విషప్రాణులకు సాయ
పడను. నీవు పగను విధిచి పెట్టిరా. అప్పుడు
మనం మళ్ళీ మాట్లాడుకుండాం,” అన్నాడు
బైరాగి.

“స్వామీ! నామనులోని పగపోయే మార్గం
కూడా, మీరే చెప్పింది. ఆ పగ ఉధృతాన్ని తట్టు
కోలుండావున్నాను,” అన్నాడు ధర్మాంగదుడు.

బైరాగి కొద్దిసేపు ఆలోచించి, “అయితే
విను. నేను నిన్ను పాముగా మార్గగలను.
అప్పుడు నీ పగఅంతా మిషంగా మారి, నీతుల్లో
చేరుతుంది. ఆ విషం బారినుంచి బయట
పడగానే, నీకు తిరిగి మనిషిరూపు వస్తుంది.
పాము రూపంలో వున్నంత కాలం నీకు పూర్వ
జ్ఞానం వుంటుంది కానీ, బుధ్యులు మాత్రం
పామువే వుంటాయి. ఎటోచ్చి పాము రూపంలో
వుండగా ఏ మనిషైనా నిన్ను చంపితే మాత్రం
అరూపంలోనే మరణిస్తావు!” అన్నాడు.

ధర్మాంగదుడు మారాలోచనలేకుండా
దీనికి అంగికరించాడు. బైరాగి అతట్టి పాముగా
మార్చేశాడు.

పాముగా మారిన ధర్మాంగదుడు, అక్క
ట్టించి పాకుతూ పాలాలవైపు వెళ్ళాడు.
పాలంలోరైతు ఒకడు క్రరమ నేలకు తాటిస్తూ
వస్తుంటే, దాని దెబ్బ ధర్మాంగదుడి తోకకు

తగిలింది. అతడికి కేవం వచ్చి సరున లేచి పడగ ఎత్తి బుస్సుమన్నాడు. అప్పటికే రైతు ముందుకు వెళ్లిపోయాడు. ఆ శబ్దం విని పక్కనున్న పాదల్లో నుంచి పాము ఒకటి బయటికి వచ్చి, ధర్మంగదుడితో, “నువ్వు మనిషి వెంటబడి కరుస్తావేమా అని భయ పడ్డాను. మనిషి కుటబడుం మనకు ప్రమాదం అని తెలుసుగదా!” అన్నది.

ధర్మంగదుడు కాసేపు ఆ పాముతో మాట్లాడి చాలా వీళొలు తెలుసుకున్నాడు. తలలోని విషాన్ని పాములు అత్యరక్తణకు మాత్రమే ఉపయోగించుకుంటాయి. మనిషి వల్ల అపకారం జరిగినా, ప్రాణప్రమాదం లేక పోతే అతడి జోలికి వెళ్వు. వాటికి పగ అన్నది తెలియదు.

అది నిజమేననిపించింది, ధర్మంగదుడికి. కానీ విశ్వాధుడు తన శత్రువు. అతణ్ణి

మాత్రం కాటువేయాలి. అప్పుడు విశ్వాధుడి ప్రాణాలు పోతాయి. తనకు శిక్షావుండదు!

ధర్మంగదుడు ఇలా నిర్ణయించుకుని, ఎవరికంటా పదకుండా విశ్వాధుడి ఇల్లు చేరాడు. ఇంట్లోని ముందరిగిదిలో విశ్వాధుడి కొడుకు ఆరేళ్వాడు బొమ్మలతే ఆడుకుంటు న్నాడు. వాడు ధర్మంగదుణ్ణిచూడేచూశాడు. వెంటనే భయంతో, “పాము!” అని గట్టిగా అరిచాడు.

ఆ కుర్రవాణ్ణి కాటేసి విశ్వాధుడికి పుత్రుడికం కలిగించాలని ధర్మంగదుడు అను కున్నాడు కానీ, తనకే అపకారమూ చేయని వాడి జోలికి వెళ్వుడం తప్పని, అతడికి అని పించింది. అందుకని అక్కడణ్ణించి చరచరా పాక్కుంటూ పూజగదిలోకి దూరాడు.

ఇంతలో ఇంటిల్లపాద్ విశ్వాధుడికొడుకు మట్టు చేరారు. వాడు చెప్పిందివిని, అంతా పూజగదిలోకి వెళ్వారు. చూస్తే, అక్కడ పూజా మందిరంలో, పడగ విప్పి ఆడుతున్నాడు ధర్మంగదుడు.

“నాగదేవత! కశ్య మూసుకుని నమస్కరించండి. ఎవరికి ఏ అపకారమూ జరగదు! ఈ రోజుతో మనకూ, మనవాళ్కకూ వచ్చిన క్షోలన్నీ తెలిగిపోతాయి. దుష్టుల కారణంగా నీ స్నేహితుడు ధర్మంగదుడికి వాటిల్లిన క్షుం కూడా మంచులా కరిగి పోవాలని నాగదేవతకు మొక్కుకో నాయనా,” అన్నది విశ్వాధుడి తల్లి. అక్కడున్న వారందూ ఆమె చెప్పినట్టు చేశారు. ఆ మాటలు విన్న పామురూపంలోని ధర్మంగదుడు ఉలిక్కి పడ్డాడు. ఎంత ప్రయ త్రీంచినా అతడిలో కోసి పుట్టలేదు.

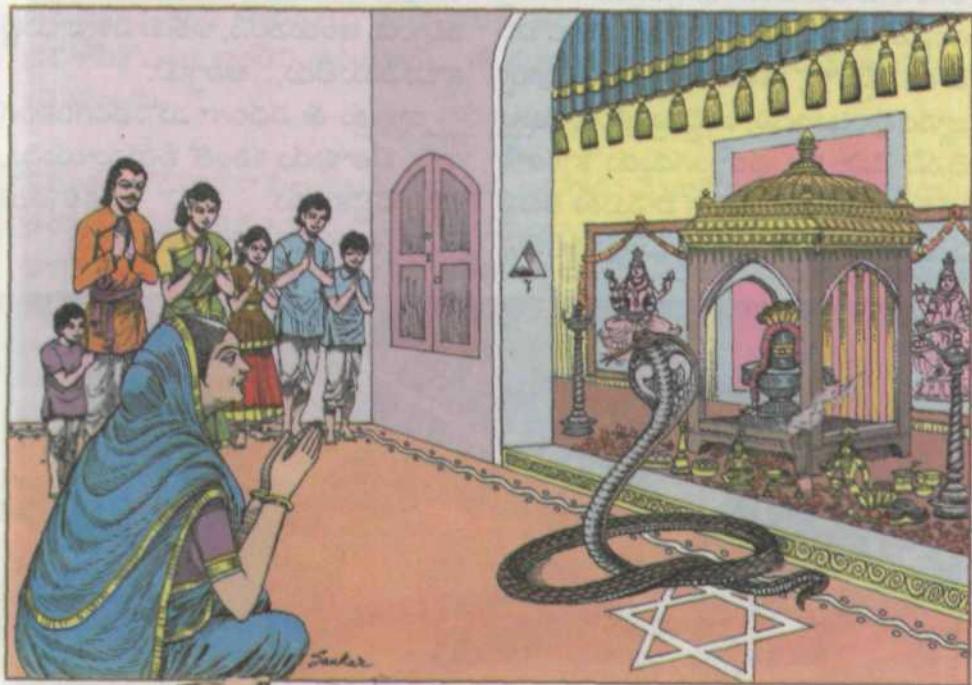
“చీ! నాయా విషంవల్ల ఏ ప్రయోజనమూ లేదు,” అనుకుంటూ ధర్మాగడుడు తన కోరలతో పూజామందిరాన్ని కాటువేశాడు. కోరల విషం బయటపడగానే, అతడి పాము రూపంనశించి తిరిగి ధర్మాగడుడయ్యాడు. అక్కడున్న వారందరూ ఇంకా కళ్ళు మూసు కునే వుండడంతో తనూ లేచి వారితో కలిశాడు. కళ్ళు తెరిచిన విశ్వనాథుడి తల్లి, మందిరంలో నాగేవత మాయంకావడం చూసి, మరింత భక్తిభావంతో నాగస్త్రోత్తం చేసింది. ఆమె ప్రతి చవితి పర్వదినానవెళ్ళి పాముపుట్టలో పాలు పోసివచ్చేది. ఎలాంటి కష్టాలు వచ్చినా, నాగేవత కరుణవల్ల తొలిగి పోతాయని కొడుకుకు చెపుతూండెది.

విశ్వనాథుడు కొద్దిసేపు తర్వాత కళ్ళు తెరిచి, పక్కనేస్తన్న ధర్మాగడుట్టి చూసి ఆశ్చర్య

పడి ఏమనాలో తెలియక తలదించుకున్నాడు. అప్పుడు ధర్మాగడుడు, “మీతమా! సీ అవసరం నీచేత చేయించిన పనివల్ల, నాకు పాలం పోయింది. అంత మాత్రాన, అంత కంటే విలువైన నీ స్నేహాన్ని పోగొట్టుకు నేందుకునేను సిద్ధంగాలేను,” అన్నాడు.

ఈ మాటలకు విశ్వనాథుడితో పాటు, అతడి కుటుంబంవారందరూ ధర్మాగడుట్టి ఆకాశానికిత్తారు. ఈ విషయం తెలిసి ఉఁడో వారందరు కూడా, ధర్మాగడుట్టి ఎంతగానే మెచ్చుకున్నారు. భూపయ్యలో కూడా, ఆ తర్వాత మార్పు వచ్చి ధర్మాగడుడికి చేసిన అన్యాయాన్ని సరిదిద్ధుకున్నాడు.

బేశాటుడు ఈ కథ చెప్పి, “రాజు! విశ్వ నాథుడు, ధర్మాగడుడికి ఎంతో ఆప్తమిత్రు దుగా వుంటూ, ఆపద సమయంలో తన

స్వార్థం కొద్ది, అతడికి సహయం నిరాకరించాడు. అటువంటి మిత్రదోహి మీద పగసాధించేందుకు ధర్మాంగదుడు, మహిమగల బైరాగిని ఆశ్రయించి పాముగా మారాడు గదా? కానీ, పూజామందిరంలో అవకాశం వున్నా అతడు, విశ్వనాధుడితో తమ స్నేహాన్ని గురించి అన్న మాటలకూ, పాముగా అతడి ప్రవర్తనకూ పాంతన వున్నట్టు లేదుకదా? ఈ సందేహాలకు సమాధానం తెలిసి కూడా చెప్పుకపోయాడో, నీ తల పగిలి పోతుంది,” అన్నాడు.

దానికి విక్రమార్యాడు, “మనుషులలాగే పశుపక్షాయాదులక్కాడా ప్రకృతి ప్రభావకారణంగా సహజ స్వభావమంటూ ఒకటి వుంటుంది. ధర్మాంగదుడు సాధారణంగా మనుషులకుండే ఊహాపోహాలతో, పాములకు తను సహజంగా వున్నవనుకుంటున్న దుష్టస్వభావం, పగల గురించి ఆలోచించాడు. బైరాగి, అతడికి పాముగా పూర్వజ్ఞానం వుంటుందనీ, బుద్ధిమాత్రం పాముల దేననీ చెప్పాడు! ధర్మాంగదుడు కాకతాళియంగా పాలంలో మరొక పాముకు తటస్థపదిస్యాడు, ఆ పాము - పాములు తలలోని

విషాంగి ఆత్మరక్తణకు మాత్రమే ఉపయోగించుకుంటాయనీ, వాటికి పగ అన్నది తెలియదనీ చెప్పింది. ఆ సమయాన, బుద్ధి విషయంలో పాముల స్థాయిలో పున్న ధర్మాంగదుడికి, అది ఆచరించదగిందిగా తేచింది. పైగా, విశ్వనాధుడు, ధర్మాంగదుడు మిత్రులే. అనుకోవుండా కష్టాల పాలైన ధర్మాంగదుడు మిత్రుణ్ణి సాయం కోరాడు. అది సహజం. అయితే, ఆ సమయంలో విశ్వనాధుడు కూడా తండ్రి అనారోగ్యం, చెల్లలి పెత్తి ఖర్చులు కారణంగా కష్టాల్లో ఉండడం వల్ల, స్నేహాతుడు కోరిన సాయం చేయలేక పోయాడు. అయితే, ధర్మాంగదుడు అది గ్రహించలేక, ఆవేశంతో అతని పట్ల ప్రతీకార వాంఘను పెంచుకున్నాడు. పూజగదిలో పామును చూడగానే విశ్వనాధుడి తల్లి అన్నమాటలతో ధర్మాంగదుడికి తన పారబాటు తెలియవచ్చింది. అందువల్లనే, అతడు విశ్వనాధుణ్ణి కాటుపేయలేదు,” అన్నాడు.

రాజుకు ఈ విధంగా మౌనభంగంకలగగానే, బేతాలుడు శవంతో సహమాయమై, తిరిగి చెట్టిక్కాడు. - (కల్పితం)

[అధారం: “వనుంధర” రచన]

అడవిలో అగ్నిజ్యాల

పట్టాస వృక్షాలు నిండిన అడవులు కొన్ని రుతువులలో అగ్నిజ్యాలలు వ్యాపించినట్టు కొనిస్తాయి. ఆ వృక్షాలు పూచే ప్రకాశ వంతమైన నారింజరంగు పుష్టిల వల్ల ఈ భ్రాంతి కలుగుతుంది. రామాయణంలో అరణ్యవర్ధన ఘుట్టం ఒకటి వుంది. ఏంధ్ర పర్వతాల గుండా శ్రీరాముడు నడిచి వెళుతూన్నప్పుడు దూరంగా అగ్నిజ్యాలలు కనిపించాయనీ, తీరా దగ్గరికి వెళ్లి చూస్తే అవి లేతవరుపు పుష్టాలునిండిన అద్భుత పుష్టవనం అని ఆయన గ్రహించాడనీ ఆ వర్ధన తెలియజేస్తేంది. అందుకే పట్టాస పుష్టాలకు 'అరణ్య జ్యాలలు' అనే పేరు వచ్చింది. అడవులలో మార్పి నెలాఖరులో పూచే ఈ పుష్టాలు ఆ ప్రదేశానికి వింత కాంతిని ప్రసాదిస్తాయి. ఈ వృక్షాన్ని గురించిన ప్రస్తావన వేదాలలో కూడా కనిపిస్తుంది.

అతి పెద్ద నివాసగృహం

ప్రస్తుత జోధ్పురగా పిలువబడే జోదాఘడ్ ఒకప్పుడు మేవార్ సంస్కారానికి రాజధానిగా ఉండేది. దానిని 1859వ సం.లో రావ్జోధా నిర్మించాడు. సూర్యరళ్లిని ప్రతిఫలింపజేసి, లోపలి భాగాలను చల్లగా ఉంచడానికి వీలుగా భవనాలన్నిటికి లేత నీలం రంగు వేశారు. అందువల్ల దీనికి 'నీలం రంగు నగరం' అనే పేరు వచ్చింది. జోధ్పురలోని కోటులు, భవనాలు ఆనాటి ప్రాభవాన్ని, వారసత్వాన్ని చాటుతున్నాయి. ఇక్కడ సుప్రసిద్ధమైన ఉమేద్ భవన ఉంది.

ప్రపంచంలోనే అతి పెద్ద వ్యక్తిగత నివాస గృహంగా దీనికి పేరుంది. ఇరవై ఆరు ఎకరాల ప్రాంతంలో ఈ భవనం నిర్మించబడింది. పదిహేను ఉద్యాన వనాలూ; మూడువందలా నలభై యేదు బ్రహ్మండమైన గదులూ ఈ భవనంలో ఉన్నాయి.

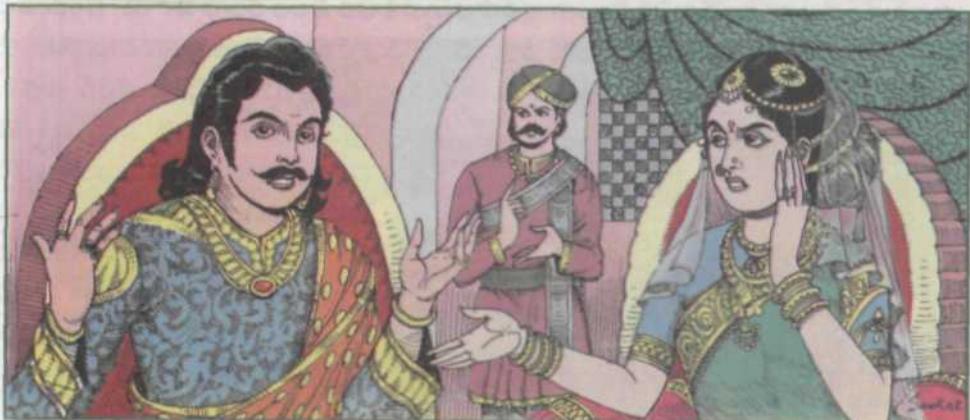
ఉత్తమ రాజలక్ష్మణ!

సువర్ధపురి రాజు సుబలదేవుడు పరాక్రమకాలి; రాజ్య కాంక్షాపరుడు. పారుగున ఉన్న ప్రతశిలా రాజ్యంత సువర్ధపురికి తరతరాలుగాపగునొసాగు తున్నది. ప్రస్తుత ప్రతశిలా రాజు సుధర్ముడు శాంతి ప్రియుడు. అయితే, మునుముందు కూడా ఇలాంటి పరిస్థితి కొనొగాగలదేన నమృక్ం సుబల దేవుడికి లేదు. ఇప్పుడు తనవద్ద శక్తిమంతమైన సేనలు ఉన్నాయి గనక, పారుగురాజ్యంపై దండత్తి వెళ్లి శత్రుశేషం లేకుండా చేయాలని ఆలోచించ సాగాడు.

ఇది సుబలదేవుడి రాణికి ఏమాత్రం నచ్చ లేదు. “ప్రభూ! శాంతి వర్ధిల్లుతున్నప్పుడు మనంగా దండత్తి వెళ్లడం భావ్యమవుతుందా? పైగా, ప్రతశిలారాజు ఇప్పుడు అనారోగ్యంతో బాధ పడుతున్నట్టూ, ఆయన మనమీద దాడి చేసే అవకాశం లవలేకం లేదనీ మన చారుల ద్వారా తెలియ

వచ్చింది కదా. మైత్రి పెంపాందించుకోవలసిన సమయంలో కయ్యానికి కాలుధువ్వడు సబబేనా? ప్రభువులు మరొక్కసారి ఆలోచించండి,” అని తన అభ్యంతరాన్ని సున్నితంగా తెలియజేసింది.

రాణిగారి అభిప్రాయంతో ఏకిభవించిన మహామంత్రి, “అవను ప్రభూ. మునుపటి రాజు శత్రు భావంతో మనమీద కత్తికట్టిన మాట వాస్తవమే. అయితే, ప్రస్తుత పరిస్థితి దానికి పూర్తిగా భిన్నం. ఈనాటి రాజు సత్యసంపన్నుడు; శాంతి ప్రియుడు. పైగా యుద్ధఫలితాలు ఎలా ఉంటాయో ఈపొంచ లేము. రాజు వ్యాధిగ్రస్తుడైవున్న మాట నిజమే. అయితే, ప్రజలు ఆయన పట్ల అపార గారవాభి మానాలు ప్రదర్శిస్తున్నారు. ఇంకా పసివాదైన యువరాజు సుశాంతుడంచే దేశ ప్రజలకు పంచ ప్రాణాలు. కాబట్టి ఒక వేడ మనం వాళ్ల సేనలను ఓటించినప్పటికీ ప్రజలు తిరుగుబాటు చేయ

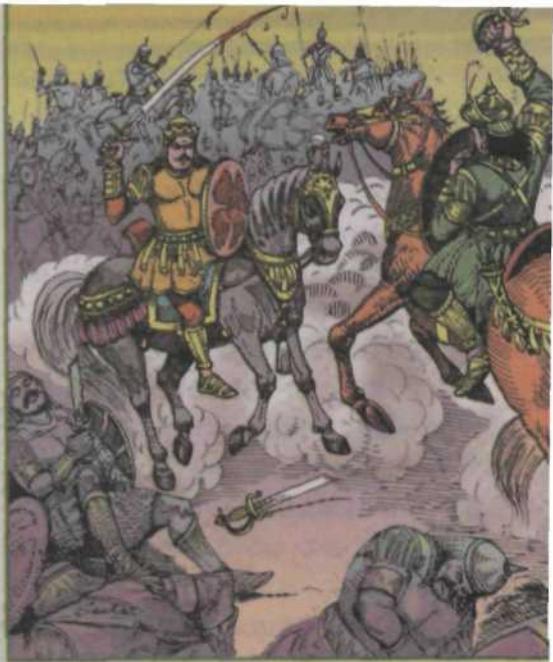
గలరు. అప్పుడు రాజ్యంలో కాంతి కరువు తుంది,” అన్నాడు.

“ఇప్పటి రాజు మరణించాక, అంతగా ప్రజా భిమానం చూరగిన్న యువరాజు సింహసనాన్ని అధిష్టిస్తే, మునుముందు మనమీదికి దండెత్తి రాదన్న నమ్మకం ఏమిటి? మనం బలంగా వున్న ప్యాచె శతుశేషం లేకుండా చేయడం క్షాత్రధర్మం. ఇక ప్రజలి తిరుగుబాటు అంటారా? ఉక్కపొదంతో అణబివేద్యం. అంతే!” అన్నాడు రాజు.

ఆ తరువాత సువర్షపురి సైన్యం, ప్రతిశిలా రాజ్యం మీదికి దండెత్తి పెళ్ళింది. అనారోగ్యంతో బాధపడు తుస్సుప్పటికే ప్రతిశిలారాజ్య రాజు సుధర్యుడు, స్వయంగా సైన్యాన్ని నడుపుతూ శతుసేనలను ఎదుర్కొన్నాడు. సుబలదేవుణ్ణి తీవ్రంగా గాయపరచి, అతడితో పోరాదుతూ పీరమరణం పాందాడు. సుబలదేవుడు వాంఖించిన విధంగానే యుద్ధంలో విజయం సాధించాడు. సువర్షపురితో ప్రతిశిలా రాజ్యాన్ని కలుపుకున్నాడు. అయినా, తాను సాధించిన విజయం ఆయనకు ఆనందం కలిగించలేదు. యుద్ధంలో సుధర్యుడి ద్వారా కలిగిన గాయం ఎన్నివైద్యాలు చేసినా మానలేదు. దాంతో ఒకసంవత్సరం బాధపడి మరణించాడు.

సుబలదేవుడికి ఉన్నది ఒక్కగానెక్కకుమార్తె. మగ సంతానం లేదు. సద్యం సంపన్ముద్దైన ఒక యువకుణ్ణి దత్తత తీసుకోవాలని మహారాణి ఆశించింది. అలాంటి యువకుడి కోసం, మంత్రి ఆయన పరివారం, అన్యోషణ ప్రారంభించారు.

ఒకవారం గడిచింది. సుప్రసిద్ధ గురువు హేమ చంద్రులు నడుపుతూన్న గురుకులాక్రమానికి పెళ్ళి, అక్కడ విద్యనభ్యసిన్నున్న యువకులను చూరణానికి మంత్రి, ఇష్టరు అనుచరులతో బయలుచేరాడు. ముగ్గురూ బాటుపారుల్లా మారుచోలు ధరించారు. వాట్లు గురుకులాక్రమాన్ని సమీపించే సరికి సూర్యుడు పదమటి దిశకు చేరుకు

న్నాడు. బంగారం లాంటి లెతపనువు ఎండలో విద్యార్థులు ఆడుకుంటున్నారు. దాపులనున్న చిన్న గుట్ట మీదికి ఎక్కి మంత్రి, ఆయన అనుచరులూ ఆడుకుంటున్న విద్యార్థులను జాగ్రత్తగా పరిశీలించసాగారు.

ఆ విద్యార్థుల బృందంలో ఒకడు చూరణానికి చాలా ముచ్చుటగా ఎంతో హందాగా ఉన్నాడు. సహవిద్యార్థులు అతడి పట్ల ప్రేమాభిమానాలు కనబరుస్తున్నారు. వాళ్ళందూ ఆడుకుంటూందగా, పాత్రుగా ఎక్కడినుంచే ఒకరాయి రివ్వునపచ్చి, అతడి సుదుటికి తగిలింది. బొటబొరక్కం కారసాగింది. పెంటనే కొందరుపెళ్ళి ఏవో ఆకులు కోసుకువచ్చి, వాటి పసరును గాయంపై పీంటి కట్టుగట్టారు. మరి కొందరు మిత్రులు, ఆ రాయి వచ్చిన దిశగా పెళ్ళి, పాదకు ఆవలినుంచి దాన్ని విసిరినవాళ్ళి పట్టుకు వచ్చి తమ మిత్రుడి ఎదుటనిలబెట్టారు.

“ఇతన్ని తప్పక శిక్షించాలి,” అన్నాడు ఒక విద్యార్థి.

“అవును. మనమూ రాళ్ళ విసిరి, అతని తలను గాయపరచాలి,” అన్నాడు మరిక విద్యార్థి ఆవేశంగా.

అయితే, గాయపదిన వాళ్ళ నాయకుడు మాత్రం, అతనికేసి ప్రశాంతంగా చూస్తూ, “నువ్వు రాయిని ఎందుకు విసిరావు?” అని అడిగాడు.

“మరీ ఆకలి వేసింది. ఆ చెట్టుకొమ్మలో మాగిన జామపండు ఒకటి కనిపించింది. దానిని కొట్టు దానికి రాయి విసిరాను,” అన్నాడు వచ్చిన మనిషి.

“జామపండు పడిందా?” అని అడిగాడ విద్యార్థి నాయకుడు.

“పడింది. దాన్ని అప్పుడే తినేశాను,” అన్నాడ మనిషి.

“ఆకలి తీరిందనుకుంటాను, అవునా,” అని అడిగాడు విద్యార్థి.

ఆ పెద్దమనిషి కాస్సేపు అటూ ఇటూ చూసి, “ఎలా తీరుతుంది? ఎలాగొనా అదవికి దాపుల నున్న గ్రామాన్ని చేరుకుని గుడిప్రసాదం తిని ఆకలి తీర్చుకుంటాను. ఆ జామపండే గనక తిన లేదనుకుండే మాత్రం, ఇక్కడే కోపవచ్చి పడి పోయివాళ్ళ,” అన్నాడు.

“మాతే రా, మా గురుకులాళమంలో భోజనం పెదతాం. చీకటి పడుతేంది. అదిని మార్గంలో ఇప్పుడు ఒంటరిగా వెళ్ళడం కైమంకాదు. తెల్ల వారాక వెళ్ళవచ్చు,” అంటూ ఆ విద్యార్థి నాయ

కుడు ఆపెద్ద మనిషిని వెంట పెట్టుకుని గురు కులం వైపు నడవసాగాడు.

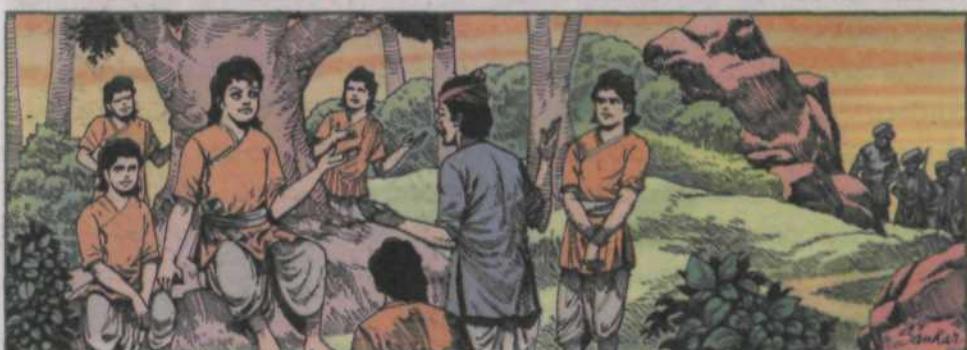
“ఏమిటి మితమా! నీ తలను గాయపరచిన వాడికి సౌయపడుమా?” అన్నాడు ఒక మీత్రుడు.

“అవును మితమా. అతడు చెట్టు మీదికి రాయి విసిరినప్పుడు చెట్టు ఏం చేసింది? తన ఘలన్ని ఇచ్చింది కదా! ఒక చెట్టే అలా చేయ గలిగినప్పుడు, మనిషినైన నేను అంతకన్నా మంచి పని చేయాలి కదా? చెట్టు పండునిచ్చింది. నేను భోజను వెట్టి తీరాలి!” అన్నాడు వాళ్ళ నాయకుడు మందహసం చేస్తూ.

“అద్భుతం! ఇదీ ఉత్తమమైన రాజలక్షణం! ఆ యువకుడు ఎవరై ఉంటాడు?” అని అడిగాడు వాళ్ళ సంభాషణ విన్న మంత్రి తన అనుబులను.

ఆ తరవాత మంత్రి గురుకులాళమానికి పెళ్ళి గురువుకు ఔనెవర్షనదీ చెప్పి ఆ యువకుడి వివరాలడిగాడు. అతడు ప్రతశిలా రాజ కుమా రుడు సుశాంతుడని గురువు తెలియజేశాడు.

ఆ తరవాత మంత్రి, మహారాణి కోరిక ప్రకారం, ప్రతశిలా రాణిని దర్శించి సంగతి చెప్పాడు. ఇద్దరు రాణులూ కలుసుకున్నారు. సువర్ణపురి యువరాణి సువర్ణలాదేవిని ప్రతశిలా రాజ కుమారుడు సుశాంతుడికిచ్చి ఘనంగా వివాహం జరిపారు. ఉభయ రాజ్యాలకూ రాజై, సుశాంతుడు ప్రజారంజకంగా చిరకాలం రాజ్యపాలన చేసి అదర్ప ప్రభువుగా కీర్తిగాంధాడు. - బిందుసార

యద్దర్న నేరపరిశోధన కథలు

వింత యాదృచ్ఛికాలు!

MAHE...

దొరపు యాభైసంవత్సరాలకు పూర్వం అమెరికా దేశం నెబ్రాస్క్రాలోని చియాట్ని అనే చిన్న పట్ట ణంలో ఒక అందమైన చిన్న చర్చ ఉండేది. రోజు అక్కడ 'క్వాయర్' సంగీత బ్యండకళాకారులు నిరీత సమయానికి వచ్చి పాటలుపాటి ప్రాణీను చేస్తుండేవాళ్ళు. సంగీత కళాకారులందరూ సమయపాలనపట్ల చాలా జాగ్రత్తమించేవాళ్ళు.

అయితే, 1950 మార్చి 1వ తేదీ అక్కడేక ఫూరుసంఘుటన జరిగింది.

మత్తాధికారి వాల్ఫర్ క్లెంపెల్, ఎప్పటి లాగే ఆరోజు మధ్యహన్మం చర్చకి వచ్చి సాయంకాలం క్వాయర్ సంగీత సాధనకు కావలసిన ఏరాట్లన్నీ చేసి వెళ్ళాడు. సాయంకాలం 7.15 గం.లకు సంగీత కళాకారులు వచ్చేసరికి బాగా చలిగా వుంటుంది గను, చలిమంటను రిలించి, భోజనానికి వెళ్ళాడు.

ఆయన సాయంకాలం 7.10 గం.లకు

భార్య, కూతుళ్ళతో కలిసి చర్చకి తిరిగి రావడానికి బయలుదేరాడుగాని, రాలేక పెయాడు. బయలుదేరే సమయంలో, బట్టలు నలిగిపోయి ఉన్నాయి. వాటిని ఇస్తి చేస్తే తప్ప చర్చకి రానని ఆయన భార్య చెప్పడంతో వాళ్ళు బయలు దేరడంలో ఆలస్యమయింది. వాళ్ళు ఇంటి వద్ద ఉన్న సమయంలోనే ఆ అసాధారణసంఘుటనసంభవించింది!

మెషినిస్ట్రీగా పనిచేసే పోర్టీ ఆల్, భార్య దగ్గర లేకపోవడంతో తన ఇద్దరు కొడుకుల బాధ్యతను తుస్తేచూసుకుంటున్నాడు. అయితే, ఆరోజు అతడు అనుకోకుండా తన మొత్తుడితో అసక్తికరంగా మాటల్లో పడి సమయం గడిచిపోవడం గమనించలేదు. తీరా గడియారం చూసేసరికి అప్పటిక 7.15 దాట పోయాంది.

పియానిస్ట్ మేరీలిన్ పాల్, నిజానికి ఆరోజు అరగంట ముందే ప్రాణీనుకు వెళ్ళాలనుకుంది. అయితే, సాయంకాలం భోజనం చేశాక, చిన్న

చందులూ

కునుకు తీట్లామనుకుని అలాగే నిద్రపోయింది. ఆమె తల్లి వచ్చి నిద్రలేపే సరికి ఏడుంబావు అయింది. అప్పటికే ఆలస్యం. ఆపైన హడా వుండిగా వెళ్లినా అక్కడికి సమయానికి చేరుకోలేమనుకున్నది.

క్వాయర్ డెరెక్టర్ మిస్స్ ఎస్.ఐ. పాల్, పియానిస్ట్ తల్లి. ఎంతసేపు లేపినా కూతురు నిద్రలేవలేకపోవడంతో, ఆమె కూడా బయలు దేరలేకపోయింది. అసాధారణమైన ఆ దుర్దటన జరిగినప్పుడు, ఆ తల్లికూతుట్టు ఇంటిపట్టునే ఉన్నారు!

ఆసాయంకాలం చలి మరీ ఎక్కువగా ఉండ రంతో, సైన్ గ్రాఫర్ జాయిస్ బ్లక్ బట్టకంగా చివరి నెమిషం వరకు ఇంట్లోని చలిమంట ముందు వెచ్చగా కూర్చున్నది. అయితే ఆమె క్వాయర్కు బయలుదేరే సమయంలోనే అసూప్చామైన ఆ దుర్దటన జరిగి పోయింది!

ప్రాస్కూల్లో చదువుతున్న లడ్స్ నా వ్యాండ్ గ్రిఫ్ట్ అనే అమ్మాయి లెక్కలు వేయడంలో లీనమై పోయింది. క్వాయర్ ప్రైస్ట్ ని తంజనుగా 7.15 గు.లకు ఆరంభమయ్యతుందని ఆమెకు తెలుసు. అందువల్ల ఎప్పుడూ పది నిమిషాలు ముందే ఆమె అక్కడ

వుంటుంది. అయితే, ఆరోజు మాత్రం లెక్కల్లో మునిగిపోయి సమయం గడ వదం చూసుకోలేదు.

శాసీ, రియూనా ఎస్ట్రో బయలుదేర దానికి సిద్ధమయ్యారు. అయితే, వాళ్ళ కారు స్టోర్ కాలేదు. అందువల్ల వాళ్ళు, తన కారులో తమను కూడా తీసుకు వెళ్లమని లడ్స్ నా వ్యాండ్ గ్రిఫ్ట్ ను అడి గారు. అయితే, లడ్స్ నా లెక్కలు వేయడంలో తలమునకలుగా వుంది. అందువల్ల వాళ్ళు కూడా ఆమెకోసం వెచివుండవలసి వచ్చింది. వాళ్ళు లడ్స్ నా రాక్ కోసం కాచుకుని ఉన్నప్పుడే పట్టణంలో ఆ అసాధారణ దుర్దటన జరిగింది!

లూసిలీ టోస్ట్, డెరొతీప్రాడిసహ్ ధ్యాయులు, ఇరుగుపొరుగులు, వాళ్ళు మామూలుగా క్వాయర్ ప్రైస్ట్ నకు కలిసి వెళ్లివాళ్ళు. అయితే ఆరోజు లూసిలీ 7 నుంచి 7.30 వరకు ఏదో ఆస్కికరమైన రేడియో కార్బూక్మం వింటూ వుండిపోయింది. ఆ కార్బూక్మాన్ని చివరిదాకా వినాలన్న కుతూహలంతో ఆమె సమయానికి బయలుదేరలేక పోయింది. డెరొతీ తన స్నేహితురాలి కోసం కాచుకూర్చున్నప్పుడే చియూ ట్రీన్ పట్టణంలో అమితాశ్చర్యకరమైన ఆసంఖు బున జరిగింది!

మినన్ లియెన్‌నర్జ్ సుగ్స్ట్ర, ఆమె చిన్సారి కూతురూ సమయానికి క్యాయర్కు చేరుకుని ఉండేవారే. అయితే ఆరోజు సాయంకాలం ఆమె తన తల్లినీ చూడానికి వెళ్లింది. అందువల్ల అక్కడ ఆలస్యమైపోయింది. ఆ తల్లి కూతుట్టు చర్చీని సమీపిండానికి ముందే ఆ భీకర ద్వర్ష ఉన జరిగిపోయింది!

లేద్ ఆపరేటర్ పౌర్ఫ్ కిఫ్ మామూలుగా అందరికన్నా అరగంట ముందే చర్చకి వచ్చేవాడు. అయితే, ఆ రోజు బయలుదేరే ముందు అసంపూర్ణగా ఉన్న ఉత్తరం రాయడానికి కూర్చున్నాడు. అతడు తన ఇంట్లో ఉత్తరం రాస్తున్న ప్పుడే ఆ వింత సంఘటన జరిగింది!

ఇంతకూ ఆ రోజు, అంటే 1950 మార్చి 1 సాయంకాలం ఏం జరిగిందే తెలుసా? మామూలుగా క్యాయర్ పాట కచేరీ ఒడ్డిక సరిగ్గా సాయంకాలం 7.15 గం.లకు ఆరంభమయ్యేది. ఆ రోజు ఆ సమయానికి పది నిమిషాలు తరవాత అంటే సరిగ్గా 7.25 గంట లకు, చియాట్టిస్ పట్టణమంతా మారు మోగినపేలుడు సంభవించింది. సాయం సంధ్య ఆకాశంలో అగ్ని ఖండాలు సుడులు తిరిగాయి. క్యాయర్ పాటకచేరీ ప్రాణ్టు చేసే చర్చ గోదలు నేల కూలాయి. కలపత్ర నిర్మించిన వైకప్పు భీకర శబ్దంతో నేలకు బరిగింది!

అద్యప్పమాత్రు చర్చ ఖాళీగా ఉంది. సమయ పాలనకు పేరుగాంచిన క్యాయర్ బృందసభ్యులు ఒక్కరందే ఒక్కరు కూడా అక్కడ లేకపోవడం విశేషం. ఒక్కొక్కరు ఒక్కొక్క కారణంతో సమయానికి అక్కడికి చేరుకోలేకపోయారు. రెడియో కార్యక్రమం వినడం, నలిగిన బట్టలు ఇస్తే చేయడం, అసంపూర్ణగా ఉన్న ఉత్తరం పూర్తి చేయడం, లెక్కలు వేయడంలో నిమగ్నమవడం,

కునుకు తీయడం, కార్యప్పార్ కాకపోవడం వంటి అతిసాధారణమైన కారణాలవల్ల వాళ్ళు సమయానికి బయలుదేరలేకపోయారు. ఇది ఎలా జరిగింది? కేవలం అన్ని యాద్యచ్ఛికలేనా? లేక పీటన్సిటికీ వెనక ఎద్దొనా అదృశ్యశక్తి పనిచేసిందా? అన్నది నిగూఢ రహస్యంగానే మిగిలిపోయింది!

అదిసరే. మరి చర్చ పేలిపోవడానికి కారణం ఏమిటి? కారణం ఇదమిత్తంగా నిర్దారించబడు లేదు. అయితే, అగ్నిమాపకదళం మాత్రం - వెలుపలవున్న విరిగిన పైపు నుంచి సహజ వాయువు వెలువడి చర్చలోకి వెళ్లిపుంటుంది.

లోపల రగులుతూన్న చలిమంట కొలిమి నుంచి నిప్పంటుకుని భారీపేలుడు సంభవించి ఉండవచ్చని అభిప్రాయపడింది.

ఆ రోజు సాయంకాలం తమకు జరిగిన సంఘటనలను తలుచుకున్నప్పుడు క్యాయర్ బృంద సభ్యుల హృదయాలు మేఘి పట్ల కృతళ్ళ తత్త్వాలో పొంగిపోరిలాయి. దేవుడి అద్యతమే తమ ప్రాణాలను రక్కించిందని వాళ్ళు ప్రగాఢంగా విశ్వసించారు!

మీరూ అలాగే అనుకుంటున్నారా?

అత్రిమాను దయాగుణం - అపూర్వ కృతజ్ఞత!

నాగాలు చాలాకాలం క్రితం చేసిన వాగ్దానం కారణంగా, ఈనాటికీ అత్రిచెట్టును నరికి పద గొట్టరు. దానికి సంబంధించిన ఒక విచిత్ర కథ ప్రాచుర్యంలో ఉంది:

ఒకానెక్కుడు ఒక నాగాయువకుడు, దూర ప్రాంతానికి వెళ్లి కొండలూ, కోనలూ నిండిన భీకర అరణ్య ప్రాంతం గుండా స్వ్యగ్రామానికి తిరిగివస్తున్నాడు. ఆ కీకారణ్య ప్రాంతంలో దయాగ్యలూ, భయానకమైన నల్లటి ప్రాణులూ తిరుగాడుతూ ఉండేవి. రాత్రివేళల్లో ఏటి

అపాయం మరీ ఎక్కువ. ఆ ప్రాణులకు పద్మానై కత్తులూ, కొరులు అంటే భయం గనక, అవి మనుషుల మీదికి వెనకనుంచే దాడిచేస్తాయని ఆ యువకుడికి తెలుసు. అయితే, ఆ కృం ప్రాణులు ఒక్కసారి పట్టుకుంటే, ఏమాత్రం కనికరం లేకుండా మనుషుల్ని అమాంతం మింగకుండా వదిలిపిట్టువని కూడా ఆ యువకుడికి తెలుసు.

పాద్మవాలుతూండగా పెద్దపెద్ద కోరలూ, భయంకరమైన కశ్యాగల ఒక పాట్టిదయ్యం వెనకనుంచి వచ్చి ఆ యువకుట్టి పట్టుకోబోయింది. దానిని గ్రహించిన ఆ యువకుడు మెరుపులా వెనుదిరిగి క్షణంలో దాన్ని తన కత్తితో ముక్కలు ముక్కలుగా నరికాడు.

ఒకచిపడుతూన్న కోద్దీ ఆ యువకుడిలో రకరకాల ఆలోచనలు తలెత్తసాగాయి. రాత్రయ్య కోద్దీ దయాగ్యలు బలం పుంజాకుని పెట్రిగిపోతాయి. వాటన్నిటినీ ఒంటరిగా ఎదుర్కొని హతమార్పడున అంతసులభం కాదు. కాబట్టి ఈరాత్రికి ఎక్కడైనా తలదాచుకోవడమే వివేకం అనిపించింది.

ఎదురుగా తల్లటిప్పవ్వులు, నల్లటికాండుగల కొండతుమికి చెట్టు కుపించింది. గుబురుగా ఉన్న ఆ చెట్టు మీద సులభంగా

దాక్షమచ్చన్న ఉద్దేశంతో అతడు దాన్ని సమిపించి, “నా మీద కరుణించి ఈ రాత్రికి నొమ్ముల మధ్య నన్ను దాక్ష నివ్వు. నువ్వు ఆశ్రయం ఇవ్వలేదంటి, ఆ నల్లలీ దయాలు వచ్చి నన్ను చంపేస్తాయి,” అన్నాడు.

కొండతుమికచెట్టు కొమ్ములనూ దెమ్ములనూ అటు ఇటూ ఊపుతూ, “క్రమించు. నేనాపని చేయలేను. నేను నీకు ఆశ్రయమిచ్చిన సంగతి ఆ దయాలకు తెలిస్తే, నా కొమ్ములనూ, రెమ్ములనూ విరిచి చిన్నాభిన్నం చేయగలవు. ఆ తరవాత నా గలేమహ తుంది? నువ్వు మరేచేట్టునా చూసుకో,” అన్నది భయం భయంగా.

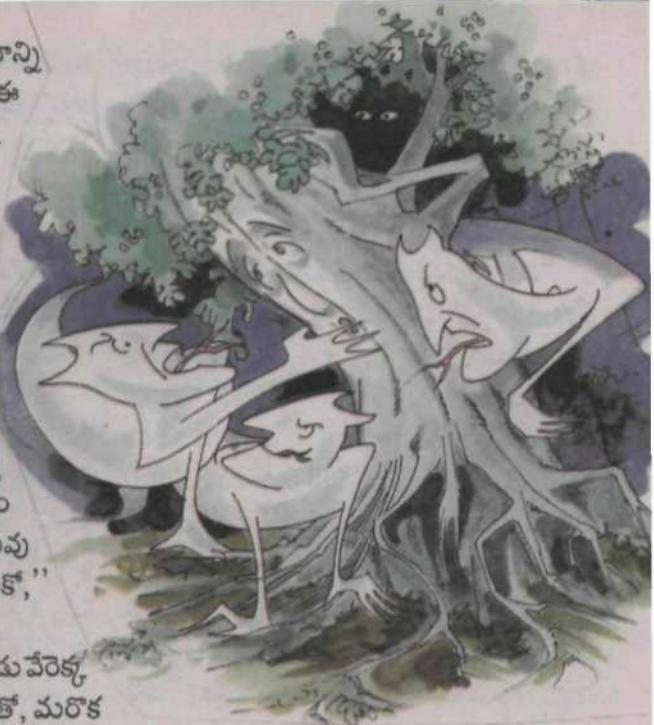
చీకటి దట్టమయ్యతోంది. యువకుడు వేరెక్కడైనా చేటు చూసుకోవాలన్న ఆత్మతతో, మరొక చెట్టువద్దకు వెళ్లి, “దయుతలచి రాత్రికి తల దాచుకోవడానికి చోటిస్తావా? దయాల కంట బడితే నన్ను హతమార్పకుండా వదిలిపెట్టపు,” అనివేదుకున్నాడు.

“క్రమించు మీతమా! నాకేమా నీకు సాయ పడాలనేవుంది. అయినా ఆ శక్తి నాకు లేదు. మా జాతి వృక్షాలు మనములకు ఆశ్రయమియ్య కూడదు. మరెక్కడికైనా వెఱ్ఱు,” అన్నది ఇను ములా చేబారిన ఆ చెట్టు, కత్తులలాంటి తన ఆకులను ఆడిస్తూ.

దాపులనే ఒక బ్రహ్మండమైన అత్తిమాను కనిపించింది. ఆ యువకుడు చెట్టు చెట్టుకూ వెళ్లిమొరపెట్టుకోవడం అది చూసింది. వాడిపై జాలిపడి, “ఇలా, రానాయనా,” అనిపిలిచింది.

యువకుడు ఆశ్చర్యంతో దానెస్తి చూశాడు.

“పెద్ద పెద్ద నా కొమ్ములు దాలా దృఢమైనవి.

గుబురుగా ఉన్న కొమ్ములు నిన్ను ఈ రాత్రికి ఆ చీకటి దయాలనుంచి కాపాడగలవు. ఆ దయాల్లో ఒకదాన్ని నువ్వు చంపావు. గనక, అవి పగబట్టి నీ కోసం తప్పక వెతుక్కుంటూ వస్తాయి. అయితే, నువ్వు మాత్రం ఏమాత్రం చ్చుడు చేయకుండా కొమ్ములమాటున దాక్ష. తక్కిన వ్యవహారం నేను చూసుకుంటాను అన్నది,” అత్తిమాను.

వెంటనే యువకుడు చక చకా చెట్టుక్కి, గుబురు కొమ్ముల దాటున గుట్టు చప్పుడు కాకుండా దాక్కున్నాడు. మెల్లమెల్లగా అరణ్య మంతా గాథాంధకారం అలముకున్నది. అక్కడ కీటకాల కీచుధ్యనులు తప్ప భయానక మైన నిశ్శబ్దం ఆవరించింది.

మరికొంతసేపటిక కొన్ని పొట్టిదయాలు వింత వింత ధ్వనులు చేస్తా తమ సాదరుణీ

చంపిన ఆ యువకుణ్ణి వెతుక్కుంటూ వచ్చాయి.

“ఎక్కడ ఆ దుర్మార్గుడు? ఎక్కడ దాక్కున్నాడు పీరికెఫధవ?” అనికేకలు పెదుతూ ప్రతి చెట్టునూ చుట్టివచ్చాయి.

“మా సోదరుణ్ణి హతమార్పిన ఆ నీచుడు ఎక్కడున్నాడో చెప్పండి? వాళ్ళి ఇప్పుడే భండ తుండాలుగా నరకాలి,” అన్నది అవేశంగా ఒక దయ్యం.

“వాళ్ళేకాదు. వాళ్ళి దాచిన వాళ్ళను కూడా ముక్కలు ముక్కలుగా నరికి పోగులుపెడతాం. ఎక్కడ వాడు? ఎక్కడ వాడు?” అంటూ పైకి కిందికి గెంతసాగింది ఇంకొక దయ్యం.

ఎంతకూ సమాధానం రాకపోయేసరికి దయ్యాలన్నీ కలిసి భీకరంగా కేకలు పెట్టాయి. నానా గొడవ చేశాయి. “ఎక్కడ వాడు?” అని అరిదాయి ఒక్కసారిగా.

“మాకు తెలియదు,” అన్నాయి చెట్లు భయంతో వణుకుతూ.

ఆఖరికి అవి యువకుడు దాగివున్న అత్తి మాను వద్దకు వచ్చి, “ఆ దుర్మార్గుడెక్కడు న్నాడో నీకు తెలుసా?” అని అడిగాయి.

“వాడిక్కడలేదు. ఎక్కడికివెళ్ళాడో నాకు తెలియదు. బహుళా ఆవలిష్ట అరణ్యంలో ఉన్నాడో, ఏమో. అక్కడికివెళ్ళి పెతికిచూడంది,” అన్నది అత్తిమాను ఏమాత్రం తడబాటు లేకుండా.

దయ్యాలు పగసాధించాలన్న ఆవేశంతో కేకలు పెదుతూ అక్కడినుంచి వేగంగా వెళ్లి పోయాయి.

తూరుపు దిక్కున అరుణో దయం అపుతూండగా యువ

కుడు, చెట్లుకొమ్మలపై నుంచి కిందికి దిగి వచ్చి, అత్తిచెట్టును కృతజ్ఞతతో కాగిలించుకుని, “నువ్వు చేసిన ఈ మహోపకారం నా జీవితంతం మరిచిపోను,” అన్నాడు.

ఆ తరవాత అతడు స్వగ్రామం చేరి, అర ఇంటో తను ఎదుర్కొన్న ఆపదగురించి, అత్తి మానుచేసిన మహోపకారం గురించి, దాని దయా గుణం గురించి గ్రామస్థులందరికి చెప్పాడు.

ఆ రోజు సాయంకాలం ఆ యువకుడు క్రేమంగా తిరిగి వచ్చినందుకు గ్రామంలో వీందు ఏర్పాటు చేశారు. ఆ సందర్భంగా ఆ యువకుడు అత్తిమానుకిచ్చిన మాటను ప్రతి ఒక్కరూ పాటించాలని నిర్ద్యించారు. దాని పట్ల కృతజ్ఞతతో, అత్తిచెట్లును ఎప్పటికే నరక రాదని ఒక నియమం ఏర్పాటు చేశారు.

అందుకే, ఈనాటికీ అత్తిచెట్లు పొలం మధ్య ఉన్నప్పటికీ, నాగాలు దానిని పడగొట్టరు!

గాంధీజీని గురించి 24 గం. ల
సుదీర్ఘ వ్యాసం!

జూతిపిత మహాత్మగాంధీని గురించి ఎందో ఎన్నెన్నే వ్యాసాలు, గీతాలు, గ్రంథాలు రచించారు. గాంధీజీ కూడా మంచి రచయిత. పరిజన పత్రికలోనే కాకుండా ఇతర్తూ కూడా దేశం గురించి నిరంతరాయంగా రచనలు వెలువరిస్తుందేవారాయన. ఇక ప్రస్తుత విషయానికి వ్స్తు, చెన్నయ నగరానికి చెందిన 11వ తరగతి చదివే ఇ. సందిని అనే ఒక పాతళాల విద్యార్థిని మహాత్మగాంధీని గురించి ఏకథాటిగా 24 గంటల సేపు కూర్చుని సుదీర్ఘ వ్యాసంరాసి సరికిత్త రికార్డు సృష్టించింది.

ఆమె వ్యాసం రాయడానికి చెన్నయ, అదయార్లని

ప్రశాంతమైన గాంధీమండపాన్ని ఎంపికచేసుకున్నది. ఫిబ్రవరి

12వ తేదీ ఉదయం 10గం. లకు ప్రారంభించిన రచన 'యజ్ఞాన్ని' మరువాదు 10 గంటలకు పరిసమాప్తి చేసింది. ఆమె తన వ్యాసంరచనకు ఎలాంచి ముద్రిత సమాచారాన్ని ఉపయోగించలేదు. అంతా తన జ్ఞాపకశక్తి నుండి రాశింది. గాంధీజీని గురించి ఇంతపెద్ద వ్యాసం రాయడానికి ఆ అమ్మాయి ఎంత చదివివుంటుందో ఊహాస్తే ఆశ్చర్యం వేస్తుంది!

నిరంతరాయ ఇంద్రజాలం!

తమికనాదు తిరువిరాపల్లిలో ఎ. అలెగ్యాండర్ అనే ఐంద్రజాలి కుడు 24 గంటలపాటు నిరంతరాయంగా ఒక 'మాగమాజికప్స' నిర్మాణంచి అందర్చీ ఆశ్చర్యచక్కితుల్చిచేకాడు.

గిన్స్‌ని బుక్ అంట రికార్డ్స్‌లో చేటు సంపాదించాలన్నది ఆయన ఆశయం. లండన్‌లోని 'గిన్స్‌స్టాపుక్' ప్రమరణ కర్తలు-విలక్షణమైన ఈ మాజిక పోసు నీడ్లించి దాని ప్రాముఖీకరణ తెలియజేయమని 'ఇండియన్ మాజిక్ అససియేషన్స్' నూ ఆదేశించారు. విలక్షణమైన ఈ ప్రదర్శన-వివిధ రంగాలకు చెందిన ప్రముఖులు, ప్రభుత్వ అధికారులు, పత్రికా ప్రతిసిధుల సమక్షంలో జరిగింది.

జీవితం అంటే...

స్వామినాథుడికి, తన ఇరవయ్యశ్శ వయసులో అనుకోకుండా, తల్లిదండ్రులిలువురూ అకాల మరణానికి గురవ్వడంతో, వాళ్ళు సంపాదించిన ఆస్తికి అతడు ఏకైక వారసు దయాడు.

స్వామినాథుళ్ళి చిన్నప్పటి నుంచీ అతని తల్లిదండ్రులు ఏ కష్టమూ తెలియకుండా గారాబంగా, ప్రేమగా పెంచడం వలన, అతనికి కష్టపడి పని చేసి ఉబ్బు సంపాదించడం అంటే ఏమిటో తెలియదు.

అయితే, స్వామినాథుడు బుద్ధిమంతుడు, సాధువ్యాదయం కలవాడు. ఎవరేమి అన్నా అతిగా చలించి బాధపడే ఆతి సున్నితమైన మనసు అతనిది. నిజానికి అతను, తన తల్లిదండ్రులను అమితంగా ప్రేమించాడు. అందుకే వాళ్ళ మరణాన్ని భరించలేక పోయాడు.

క్రమంగా నిద్రాహరాలను మానివేసి పగలూ రేయా వాళ్ళను తలచుకుంటూ

కుమిలిపోతూ కాలం గడపసాగాడు. అతడి బంధువులు, స్నేహితులు అతనికి ఎన్న విధాలుగా నచ్చజెప్ప చూశారు. జీవితం చాలా విలువైందనీ, పాద్మస్తమానం పోయిన వాళ్ళ కోసం దుఃఖిస్తూ కూర్చున్నంత మాత్రానవాళ్ళు తిరిగిరార్నీ, వాళ్ళ ఆత్మలకు సంతృప్తి కలగాలంటే, జీవితంలో పైకి వచ్చి చక్కగా సంసార జీవితం గడపాలనీ వాళ్ళు బోధించారు.

కానీ, స్వామినాథుడు ఎవరి మాటా విన లేదు. అలాంటి సమయంలో, కొందరు స్వాధ్యారులూ, అవకాశాదులైన యువకులు అతనికి కల్పబోల్చి మాటలు చెప్పు దగ్గరై అతన్ని మభ్యపెట్టి, అతని ద్వారా తమ అవసరాలకు ఉబ్బు విపరీతంగా ఖర్చు చేయించసాగారు.

ఇలా పుండుగా, రామదాసు అనే ఒకాయన స్వామినాథుడి ఇంటికి ఒక రోజున వచ్చాడు. స్వామినాథుడాయన్న ఎగాదిగా చూసి,

“మీవరు? ఏంపని మీద వచ్చారు?” అని అడిగాడు.

ఆ ప్రశ్నకు రామదాసు చిరుసత్య నవ్య, “నేను నీకు దూరపుబంధువును, వరసకు బాబాయినపుతాను, నాయనా! మార్ది రామ నగరం, నీ పరిష్కార తెలిసి, చూసిపోదామని మచ్చాను,” అన్నాడు.

ఆ జవాబు వింటూనే స్వామినాథుడు, తన తల్లిదండ్రుల గురించి చెప్పి, ఏడవ నారంభించాడు.

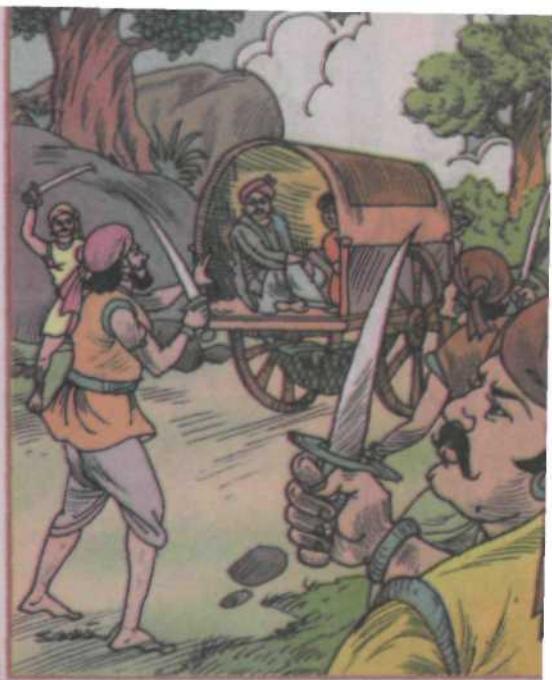
“ఊరుకో నాయనా! నీ దుఃఖం తీరే మార్దం నేచెబుతాను, నా మాట వింటావా మరి?” అన్నాడు రామదాసు.

స్వామినాథుడు కళ్ళు తుడుచుకుంటూ, “అలాగే చెప్పండి!” అన్నాడు.

“ఇక్కడ ఉంటే నీకు పాతజ్ఞాపకాలతే మనక్కాంతి వుండదు. నాతో పాటు మా ఊరికి రా! అక్కడ ఒక పెద్ద భవంతి అమృకానికి వుంది. ఎంతో హాయిగా ఉండవచ్చు,” అన్నాడు రామదాసు.

మర్మాడు ఇద్దరూ రామదాసు ఊరైన రామనగరానికి బయల్సేరారు. భవనం చొకగా వస్తుందని, వెంటనే కొనడం బావుంటుందని రామదాసు చెప్పడంతో, స్వామినాథుడు చాలా పెద్దమొత్తం డబ్బుతో బయల్సేరాడు.

వాక్యక్కిన గుర్రపు బండి, ఇంకా రామ నగరానికి కోసాడు దూరంలో వుందనగా, హరాత్తుగా నలుగురు దొంగలు బండిని అటకాయించి, కత్తులతో రామదాసునూ, స్వామినాథుణ్ణీ బెదిరించి డబ్బు దోచుకుని పారిపోయారు.

స్వామినాథుడు నెత్తినేరూ బాధుకుంటూ కళ్ళనీళ్ళతే, “ఎమిటి, బాబాయి, ఈ ఫోరాం!” అంటూ వున్నచేటునే కూలబడ్డాడు.

రామదాసు, అతణ్ణి లేవనెత్తి ధైర్యం చెబుతూ, “అంతగా విచారించకు!” అని బండిని తిరిగి స్వామినాథుడి ఊరికి ప్రయాణం కట్టించాడు.

ఇప్పుడు స్వామినాథుడికి ఆస్తిపాస్తు లంటూ ఒక ఇల్లు తప్ప మరేం లేదు. ఆ ఇల్లు అమ్మాలన్న ఆలోచన అతడికి రాలేదు. ఇల్లు అమ్మకుంటే, తనకు నిలవ నీడ ఉండదని, అతనికి తెలుసు. ఇప్పుడు అతనికి పట్టిన దిగులు ఎలా బ్రతకాలి? ఎలా డబ్బుసంపాదించాలన్నదే!

రామదాసు, అతడికి అంతగా విచార పడవద్దని చెప్పి, “స్వామినాథా! నేను మా

ఊరికి పోయి కొంత డబ్బు తెస్తాను. దానితో కొంత వ్యవసాయయోగ్యమైన పాలం నీ కోసం కొంటాను. అలా వ్యవసాయం చేసు కుంటూ నువ్వు బ్రతకవచ్చు. కొంత కాలం పాటునేమా, నీకు తేడుగా ఇక్కడే ఉంటాను,” అన్నాడు.

అన్న మాట ప్రకారం, రామదాను డబ్బు తెచ్చాడు. అమ్మకానికి ఊరు దగ్గర్లో వున్న పాలాన్ని గ్రామాధికారి సాయంతో కొన్నాడు. అందులో, రామదానుతో పాటు స్వామి నాథుడు కూడా పగలూ, రాత్రి అని చూడ కుండా కష్టపడి పని చేయసాగాడు. వంట పనులూ, ఇతరతా ఇంటిపనుల్లో కూడా, ఇద్దరూ శ్రమిస్తాండేవాళ్ళు.

ఒకనాటి సాయంకాలం వేళ, వాళ్ళిద్దరూ వంట పనుల్లో నిమగ్గమై ఉండగా, గ్రామాధి

కారి కూతురు పదిహేడేళ్ళ గారి అక్కడికి వచ్చి, వాళ్ళను చూస్తానే ఆశ్చర్యంగా, “అయ్యయో? ఈ వంటా వార్పుల్లో, మగ వాళ్ళు మీరు చేయి కాల్పుకుంటున్నారా? ఎవరో చెప్పగా, మా నాన్న పంపాడు. రేపటి నుంచీ మా వంటమనిషి చెల్లెల్చి మీ వంట పనులూ అవీ చేసేందుకు పంపుతాను,” అని ఇంటిలోని అన్ని గదులూ తిరిగి చూసి వెళ్ళిపోయింది.

సంవత్సరం గడవకుండానే పాలాల్లో వరి బాగా పండింది. స్వామినాథుడు, రామదాను ధాన్యాన్ని బస్తాల్లో నింపి, బళ్ళమీద ఇంటికి చెర్చించారు. స్వామినాథుడి ఆనందానికి అవధుల్లేవు. అది గమనించిన రామదాను, ఆప్యాయంగా అతడి భుజం తట్టి, “స్వామి నాథా! నీలో వచ్చిన మార్పు నువ్వు గమ నించామనుకుంటాను. ఆయ్యెనెలుల కాలంగా నువ్వునీ తల్లిదండ్రుల గురించి విచారపడు తూండుమనేశాపు. పోయినడబ్బు గురించి, నీ భావిజ్ఞపితం గురించే అందోళనపడ్డాపు,” అన్నాడు.

“అవను, నిజమే!” అన్నాడు స్వామి నాథుడు ఆశ్చర్యపోతూ.

దానికి రామదాను తృప్తిగా తలాడించి, “ఇదే జీవితమంటే! మనిషికి అన్నింతి కంటే ముఖ్యమైన అవసరం ఆకలి తీరడం. కడుపు నిండా తిని, అన్ని అమరినప్పుడు అనవసరమైన ఆలోచనలతో కాలాన్ని వ్యర్థం చేసుకుంటాము. అందుకే, మనిషి ఎప్పుడూ ఏదో ఒక పని చేస్తాండాలి. డబ్బు సంపాది స్తుండాలి. తను బాగుపడి ఇతరులకు

సాయపడాలి. అప్పుడు ఏ దుఃఖమూ దరి చేరదు,” అన్నాడు.

“అప్పును బాబాయ్!” అన్న స్వామినాథు డితో మళ్ళీ, “ఇప్పుడు నీకు విదుమరచి చెప్పివలసిన చిన్న రహస్యం ఉన్నది. నేను నీకు దూరపు బంధువైనట్టే, గ్రామాధికారి గంగరాజు కూడా నాకు దూరపు బంధువే. మీ నాన్న అందే ఆయనకు చాలా అభి మానం. నువ్వు తల్లిదండ్రులు పోయారన్న దుఃఖంతో పాటు స్వార్థపరుల గుప్పిట్లో చిక్కుకున్నావని తెలిసిన గంగరాజు, నాకు, నీ గురించిన అన్ని విషయాలు మనిషి ద్వారా కబురంపాడు. నేను వెంటనే బయలు దేరి వచ్చాను. మనం మా ఊరుకు వెళుతు స్నిఘ్పుడు బండినాపి ఉబ్బు దేచుకుపోయిన వాట్లు దెంగలు కాదు, ఆయననియమించిన మనములు. ఆ ఉబ్బు ఆయన దగ్గర నిక్కే పంలా ఉన్నది.

ఆయన కూతురు గారిని చూశావు గదా, వంట మనిషిని పటి, మనకు చాలా సాయం చేయడమేగాక, ఆ వంటకాలెలా ఉన్నాయో అని అప్పుడ్పుడూ వచ్చి చూసి

పోతున్నది కూడా!” అంటూ ఓ క్రణం ఆగి, “తెలియకడుగుతాను, ఇంతకీ ఆ గారిని గురించి నీవేమనుకుంటున్నావు?” అని అడిగాడు రామదాసు.

“చక్కని అమ్మాయి, చురుకైన అమ్మాయి, చాలా కలుపుగోలున్నపిల్ల,” అన్నాడు స్వామి నాథుడు, ఆ మాటలనేందుకు మొహ మాటపడుతున్నట్టు.

ఆ జవాబుకు రామదాసు పెద్దగా నవ్వి, “గంగరాజు తన కూతురు గారి గురించి నీ అభిప్రాయం ఏమిటో తెలసుకునేందుకు చాలా కుతూహలపడుతున్నాడు, ఇప్పుడు తెలిసింది! నీకు గారి నచ్చింది. గారికి నీవు నచ్చావు. ఈ సంగతి గంగరాజుకు చెబుతాను. సాధ్యమైనంత త్యరలో మంచి ముహూర్తం చూసి గారితో నీ వివాహం జరుగుతుంది!” అన్నాడు.

ఆ తర్వాత కొద్ది రోజులకు గారీ, స్వామి నాథుల వివాహం ఘనంగా జరిగింది. రామ దాసు తరచుగా వచ్చి చూసి పోతానని స్వామి నాథుడికి చెప్పి, సంతోషంగా తన ఊరు వెళ్ళిపోయాడు.

పట్టుదల!

రంగనాథుడికి పన్నెండేళ్ళవయసువచ్చినా, వాడికి గురుకులంలో ఏమాత్రం చదువు అబ్బటంలేదు. ఆమధ్య జరిగిన అతి తెల్కున పరీక్లల్లో కూడా వాడు త్పీకూర్చున్నాడు. దానితో వాడికి బాధలు మొదలయ్యాయి.

తండ్రి, వాడిని ఎందుకూ పనికిరాని వెధవా అని తిట్టాడు. ఇదివరకు తను ఏదికోరితే అదివండిపెట్టే తల్లి, ఇప్పుడు వేళకు అన్నంకూడా సరిగా పెట్టడంలేదు. ఇదంతా రంగనాథుడికి చాలా బాధ కలిగించింది. కానీ, తిరిగి పరీక్లకు తయారవ్వాలంటే చిరాకు, విసుగు కలుగుతున్నది.

ఒకరోజు వాడు దిగులుగా ఇంటి అరుగు మీద కూర్చున్నాడు. క్రితంరోజు మిత్రులతో కలిసి అడుతూంటేరాయితగిలి, వాడి కుడికాలుబోటనవేలికి చిన్నగాయమైంది. దాని మీద ఈగే ఒకటి వాలి బాధకలిగిస్తున్నది. దాన్ని ఎంత తేలినా పోయినట్టపోయి, తిరిగిపస్తున్నది. దానితో వాడుపట్టరానికషాంతో, “భీ, ముదనష్టపుదానా!” అంటూ అరిచాడు.

ఆ సమయంలో వీధిన పోతున్న ముకుందం అనే అధ్యాపకుడు, రంగనాథుడి అరుపువిని, వాణ్ణి అడిగి సంగతి తెలుసుకుని, “చూడు, రంగా! అల్యజీవి అయిన ఒక చిన్న ఈగకే తనకు కంపలసినదానిపై అంతపట్టుదలవుంటే, అన్ని జీవులకండే తెలివైన, శక్తికలిగిన మనిషికి కెంతపట్టుదల వుండాలో చెప్పు?” అన్నాడు.

ఆ మాటలువింటూనే రంగనాథుడు అలోచనలో పడ్డాడు. అంతే! ఆరోజు నుంచీ మనసులగ్గం చేసి, పట్టుదలతో చదివాడు. నెలరోజుల తర్వాత పరీక్లకువెళ్లి ప్రశ్నలన్నీంటికి తగుజవాబులురాసి ప్రథమశ్రేణిలో ఉత్తీర్ణుడయ్యాడు.

- కె. చిన్నబాబు

పొరకులకు కథల పోటీ
ఉత్తమ రచనకు రూ. 250 బహుమతి

ఈ కింది కథను చదపండి:

విజయపురి రాజు విజయేంద్రుడు ప్రజల బాగేగులను స్వయంగా తెలుసుకోవడానికి తరచూ మారువేపంలో దేశాటన చేసేవాడు.

అలాంటిఖ్యాన్పురు రాత్రి పూట పలువురు పిల్లాజులతో కలిసి

వీధులకు ఇరువైపులా, చెట్లకిందా పదుకుని నిదించదం

చూసి ఆయన బాధపడ్డాడు. అలాంటి పేదలకు ఇట్టు

కట్టిందాలని సంకల్పించాడు. ఇట్టు కావలసిన వాళ్ళం

దరూ ఘలానారోజు రాజబవనం ముందు సమావేశం

కావాలని చాటింపు వేయుండాడు.

ఆరోజు రానే వచ్చింది. రాజబవనం ముందు వేలాదిమంది గుమిగూడారు. వాళ్ళందరికి దాలినన్ని ఇట్టు నిర్మించడానికి కావలసినన్న వశరులు లేస్తారు.

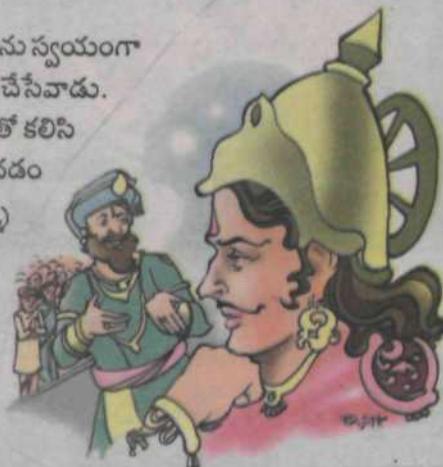
పరిష్కారిని తలుమకుని రాజు విదారగ్రస్తుడయ్యాడు. దానిని గమనించిన మంత్రి పరిష్కారం సూచించాడు. మంత్రి సూచించిన ఆ పరిష్కారమార్గం ఏదో మీరు ఉపాంచగలరా?

◆ వచ్చిన వాళ్ళందరినుంచీ కొంత రబ్బును కోరాడా?

◆ ఇళ్ళ నిర్మాణంలో వాళ్ళను శ్రమదానం చేయమని కోరాడా?

◆ డబ్బు, శ్రమదానం ఈ రెండూ కాదంటే, మరి ఏం కావాలని మంత్రి అడిగివుంటాడు?

100 - 150 మాటలతో కథకు ముగింపురాసి మాకు పంపండి. కవరు మీద 'కథల పోటీ'కి అని రాయండి. కింది కూపన్నను తప్పక జతచేయండి.

కథలు మాకు చేరవలసిన ఆఖరు తేదీ: మే 31, 2004

పేరు _____ వయసు _____ పుట్టిన తేదీ _____

పాతకాల _____ తరగతి _____

ఇంటి చిరునామా _____

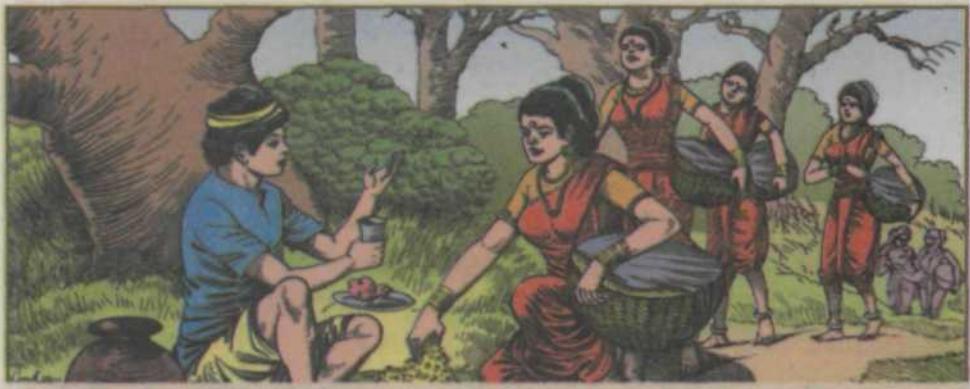
పిన్కోడ్

తల్లి/తండ్రి సంతకం

విద్యార్థి/విద్యార్థినిసంతకం

చందమామ ఇండియా లిమిటెడ్

82, డిఫెన్స్ అఫీసర్జు కాలనీ, ఈకాట్టుతాంగర్, చెన్నామ్ - 600 097
చందమామ

చిన్నశెట్టి శిష్యుడు

బ్రహ్మదత్తుడు కాశిరాజ్యాన్ని ఎలుతుండగా బోధిసత్యుడు శ్రేష్ఠకులంలో పుట్టి, “చిన్న శెట్టి” అని పిలవబడ్డాడు. అయిన బుద్ధి మంతుడూ, శకునశాస్త్రం క్షుణ్ణంగా తెలిసిన వాడునూ.

ఒకనాడు చిన్నశెట్టి రాజసభకు వెళుతూ, ఒక చచ్చిన ఎలుకను చూసి, “ఒక తెలివి గల యువకుడు ఈ చచ్చిన ఎలుకతో వ్యాపారం ప్రారంభించి, పెళ్ళి చేసుకోవచ్చును,” అన్నాడు.

ఈ మాటలు అటుకేసి వెళుతూన్న ఒక యువకుడి చెపుల పద్మాయి. అతను మంచి కుటుంబంలో పుట్టినవాడే, కాని చాలా పేదవాడు.

ఆ యువకుడు చచ్చిన ఎలుకను తీసుకు పోయి, పిల్లికి ఆహారం కింద ఒక కాసీకి ఏదో దుకాణంలో అమ్మాడు.

అతను ఆ కాసీకి బెల్లంగడ్డ కొని, ఒక కుండెడు మంచినీళ్ళ కూడా తీసుకుని,

అడవికివెళ్ళే మార్గంలో కూర్చున్నాడు. అడవి నుంచి పూలుతెచ్చే మాలాకారులకు అతను కొంచెం కొంచెం బెల్లం పెట్టి, తాగటానికి నీరు ఇచ్చి, వారి వద్ద నుంచి గుప్పెడు, గుప్పెడు పూలు పుచ్చుకున్నాడు.

తరవాత అతను ఆ పూలు అమ్మిడబ్బు చేసుకున్నాడు.

మర్మాడు అతను మరింత ఎక్కువ బెల్లం తీసుకుని, మంచి నీటితో మళ్ళీ అదే చోటికి వెళ్ళి కూర్చున్నాడు. ఈ రోజు అతనికి మాలా, కారులు పూలమొక్కలు కూడా ఇచ్చారు. వాటిని తీసుకువెళ్ళి అమ్మిడబ్బు చేసుకు న్నాడు. ఇలా అతను చాలా కొద్దిరోజులలోనే ఎనిమిది కార్బూపణాలు (వెండి నాణాలు) సంపాదించాడు.

ఒకనాడు గాలివాన వచ్చింది. రాజోద్య నంలో ఎండు కొమ్మలూ, అకులూ అమితంగా గాలికిరాలిపద్మాయి. తోటమాలి ఉద్య నాన్ని ఎలా శుభ్రం చేయటమా అని ఆలో

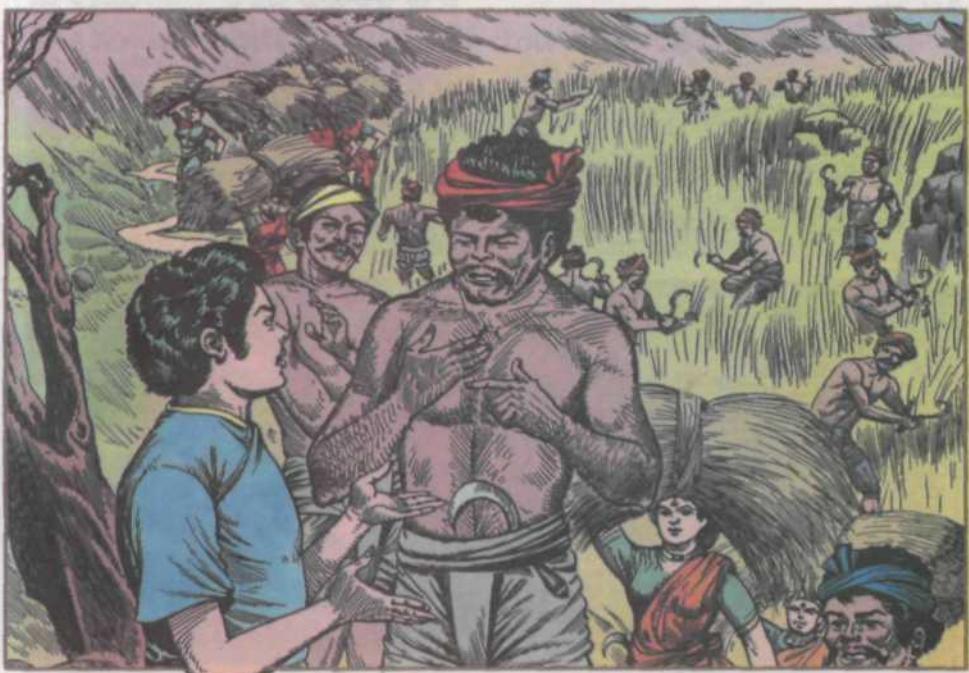
చిస్తుండగా, యువకుడు అక్కడికి వెళ్లి, రాలిన కర్రలు, కంపా తనకు ఇచ్చే పక్కంలో ఉద్యానాన్ని తాను బాగుచేస్తానన్నాడు. తేట మాలి పెంటనే ఒప్పుకున్నాడు.

అప్పుడా యువకుడు పిల్లలు ఆదుకుంటున్న చేటికిపోయి, అందరికీ తలాకాస్తాబెల్లం పెట్టి, వాళ్ళను ఉద్యానానికి తీసుకుపోయి, వాళ్ళచేత ఉద్యానంలో రాలిపడిన కర్రలూ, కంపా పోగుచేయించి, ఉద్యానద్వారం వద్ద చేర్చించాడు.

ఆసమయంలో రాజుగారి కుమ్మరి అటుగా వచ్చి, ఉద్యానద్వారం వద్దవున్న కుప్పును కుండలు కాల్పుటానికి బేరం చేశాడు. ఈ బేరంలో యువకుడికి ఇరవైఅరు కార్యాపణాలు, కొసరు కింద కొన్ని చట్టాలభించాయి.

ఇలా ముప్పైనాలుగు కార్బూపణాలు సంపాదించిన మీదట అతనికొక ఆలోచన వచ్చింది. అతను సగరద్వారానికి సమీపంలో ఉన్న చలివేంద్రానికి వెళ్లి, అయిదు వందల మంది గడ్డికోసుకునే వాళ్ళకు తాగటానికి నీరు అందించాడు. వాళ్ళు కోరిన సహాయం చేస్తామన్నారు.

తరవాత ఒకనాడు, ఆ యువకుడికి తెలిసిన ఒక వర్తకుడి ద్వారా, మర్రాడు ఆ నగరానికి ఒక గుర్రాల పుత్రుడు అయిదు వందల గుర్రాలతో రాసున్నట్టు తెలిసింది. పెంటనే ఆ యువకుడు గడ్డి మోపుల వాళ్ళను కలుసుకుని, ‘రేపు మీరంతా నాకు తలా ఒక గడ్డి మోపు ఇయ్యాలి. నా మోపులు అమ్ముడయ్యే దాకా మీరు ఎక్కుడా గడ్డి అమ్మువద్దు!’ అన్నాడు. వాళ్ళు అలాగేనని, అగుందు

వందల గడ్డిమొపులు తెచ్చి, అతని ఇంటి దగ్గర పడేకారు.

అనుకున్న ప్రకారం గుర్రాల వర్తకుడు అయిదు వందల గుర్రాలతో వచ్చాడు. వాటికి కావలసిన గడ్డి ఇంకెక్కడా దొరకక పోవటం చేత, యువకుడి దగ్గర అయిదు వందల గడ్డి మొపులూ కొని, అతనికి పెయ్య నాణాలు ఇచ్చాడు.

మరికొంత కాలానికి యువకుడు తనకు పరిచయం పున్న ఒక నొకావ్యాపారి ద్వారా, ఒక పెద్దనావ రేవులోకి వచ్చినట్టు విని, ఒక మంచి ఆలోచన చేశాడు. ఆ ఆలోచన ప్రకారం అతను ఉత్తమమైన బండిని ఎని మిది కార్బాపణాలకు భాడుగకు తీసుకుని, దానితో రేవుకు వెళ్ళాడు. అతను ఒక ఉంగ రాన్ని బయానా కింద ఇచ్చి, అక్కడి నావను కొన్నాడు.

తరవాత ముగ్గురు ప్రతీహరులను నియ మించి, వర్తకులెవరైనా వస్తే తన వద్దకు తీసుకురమ్మన్నాడు.

ఈ లోపల నావరేవులోకి వచ్చినట్టు తెలిసి, కాశీనగరంలోని సూరుమంది వర్తకులు సరు

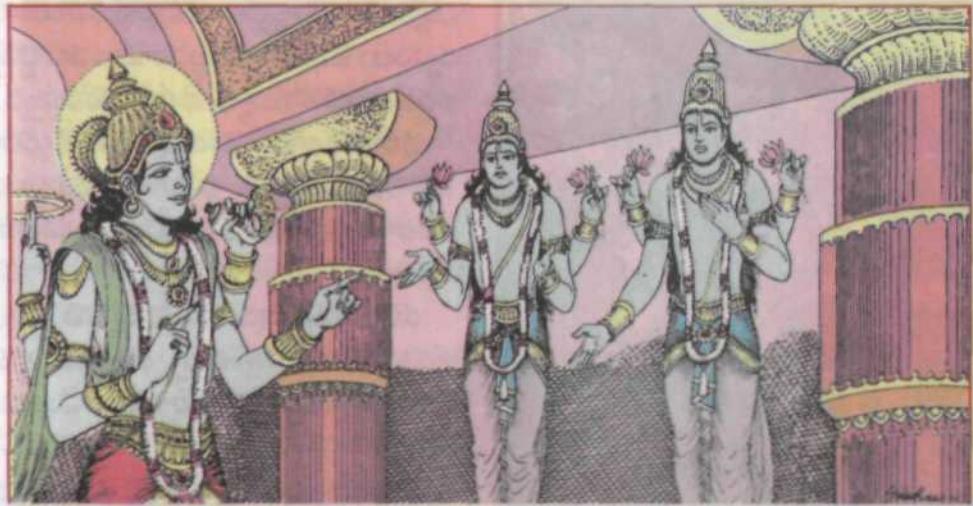
కులు కొనుక్కుండా మని వచ్చారు. అప్పటే సరుకంతా ఎవరో యువకుడు కొనేసినట్టు వారికి తెలిసింది. వర్తకులు ఆ యువకుడి వద్దకు వచ్చారు. యువకుడు వారికి నావలోని సరుకుతో బాటు, జాగా కూడా రెండేసి వేలకు అమ్మి రెండు లక్షులు సంపాదించాడు.

తరవాత ఆ యువకుడు చిన్న శెట్టి వద్దకు వెళ్చి, అయినకు లక్ష నాణాలు మాపాడు. “నాయనా, నీకు ఈ డబ్బంతా ఎలా వచ్చింది?” అని చిన్న శెట్టి అడిగాడు.

“తమ ఉపదేశం మూలంగా, నాలుగు మాసాల కాలంలో ఈ డబ్బు సంపాదించాను!” అంటూ ఆ యువకుడు తాను వచ్చిన ఎలు కను కానీకి అమ్మినది మొదలుకుని, అంతా వివరంగా చెప్పాడు.

అంతా విని చిన్న శెట్టి, “ఇటువంటి కుర్ర వాళ్ళి ఇతరుల చేతిలో పడనియ్యాదు!” అనుకుని, పెళ్ళికి సిద్ధంగా పున్న తనకూతుర్ని ఆ కుర్రవాడికి చ్చి పెళ్ళిచేసి, తనకున్న ఆస్తి అంతా అతనిపరం చేశాడు. చిన్న శెట్టి చని పోయిన తరవాత ఆ యువకుడికి “శ్రేష్ఠ!” పడవివచ్చింది.

విష్ణు కథ

విష్ణువు జయవిజయులతో, “మహామునుల శాపం మీరరానిది. నా పట్ల మిత్రభావంతో ఏడు జన్మల్లో తరించి వస్తారా? లేక నన్న ద్వేషిస్తూ నాకు శత్రువులై మూడు జన్మల్లో నాచేత అంతమొంది ఇక్కడికి వస్తారా?” అని అడిగాడు.

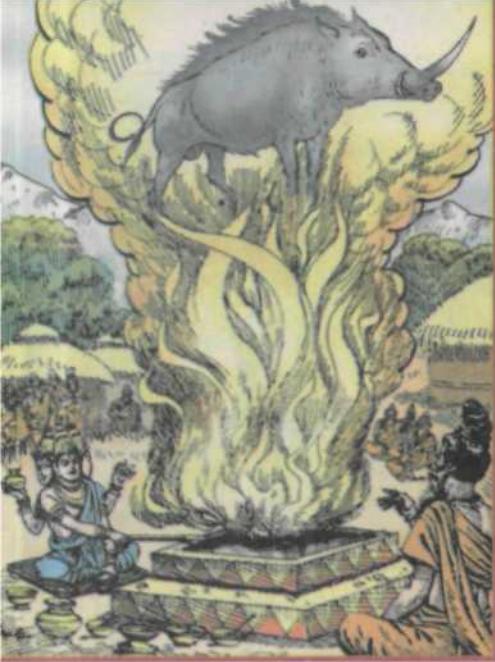
జయవిజయులు విష్ణు సన్నిధానాన్ని త్వరగా చేరుకొడానికి మూడు జన్మలే కోరు కున్నారు. అప్పుడు సనకసనందనాది మునులు జయ విజయుల్లిమెచ్చుకుంటూ విష్ణువుతో, “రాగద్యషాలు రెండూ నీకు సమానమనీ, నిన్న ద్వేషించేవారు మరింత త్వరగా నీకు దగ్గరవుతారనీ ఇప్పుడు తెలుసు కున్నాం! కర్తవ్య నిర్వహణలో మమ్మల్ని అడ్డుకున్న నీ ద్వారపాలకులను ఛెంచినమా తెందరపాటుతనానికి సిగ్గు పడుతున్నాం. మమ్మల్ని మన్నించు!” అని చెప్పి, లక్ష్మీ

నారాయణులను అనేక విధాల మనసార స్తుతిస్తూ సేవించి వెళ్లారు.

జయవిజయులు కశ్యపప్రజాపతి భార్య దితి కడువున హిరణ్యకశిష్టుడు, హిరణ్య క్రుడుగా పుట్టారు. అన్నదమ్ములు గొప్ప పరాక్రమవంతులై తపస్సులు చేసి బ్రహ్మాను మెప్పించి గొప్ప వరాలు పొందారు. విష్ణువుపై కత్తికట్టి విజృంభించారు.

హిరణ్యకశిష్టుడు రాక్షసులకు రాజై, విష్ణు వును ఎదుర్కొని సాధించడానికి కంకణం కట్టుకున్నాడు.

హిరణ్యకుడు విష్ణువును కవ్యించే ఘోర కృత్యాలు చేసి చేసి, భూమిని దొర్లించుకు పోయి రసాతల సముద్రంలోకి తోశాడు. భూమి రసాతలం అడుగున మునిగిపో యింది. భూదేవి విష్ణువును తలంచి తన్న ఉధరించమని మొరపెట్టింది.

విష్ణువు భూదేవి మొర ఆలకించి దశావతారల్లో మూడవది అయిన వరాహపతారాన్ని ఎత్తాడు.

బ్రహ్మ పెళామంచేష్టాండ్గా యజ్ఞకుండం నుంచి తెల్లని కాంతితో ఒక నలుసు వెలు వడింది. ఆ నలుసు క్రమ క్రమంగా పెద్దదై అడవి పుండిగా రూపాందింది. ఆ ఏదు పందిని విష్ణువు అవతారంగా ఎంచి బ్రహ్మది దేవతలు యజ్ఞవరాహంగా, శైతం వరాహంగా, అదివరాహంగా కీర్తిస్తూ స్తుతించారు.

యజ్ఞవరాహము అలా అలా పెరిగి, బ్రహ్మాండమైన ఆకృతి పాందింది; బలిష్టైన కాళ్ళతో, ఉక్కుకవచం లాంటి పైచర్యంతో, వజ్రాల్లాంటి పాడవైన వాడి కోరకొమ్ములతో, ఎరనికాంతి ప్రసరించే కన్ములతో, మెడ నుంచి తోకవరకూ నిక్కబొడుచుకొని బంగారంలా మెరుస్తన్న వెంటుకల జూలుతో,

విష్ణుమంతా ఫూర్చిల్లేలాగమాహముహంకార ధ్వనులు చేసింది. యజ్ఞవరాహం ముట్టెపై ఖద్గంలాంటి కొమ్ముధగధగా మెరుస్తన్నది.

వరాహపతారం మెరుపు వేగంతో రసాతలానికి పరిగెత్తింది. ఆ వేగానికి దిక్కులు అదిరాయి, ప్రథయవాయువులు భీరంగా వీచాయి.

రసాతలసముద్రంలోకి చెచ్చుకొని వెళ్లి, అడుగున మునిగి ఉన్న భూమిని తన కొమ్ముతో గుచ్చి యజ్ఞవరాహము మీదకు ఎత్తింది.

అదేసమయంలో హిరణ్యకుండు వరుణు దిపై దాడిచేసి పోరాటానికి పిలిచాడు.

వరుణుడు, “వీరాధి వీరుడివైన నీవు పోరాడులనినది నాతే కాదు రసాతలం నుంచి భూమిని ఉద్ధరిస్తున్న యజ్ఞమాహంతో!” అని అన్నాడు.

హిరణ్యకుండు హుటాహుటిని వెళ్లి యజ్ఞవరాహపతారాన్ని భీకొన్నాడు.

వరాహరూప విష్ణువుతో హిరణ్యకుండు గొప్పపరాక్రమంతో పోరుతూ గదతో విష్ణువు గదను తృశ్శగొట్టి కొంతసేపు అలాగే నిల్చి న్నాడు.

విష్ణువు అతని యుద్ధనీతిని మెచ్చుకొని తిరిగి గదను ధరించాడ, ఇరువురికీ సంగ్రామం ఘారుగా సాగింది. చివరకు మాహపతారు తన కొమ్ముతో హిరణ్యకుణ్ణి పొడిచి చంపింది.

వరాహపతారుడైన విష్ణువును భూదేవి పరించింది. వరాహమూర్తి భూదేవిని సందిట చేర్చుకొని తెతపై కూర్చుండ బెట్టుకున్నాడు. బ్రహ్మది దేవతలు పూలవాన కురిపిస్తూ,

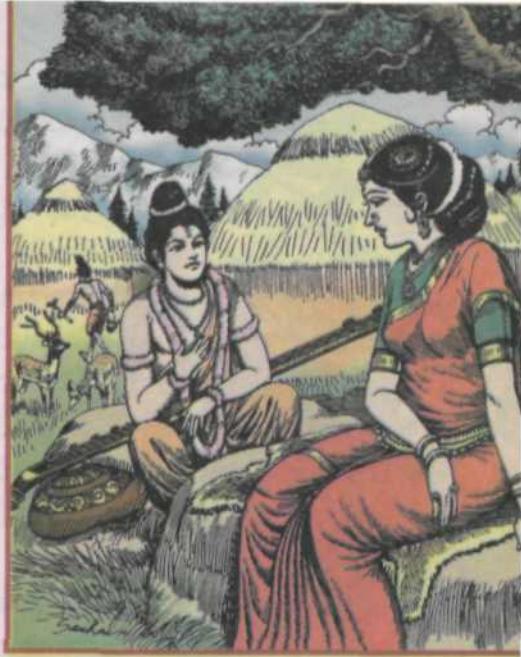
జగుతిగా విష్ణువును అనేక విధాలుగా స్తోత్రం చేశారు.

పందిరూపంతో తన తమ్ముళ్ళి చంపిన విష్ణువుపైపగసాధించడానికి తీవ్రపసంకల్పంతో, ముందు బ్రహ్మవల్ల వరాలు పాండడానికి హిరణ్యకశిష్టుడు తపస్సుకు బయలుదేరి వెళ్ళాడు. అప్పుడు అతని భార్య లీలావతి గర్భవతిగా ఉన్నది.

ఆమె గర్భవాసాన్ని హతమార్గదానికి ఇంద్రుడు మాయోపాయంతో లీలావతిని చెరగొని, ఆకాశమార్గాన పోతూండగా, నారదుడు ఎదురై, ‘దేవేంద్రా! ఎంత పనికి ఒడి గట్టావు! నీ ప్రయత్నాన్ని విరమించు. సర్వకాల సర్వవఘ్�నలలో హిరణ్యకశిష్టుడు పగతో విష్ణువు గురించే తలంచుతూండే వాడ వడంవల్ల, లీలావతి గర్భస్థుడైన శిశువుకు ఆ విష్ణుచింతన సంక్రమించి, పగ భక్తిగా అతనిలో రూపాంతరం పాందింది. ఇదే విష్ణు మాయ అయిన ప్రకృతి విశేషాల్లో ఒకటి. లీలావతి గాపు విష్ణుభక్తుళ్ళే కనబోతూన్నది. అంచేత లీలావతిని విడిచిపుచ్చి. నీ దారిన నువ్వు వెళ్ళు! ” అని చెప్పి లీలావతిని తన ఆశ్రమానికి తీసుకెళ్ళాడు.

ఆశ్రమంలో నారదుడు ఉన్నతమైన వేదాంత విషయాలనూ, విష్ణు దివ్యకల్యాణ గుణగణాలను వర్ణిస్తూన్నప్పుడు, లీలావతి గర్భంలో ఉన్న చిద్రులమిత ఆస్తితో వింటూ, ఊకొడుతూండేవాడు. లీలావతి కుమారుళ్ళి ప్రసవించింది.

హిరణ్యకశిష్టుడు ఖూరమైన తపస్సు చేసి బ్రహ్మను మెప్పించాడు. భూమ్యేద గాని,

ఆకాశంలోగాని, రాత్రిగాని పగలు గాని, ఇంటగాని, బయటగాని, మృగంచేత గాని మనపిచేతగాని, దేవతలు మొదలైన వారి వలన గాని, ప్రాణమున్న దానిచేత గాని లేనిదానిచేతగాని, నిష్టా, నీరులాంటిపంచ భూతాల చేతగాని స్పష్టిలో ఉన్న ఏరూపం చేత గాని, ఇంకా ఎన్నో విధాలుగా తనకు చాపులేని వరాల్చి కోరాడు; బ్రహ్మ అతను కోరిన వరాలన్నిటినీ ఇచ్చాడు.

మాలను పాందిన విజయగ్ర్యంతో హిరణ్య కశిష్టుడు వస్తూండగా, నారదుడి వలన జరిగి నది విని, నారదాశ్రమానికి పచ్చి, కుమారుడి పేరు ప్రహ్లాదుడు అని నామకరణ మహోత్సవం జరిగాక, భార్యనూ, కుమారుళ్ళే తన రాజధానికి తీసుకువెళ్ళాడు.

ఇంద్రుడిపై ప్రతికారంగా హిరణ్యకశిష్టుడు స్వర్గం మీదకు దండయాత్ర చేసి, స్వర్గ

సింహాసనం ఆక్రమించాడు. దిక్కులన్నిటినీ జయించి, అష్ట దిక్కులకుల్ని తన అదు పాజ్ఞల్లో పెట్టుకున్నాడు. దేవతల్ని పశువుల్ని బాదినట్లుగా బాదాడు. శచీదేవిని అవమానించబోతే లీలావతి అడ్డుకొంది.

హిరణ్యకశిష్ఠు విజృంభించి మునుల ఆశ్రమాల్ని తగలబెట్టించాడు. విష్ణు విశ్వాస కుల్ని చిత్రవథలు చేయించాడు. విష్ణువును ఎదుర్కొవడమే అతని ధ్యైయం. విష్ణువును కవ్వించడానికి చేయవలసినవన్నీ చేశాడు. అయినా విష్ణువు అతనికి తారసపడలేదు. వెకుంలానికి దాడివెళ్లాడు. అక్కడా విష్ణువు అతనికి కనపడలేదు. “నాకు భయపడి అదృశ్యంగా దాగున్నాడు. ఫిరికుంద!” అని హిరణ్యకశిష్ఠు తిరిగి వచ్చాడు.

ప్రహ్లదుడు దినదిన ప్రవర్ధమానంగా ఎల్లప్పుడు విష్ణుపురణ చేస్తూ పెరుగుతూ

న్నాడు. తనకు అటువంటి కులద్రోహాపందుకు పుట్టాలి! అని హిరణ్యకశిష్ఠు చింతించి, గురువుత్రుచ్చెందుమార్గులకు ప్రహ్లదుణ్ణి అప్పగించి, విద్యాబుద్ధులు సేర్చున్నాడు.

ప్రహ్లదుడు గురుకులంలో హిరధ్యసుత్తనే చదువంతా పూర్తిచేశాడు. తోటి బాలురకు విష్ణుభక్తి ప్రభోధంచేసి మోక్షమార్గంపట్ల అస్తకలవారిగా చేశాడు.

చండామార్గులు ప్రహ్లదుణ్ణి తండ్రి దగ్గరికి తీసుకొన్నారు. హిరణ్యకశిష్ఠు కుమారుణ్ణి ఆప్యాయంగా తొడపై కూర్చుండ చెట్టుకొని, “నాయనా! నువ్వు నేర్చిన విద్య తెలిసేలాగ మంచి పద్యం ఒకటి చెప్పు!” అన్నాడు.

ప్రహ్లదు, “తండ్రి! గురువులు చెప్పిన చదువంతా క్షుణ్ణాగా సేర్చాను. చదువులన్నిటి కంటే గొప్పదైన చదువు విష్ణువునందు మను నిల్వడం ఒక్కటి! విష్ణువును స్వరించే జన్మే జన్ము!” అన్నాడు.

హిరణ్యకశిష్ఠు కుమారుణ్ణి చప్పున క్రిందకు తోసి పట్టరాని ఆగ్రహంతో చండామార్గులతో, “ఇదా మీరు నేర్చిన చదువు?” అన్నాడు.

చండామార్గులిధరూ గజగజలాడుతూ, “మా తప్పేమీ లేదు, మహాప్రభూ! మాపై ఆగ్రహించకు!” అని వేడుకుంటూ, గురుకులంలో ప్రహ్లదుడేవిధంగా ప్రవర్తించినదీ వివరంగా విన్నవించుకున్నారు.

హిరణ్యకశిష్ఠు కౌడుకుతో, “విష్ణువు పందిగా నీ పినతండ్రిని చంపాడు. మనరాక్షస కులానికి పరమశత్రువు. నీవు విష్ణువును

పాగళ్లం క్కమించరాని కులద్రోహం. విష్ణుభక్తి మాను, ఈ క్కణమే వాణి మర్చిపో!” అన్నాడు.

“దానవే శ్వరుడవైన నీవు అన్నివిధాలా నన్ను శాసింపతగినవాడివే! కానీ ఇనుము ముక్క అయస్కాంతాన్ని ఏవిధంగా అంటు కుంటుందో, అలాగే నా మనస్సు విష్ణువుపైనే లగ్గుమై ఉన్నది; మందారపుష్యమకరుడాన్ని తుమ్మెద ఎలాగ విడిచి పెట్టలేదో, అలాగే విష్ణువును మర్చిపోవడం నా వశంలో లేదు. నాలో జీవము ఉన్నంతవరకూ విష్ణుచింతన పోదు, ఆ జీవము కూడా విష్ణువే!” అన్నాడు వినయంగా.

ముక్కుపచ్చలారని బాలుడైన ప్రహ్లాదుడి మాటలకు విస్తుపోతూ హిరణ్యకశిఖుడు కోపంతే అగ్నిలా ప్రజ్యారిల్లి, “అయితే నీవు చావక తప్పదు, ఆహార పానాలు లేకుండా

మలమల మాడి చావు!” అంటూ ప్రహ్లాదుణ్ణి వెల్లురు చెరని కారాగారంలో పెట్టించాడు. పుత్రప్రేమతో లీలావతి తల్లిడిల్లి పోయింది. రోజులు గడుస్తున్నాయి.

లీలావతి శోకం చూడలేక హిరణ్యకశిఖుడు కారాగారం తెరిపించి, తన్నయిముడై విష్ణు సంకీర్తన చేస్తూ నవనవలాదుతూన్న ప్రహ్లాదుణ్ణిచూసి, దాలా రోజులుగా అన్న పానాలు లేకుండా ఎలా బతికి ఉన్నాడా అని ఆశ్చర్య పడుతూనే, పట్టరాని ఆగ్రహంతో ప్రహ్లాదుణ్ణి ఏనుగులచేత మట్టించమన్నాడు.

ప్రహ్లాదుణ్ణి చూడగానే ఏనుగులు సింహాన్ని మాసినట్లు బెదిరాయి. మావటి వాళ్లు పొడిచి అతి ప్రయత్నం మీద నడి పించితే, అతనిమీద నుంచి వెళ్లాయిగాని, అతనికి అపాయమూ కలగలేదు.

పాములచేత కరిపించబోతే, కాటువేయ కుండా ముద్దాడి, పుటగలు విప్పి గొడుగులు పట్టి ఆడాయి.

కొండ శిఖరం నుంచి తోయించాడు, మంటల్లో వేయించాడు, సముద్రంలో పడ వేయించాడు, కాలకూట విషం త్రాగించాడు. ఎన్నిచేసినా, ప్రహ్లాదుడు సురక్షితంగా ఉండటం చూసి, హిరణ్యకశిపుడు, “సువ్యు, చావకున్నా వెందుచేత? ఆ రహస్యమేమిట్ చెప్పా!” అని అడిగాడు.

ప్రహ్లాదుడు నవ్యతూ, “ఇందులో రహస్యం ఏదీలేదు; ఏనుగుల్లో, పాముల్లో, రాళ్ళల్లో, అగ్నిల్లో, సముద్రాల్లో, విషంల్లో అన్నిట్లో, నీలో, నాలో ఉన్నది విష్మితే అన్న సత్యాన్ని తెలుసుకోలేకపోతున్నావు! నన్ను చంపాలనుకుంటున్నది, నేను బతుకుతూ స్వదీ, అతని లీలావినేద్దొమ్మె, నాన్నా!” అన్నాడు.

ఆ మాటలకు హిరణ్యకశిపుడు కోపా వేశంతో ప్రహ్లాదుట్టి బరబరా ఈధ్వుకు వెల్పి సభామంటపం మధ్య నిలబట్టి, తన గదను తీసి పట్టుకొన్నాడు. లీలావతి మూర్ఖ పోయింది. చుట్టూరా రాక్షస ప్రముఖులు నిర్విష్టులై బోమ్మల్లా నిలబడి చూస్తున్నారు.

సభామంటపానికి ఎదురుగా లోహనిర్మిత మైన పెద్ద జయస్తంభం ఉంది. హిరణ్య కశిపుడు ప్రహ్లాదుడికి ఆ స్తంభాన్ని చూపుతూ, “ఓరీ కులద్రోహా! అది, నా విజయ స్తంభం! నా తమ్ముడై చంపిన విష్మువుతో పోరాడి, నీ ముందే సంహరించి పగతీర్చుకుంటాను, అందులో ఉన్నాడా?” అని అడిగాడు.

“ఆ సందేహమే వద్దు నాన్నా. అంతటా ఉన్నాడు, అందులోనూ ఉన్నాడు,” అన్నాడు ప్రహ్లాదుడు.

హిరణ్యకశిపుడు చరచరా వెల్పి గదతో స్తంభాన్ని కొట్టాడు. ప్రథయధ్వనితో భూన భోంతరాలు దద్దరిలల్లాయి, పొగల మేఘాలు అంతటా విరజమ్ముకున్నాయి. స్తంభం రెండుగా చీలిపితూండగా వెలువడిన మిరు మిట్లుగొలిపే మెరుపుల మధ్య దశావతారాల్లో నాలుగవది అయిన నరసింహావతారంగా విష్మితు ఆవిర్భవించాడు. సింహం తల, మనిషి శరీరము, చేతులకు సింహం గోళ్ళతో స్ఫూర్తి లేని అధ్యత రూపం గల నరసింహామూర్తి ప్రథయభీకరంగా గర్జించాడు. పాంచజన్య శంఖధ్వని వినిపించింది. సుదర్శనచక్రం అతని చుట్టూ తిరుగుతూ కనిపించింది.

తోకముడిచిన పాట్టిదయ్యం!

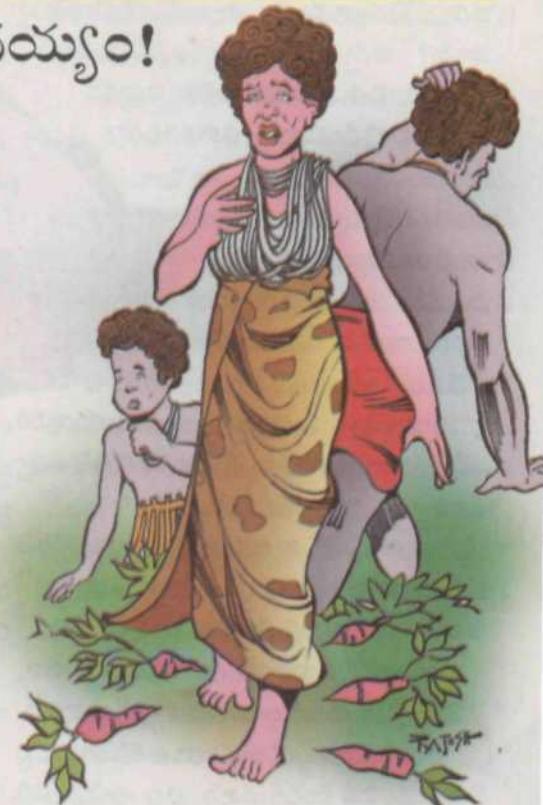
ఆఫ్రికాలోని ఒక దట్టమైన అడవి మధ్య ఉన్న గ్రామంలో మబూట్ భార్య స్త్రీలీ, చురుకైన కొడుకు అడ్డినెతో కలిసి నివసిస్తాండేవాడు. గ్రామానికి కొద్ది దూరంలో కొంతసేలను చదును చేసి మబూట్ కసావా దుంపలను నాటాడు. కసావా దుంపలతో చేసిన వంటలందే మబూట్ కుటుంబానికి చాలా ఇష్టం.

కసావా బాగా పెరిగి దుంపలు తవ్వుడానికి పక్కానికి వచ్చాయి. ఒకరోజు మబూట్, స్త్రీ పాలం దగ్గరికి వెళ్లారు. దానిని చూడగానే, “మనం రేపు బుష్టికూరతో పాటు కసావాగంజి లాగాలి,” అన్నాడు మబూట్.

“దుంపలు తవ్వాలి, వాటితెక్క ఒలవాలి. ఆ తరవాత దంచి పీండి చేయాలి. అప్పుడే గంజి తయారవుతుంది. ఇవన్నీ రేపటో ఎలా సాధ్యం. ఇంకొక్క రోజు ఆగండి,” అన్నది భార్య స్త్రీలీ.

అయితే, మరునాడు తెల్లవారగానే పాలం దగ్గరికి వెళ్లిన భార్యాభర్తలు అక్కడి దృక్కాన్ని చూసి దిగ్రాంతి చెందారు. తీవ్రమైన ఆకాభంగానికి గురయ్యారు. మొక్కలన్నీ నాశన మయ్యాయి. ఒక్క కసావాదుంప కూడా లేదు. “అంతా పోయింది,” అంటూ ఏడ్చుసాగింది స్త్రీలీ.

“ఇది అడవి జంతువులపనే అయివుంటుంది. మిగిలివున్న ఒకటీ అదా మొక్కలు నాశనం కాక ముందే మనం ఆ జంతువులను మట్టుపెట్టాలి,” అన్నాడు మబూట్ కోపం, బాధా నిండిన కంట్యురంతో. ఆ తరవాత తీవ్రంగా ఆలోచిస్తూ భార్యాభర్తలు తమ గుడిసెకు చేరారు. అమ్మా, నాన్న విచారంగా ఉండడం గమనించిన

అడీన్ కారణం అడిగాడు. మబూట్ జరిగింది చెప్పాడు. వెంటనే అడీన్ ఒక తెలివైన సలహా ఇచ్చాడు:

“అవును, నాన్న, నువ్వున్నది నిజం. జంతు వులను పట్టుకోడానికి లోతైన గోతిని తవ్వుడమే స్తరైన మార్గం. ఒకసారి వచ్చి రుచి మరిగిన జంతు వులు మళ్ళీ మళ్ళీ వస్తాయి. వాటిని రాకుండా అరికడితేనే ఉన్న పంటసైనా కాపాడుకోగలం. పైగా మనకు జంతుమాంసం కూడా దొరుకుతుంది,” అంటూ స్త్రీ కొడుకు సలహాను మెచ్చుకున్నది.

మబూట్కు కూడా కొడుకు సలహా బాగా సచ్చింది. వెంటనే పారా, పలుగూ తీసుకుని పాలం

దగ్గరికివెళ్లి గోతిని తవ్వుడం ప్రారంభించాడు.

మబూటో గోతిని తవ్వుడంలో నిమగ్గుడైపుం దగా, “ఎవ్వరా నువ్వు. నా అడవిలో ఏం చేస్తు న్నావు?” అన్న కరిన కంతస్వరం వినిపించింది.

తలత్తి చూసిన మబూటో ఉలిక్కి పడ్డాడు.

పక్కనే పాట్టిదయ్యాన్ని చూడడంతో

హడలి పోయాడు.

అంతకు పూర్వం ఆ

అల్లరి దయ్యాలను గురించి

వినడమే తప్ప వాటినెప్పుడూ

అతడు ఇంత దగ్గరినుంచి చూడ

లేదు.

“నా కసావా పాలాన్ని ధ్వంసం చేయడానికి వచ్చే జంతువులను పట్టుకోవడానికి గోతిని తవ్వుతున్నాను,” అన్నాడు మబూటో.

“నా అడవిలో, నా అనుమతి లేకుండా గోతిని తవ్వుతున్నావా? ప్రాణాలు తేదేస్తాను, జాగ్రత్త!” అని హంకరించింది పాట్టిదయ్యం.

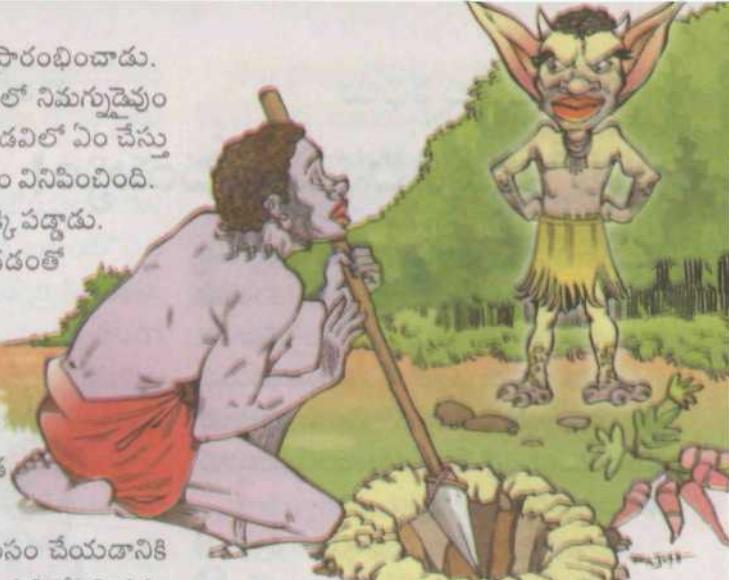
మబూటో భయంతో గడగడ వణుకుతూ, “నన్ను క్షమించు. విల్లలు గలవాళీ!” అన్నాడు.

పాట్టిదయ్యం ఏదో తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నట్టు కంతసేపు ప్రేక్ష కిందికి చూసి, తల ఊపి, “సరి సరి, ఈసారికి వదిలిపిడతాను. అయితే, ఒక నిబంధన. నువ్వు తవ్వే గోతిలో మగ జంతువు పడితే నువ్వే తీసుకో. ఆడజంతువు పడిందో అది నాకే సాంతం. సరేనా?” అన్నది.

“చిత్తం, అలాగే!” అన్నాడు మబూటో.

పాట్టిదయ్యం వెళ్లిపోయింది. ఆ తరవాత మబూటో లోతుగా గోతిని తవ్వి, అది కనిపించ కుండా ఆకులూ, రెమ్మలూ దానిపైన మూసి ఇంటికి తిరిగివెళ్లాడు.

మరునాడు తెల్లవారాక మబూటో గోతి దగ్గరికి వచ్చాడు. అతని వెనకే పాట్టిదయ్యం కూడా

వచ్చింది. గోతిలోపలికి తెంగిచూస్తే అక్కడిక కోతి కనిపించింది. “అది మగి!” అన్నాడు మబూటో సంతోషింగా. పాట్టిదయ్యం వెళ్లిపోయింది. మరునాడు పాట్టునవచ్చి చూస్తే గోతిలో దుష్పిషిల్ల పడివుంది. వాడెంతో సంతోషించాడు. పాట్టి దయ్యం వెళ్లిపోయింది. ఇలా రోజువెళ్లినప్పుడల్లా ప్రాయానా, అడివిపిల్లి, ఎలుగుబంటి అంటూ రకరకాల జంతువులు పట్టుబడసాగాయి. అవన్నీ కూడా మగ జంతువులే కావడం వాస్తామి.

“కసావా అంటే మగజంతువులకే ఇష్టం లాగుంది,” అన్నాడు మబూటో. పాట్టిదయ్యం మరేమీ మాట్లాడకుండా వెళ్లిపోయింది.

ఒకనెల గడిచింది. పాలానికి వెళ్లి మళ్ళీ అందులో కసావా నాటుదామనుకుని స్నేహి అక్కడికి వెళ్లింది. తలనపేగా ఉండడం వల్ల మబూటో ఇంటిదగ్గరే ఉండిపోయాడు. వెళ్లినస్నేహి మధ్య హ్యానికి కూడా రాలేదు. అటీనీ, “ఆకలిగా వుంది. అమ్మ కావాలి,” అంటున్నాడు. పడుకున్న

మబూటో లేచి చూశు. సాయంకాలం కాబో తోంది. స్నీలీకి ఎమయింది? అని మబూటో ఆలోచించసాగాడు.

“నాన్న, మనం పాలం వెళ్లి అమ్మను పిలు చుకువద్దం,” అన్నాడు అడీన్. తంత్రికొడుకు లిడ్రరూ పాలం కేసి బయలుదేరారు.

వాట్స గోతిని సమీపించారు. అది తెరుచు కుని వుంది. ఏ జంతువు పడిందా అనిలోపలిక తోంగి చూశారు. అక్కడ స్నీలి కసిపించింది. ఆమె గోతి వుందన్న సంగతి మరిచి పోయి, దాని మీద కాలువేసి లోపలికి జారిపడి పోయిందన్నమాట!

“ఆహో! ఆడజంతువు దోరికింది. అది నాకే సాంతం!” అని వికారంగా అరుస్తూ పాట్టిదయ్యం అక్కడికి వచ్చింది. ఆ మాటకు గతుక్కుమన్న మబూటో, “పీలుకాదు, ఆమె నా భార్య. నువ్వు తీసుకువోకూడదు,” అన్నాడు.

“ఆడ జంతువులను మాత్రమే నువ్వు తీసు కోవాలి. ఆమె జంతువు కాదు. మనిషి!” అన్నాడు అడీన్.

అయితే, పాట్టిదయ్యం, “మనుషులు కూడా జంతువులే. ఈరోజు నుంచి ఈమె నాకే సాంతం,” అన్నది కీచుగొంతుతో.

మబూటోకు ఏం చేయాలో దిక్కుతోవలేదు. నేలపై చతుకిల పడి, చేతులతో ముఖం, నెత్తి మొత్తుకుంటూ విలపించసాగాడు. అయితే, అడీన్ తల్లిని వదులుకోకూడదనుకున్నాడు. “నా తల్లిని ఇది ఎలా అపపరిస్తుందనేసు చూస్తాను,” అని ధైర్యంతో ఆలోచించి పాట్టిదయ్యంతో, “సరే, ఆమె నీకే సాంతం. వెళ్లి తెచ్చుకో,” అన్నాడు.

“వద్దు. నేను దాన్ని కళ్ళతో చూడలేను. అడీన్ ఆమాట అనడానికినికు నేరెలా వచ్చింది?” అంటూ మబూటో రోదించసాగాడు.

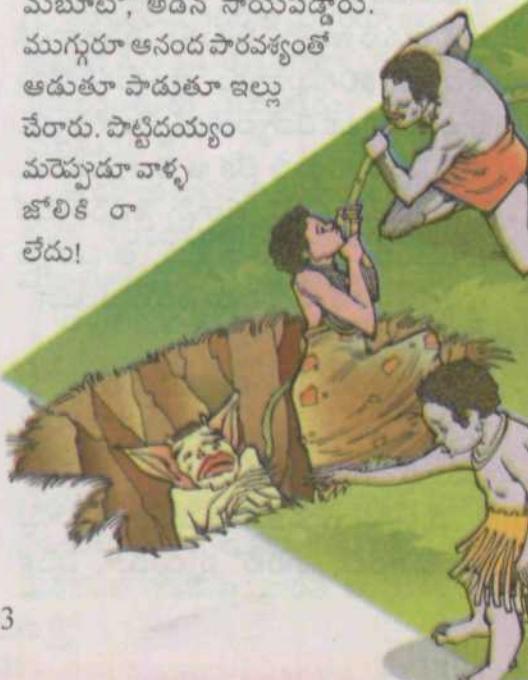
అయితే, పాట్టిదయ్యం ఆనందంతో భుజాలు ఎగురవేస్తూ, కిచ కిచమని నవ్వుతూ, “ఇప్పుడే వెళ్లి తెచ్చుకుంటాను,” అంటూ దభీమని గోతి లోకి దూకింది.

“నాన్న, గోతిలో మగజంతువు పడింది. రాపట్టుకుండాం!” అన్నాడు అడీన్.

మబూటో ఒక్క గెంతున లేచి నిలబడ్డాడు. తన కొడుకు తెలివికి పొంగిపోయాడు. గోతిలోకి తోంగిచూస్తూ, “గోతిలో పద్ధతమగజంతువు నాకు కట్టుబానిసి. నాకు సేవలు చేయడమే దాని పని!” అన్నాడు.

పాట్టిదయ్యం ఒక్కక్కణం తటుపటాయించింది. తరవాత తాను చిక్కులో పడ్డుట్టు గ్రహించింది. అది జీవితాంతం మబూటోకు బాసిసగా బతక దలచ లేదు. “సరే, నువ్వామెను, పెకి తీసుకో, మనషుందు ర్ఘుచేసుకుండాం!” అనిమెల్లగా అంటూ, గోతినుంచి జాగ్రత్తగా పైకి ఎగ్గొపికి వచ్చి, అడవిలోకి జారుకున్నది.

స్నీలి గోతి నుంచి పైకి రావడానికి మబూటో, అడీన్ సాయపడ్డారు. ముగ్గురూ ఆనందపారవశంతో అదుతూ పాడుతూ ఇల్లు చేరారు. పాట్టిదయ్యం మాయ్యుడూ వాళ్ళ జోలికి రాలేదు!

ఉత్తమ గురువు

విశాలపురాన్నిలే రామభద్రమహారాజు వృద్ధ దయాదు. ఆయన రాజ్యభారాన్ని తన కుమారుడైన వీరభద్రుడికి అప్పగిస్తూ, “నాయనా! నేను రాజునయ్యనాటికి, మన పొరుల్లో అధిక శాతం విద్యావిహీనులు కావడంవల్ల మూడు నమ్మకాలతో, మూడాచారాలతో తాము ఇబ్బంది పదుతూ, సమాజానికి ఇబ్బంది కలిగిస్తున్నారు. అందుకని నేను రాజధానిలో ఒక విద్యాలయాన్ని సెలకోల్చాను. కానీ సరైన గురువు లేక ఆ విద్యాలయం, నేనాళించిన ప్రయోజనాన్ని సెరవేర్చలేక పోయింది. ముందుగా నీవు, ఆ విద్యాలయానికి సరైన గురువును నియమించు,” అని చెప్పాడు.

తుంట్రిమాటలను త్రథగా విన్న వీరభద్రుడు వెంటనే మంత్రులతో ఆ విషయం గురించి సమాలోచన జరిపాడు.

మంత్రులందూ ముఖముఖాలు చూసు కుంటూంటే, వారిలో వృద్ధుడూ, వివేక

వంతుడూ అయిన వాచస్పతి వినయంగా, “రాజా! విద్యపట్ల ఆసక్తివున్నవారికి తల్లి దండ్రులు, చుట్టూవున్న ప్రకృతి అంతా గురువులే. అలాంటి వారిని ఒకస్కమ పద్ధతిలో మరింత ప్రభావితం చేసేందుకు, మీ తండ్రిగారు రాజధానిలో విద్యాలయాన్ని స్థాపించారు. అక్కడ శిక్షణ పొందినవారు దేశమంతటా వ్యాపించి, మన పొరులందరిలోనూ విద్యపట్ల ఆసక్తిని పెంచుతారని ఆయన ఆశించారు. కానీ, మనం నియమించిన గురువులు అనుకున్నది శాధించలేకపోయారు,” అంటూ పరిష్కారించిని వివరించాడు.

“అందుకు కారణమేమిటి?” అన్నాడు వీరభద్రుడు.

“పొండిత్యమున్నవారు గొప్ప పండితులుగా మాత్రమే చలామణి కాగలరు. వారందరూ గొప్ప గురువులు కాలేరు. మనం గొప్ప పండితులను విద్యాలయానికి గురువులుగా నియమించాం. వారు గొప్ప గురువులు కాలేక

పోయారు. అయినా, గురువుల గొప్పతనాన్ని కూడా పరీక్షించవలసిపుంటుందని, ఇప్పుడిప్పుడే నాకూ స్ఫురిస్తున్నది,” అన్నాడు వాచస్పతి.

ఈ మాటలు వీరభద్రుడికి వాస్తవం అని పించాయి. అతడు చారులను పంపి విచారించగా, దండకారణ్యంలో ప్రశాంతుడు, ప్రసేనుడు అనే ఇద్దరు ఉద్దండ పండితులున్నారనీ, వారి శిక్షణలో ఎందరో ఆరితెరిన విద్యావంతులు తయారయ్యారనీ తెలిసింది. వీరభద్రుడు, వాచస్పతికి ఈ విషయం చెప్పి, వారిద్దరిలో ఒకరిని వెంటనే రాజధానిలోని విద్యాలయానికి ఆహ్వానించవలసిందిగా కోరాడు.

వాచస్పతి కానేపాలోచించి, “రాజు! మన విద్యాలయంలో చేరి విద్యావంతులు కాలేక పోయిన ఇరవెమంది యువకులను ఎన్నుకుని, వారిలో పదిమందిని ప్రశాంతుడికి, మరొకపదిమందిని ప్రసేనుడికి అప్పగిద్దాం. అయిమాసాల గడువులో ఎవరు సత్కరితాలు సాధిస్తే, వారిని మన విద్యాలయంలో గురువుగా నియమిద్దాం!” అనిసూచించాడు.

రాజు వీరభద్రుడు ఇందుకు సంతోషంగా సరేనన్నాడు.

అనుకున్న ప్రకారు వాచస్పతి పదిమందిని ప్రశాంతుడి వద్దకూ, మరొక పదిమంది విద్యార్థులను ప్రసేనుడి వద్దకూ పంపాడు. అయిమాసాలు గడిచే సరికి ప్రశాంతుడి వద్ద చేరినవారిలో ముగ్గురు శాస్త్రాల్లో సైపుణ్యం సంపాదించితే, ప్రసేనుడి వద్ద చేరినవారిలో ఏడుగురు సైపుణ్యం సంపాయించారు.

అప్పుడు వాచస్పతి ముందుగా ప్రసేనుడై, “మరి మిగతాముగ్గురి మాట ఏమిటి?” అని అడిగాడు.

“నాదగ్గరమిగిలిన ఆ ముగ్గురూ జడులు, జన్మతః మందమతులు! వాళ్ళను ఎవరూ విద్యావంతుల్ని చేయలేరు,” అన్నాడు ప్రసేనుడు.

ఆ తర్వాత వాచస్పతి, ప్రశాంతుడై కలుసు, కుని, “మీవద్ద మిగిలిన ఆ ఏడుగురు విద్యార్థుల మాటేమిటి?” అని అడిగాడు.

దానికి ప్రశాంతుడు, “మంత్రివర్యా! నా వద్ద చేరిన విద్యార్థుల్లో ముగ్గురు చురుకైన వారు. అందువల్ల త్వర్త్వర్త్వరగా వారికి విద్యా గంధం సోంది. విగిలిన ఏడుగురు అంత చురుకుకాదు. అయిమాసాల్లో వారిని విద్యా వంతుల్ని చేయగల సమర్థత నాకు లేదు. మరికొంత గడువిస్తే, వారినీ ఆ ముగ్గురు

విద్యార్థుల స్తాయికి తీసుకురాగలను,”
అన్నాడు.

వాచస్పతి, రాజుకు ఈ విషయం చెప్పి,
రాజధానిలోని విద్యాలయానికి ప్రశాంతుణ్ణి
గురువుగా నియమించమనిసలహాయాడు.

ఇందుకు రాజు అశ్చర్యపోయి, “గురు
వర్య! ఆరు మాసాలలో ఏడుగురిని విద్యా
వంతుల్ని చేసిన ప్రసేనుణ్ణి కాదని, ముగ్గుర్లు
మాత్రమే విద్యావంతుల్ని చేయగలిగిన
ప్రశాంతుడికి పదవి ఇవ్వడం విజ్ఞత అవు
తుందా?” అని అడిగాడు.

అందుకు వాచస్పతి చిరునప్పు నవ్వొ,
“రాజు! మన విద్యాలయంలో ఎందుకూ కొర
గాని వారనుకున్నవారిని ప్రశాంతుడూ,
ప్రసేనుడూ కూడా విద్యావంతుల్ని చేయ
గలిగారు. అంటే, నిస్సందేహంగా ఇద్దరి
కిద్దరూ గాపు గురువులు. ప్రసేనుడు ఏడు
గురినీ, ప్రశాంతుడు ముగ్గుర్లీ విద్యావంతు
లుగా చేయగలిగారంటే – అది వారి ప్రతిభకు
కొలబద్గా తీసుకోకూడదు! ప్రసేనుడి వద్ద
చురుకైపారు ఎక్కుమంది చేరినట్లు భావిం
చాలి. ఎందుకంటే, చురుకుతనం లేనివారి

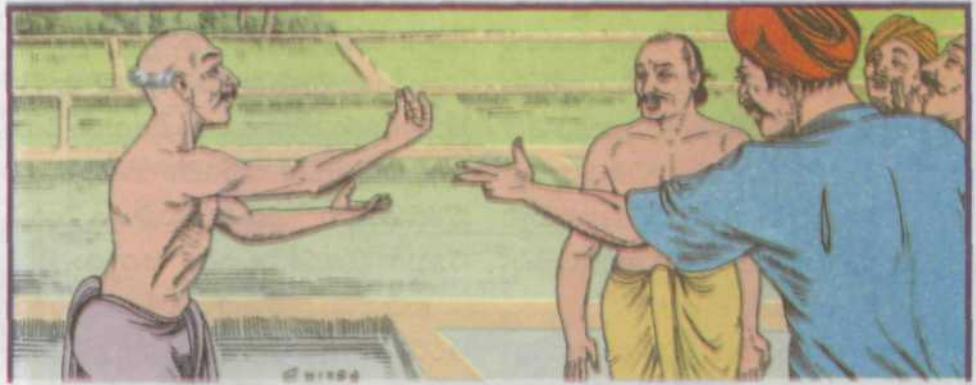
నాయన, జడులు అంటూ ఈ సహించాడు.
ఇకపోతే, ప్రశాంతుడు తన శిష్యులేవరినీ
జడులు అనుకోలేదు. ఇక్కడ మనం విష్టు
శర్మ మూర్ఖులైన ముగ్గురు రాజుకుమారుల
కథా ఇళ్ళప్రీతి తెచ్చుకోవలసిన అవసరం
వుంటుంది!” అంటూ ఆగాడు.

రాజు, “అవునవును!” అంటూ తల
ఉపి, “చెప్పండి, గురువర్యా!” అన్నాడు.

“రాజు! మనం ఒకటి గమనించాలి.
ప్రశాంతుడు మిగిలిన ఏడుగురు శిష్యులను
విద్యావంతులను చేయడానికి మరికొంత
వ్యవధి కావాలన్నాడే తప్ప శిష్యుల నాయన
తప్పపట్ట లేదు. శిష్యులను జడులనుకునే
వాడు ఉత్తమ గురువు కానేరదు. అందువల్ల,
నేను ప్రశాంతుణ్ణి ఉత్తమ గురువుగా ఎన్నిక
చేశాను,” అన్నాడు వాచస్పతి.

రాజు ఏరభద్రుడు, వాచస్పతిని మెచ్చ
కుని, ప్రశాంతుణ్ణి రాజధాని విద్యాలయంలో
గురువుగా నియమించాడు. అతడి శక్తిలో
ఎందరో యువకులు విద్యావంతులై వికాల
పురంలో విద్యావ్యాప్తికి తోడ్పుడి, దేశ పోరుల
మానసిక వికాసానికి సాయపడ్డారు.

గోప్ ఇంటి విందు

ఒక గ్రామంలో ఒక జమీందారు ఉండేవాడు. అయిన గోప్ ధనికుడూ, అంతకన్న గోప్ అహంకారీనూ. ఆ గ్రామంలో ప్రజలందరూ రైతులు, కాపులునూ. జమీందారుకు వాళ్ళ పొద ఏమాత్రమూ గిట్టేది కాదు.

ఒక రోజు పొలాల్లోరైతులు, “ఇవాళనేను జమీందారుగారిని అంతదూరులో చూశాను,” “ఇంత దూరంలో చూశాను,” అని గోప్గా చెప్పుకుంటూంటే, ఒక పేదకాపు విరగబడి నవ్వి, “ఏ చెట్టు చాటునుంచో, పుట్టు చాటు నుంచో జమీందారుగారిని చూడటం గోప్ ఏమిటి? తలుచుకుంటేనేను జమీందారుగా రింట విందుభోజనం తినగలను,” అన్నాడు.

ఈ మాటలు విని మిగిలిన రైతులకు చాలా కోపం వచ్చింది. “ఈ మొహమేనా జమీందారుగారింట విందు కుడిచేది? నిన్ను జమీందారుగారి గడువాటి లోపలికి అడుగు పెట్టనివ్వరు. ప్రగల్భాలాడకు,” అంటూ నలుగురూ నాలుగు మాటలూ అన్నారు.

“ప్రగల్భాడే దాకా నాకేం పని? ఉన్న మాట చెబుతున్నాను. నేను తలుచుకుంటే ఏ పూర్తినా జమీందారుగారింటికి వెళ్లి, భోజనం చేసి రాగలను,” అన్నాడు పేదకాపు.

“నువ్వు అపని చేసే నీకు మూడు గరిసెల ధాన్యమూ, జత ఎద్దులూ ఇస్తాం. నువ్వు జమీందారుగారింటి భోజనం చెయ్యలేక పొతె మేం చెప్పిన పనిలల్లా చెయ్యాలి,” అన్నారు రైతులు. “నా కేమీ అభ్యంతరం లేదు,” అన్నాడు పేదకాపు. ఆ పూర్తి వాడు జమీందారుగారింటికి వెళ్లాడు. తలవాకిట కావలివాళ్ళు వాళ్ళే తరిమికొట్టబోయారు.

“కొంచెం ఆగంది. నేను ప్రభువువారి కొక శుభవార్త చెప్పాలి,” అన్నాడు కాపు.

“ఆ శుభవార్త ఏమిటో మాతో చెప్పు. మేం ఏలిన వారితో చెబుతాం,” అన్నారు కాపలా వాళ్ళు. “ఈ శుభవార్త ప్రభువుగారితో స్వయంగా చెప్పాలి. అది మీతో చెప్పేది కాదు,” అన్నాడు కాపు.

జమీందారుతో నొకర్లు కాపువాడన్న మాట చెప్పారు. వాడు తనతో చెబుతానన్న బుభవార్త ఏమిటో తెలుసుకోవాలని జమీందారుకు కుతూహలం కలిగింది. ఈ కాపువాడు ఏదో లాభకరమైన సంగతి చెప్పటానికి వచ్చాడు. అందుచేత అయిన వాణ్ణి లోపలికి రానిముని తన నెకర్లతో చెప్పాడు. నొకర్లు కాపును తెచ్చి జమీందారు ముందు ఉండారు.

“నువ్వు ఈ ప్రాంతాల వాడిలాగే పున్నావు! ఏమిటి నువ్వు చెప్పుదలచిన వార్త? ” అని జమీందారు కాపును అడిగాడు.

కాపువాడు రహస్యంగా, “గుర్రం తల కాయంత బంగారం ధర ఏపాటి ఉంటుందంటారు? ” అని జమీందారును అడిగాడు.

“ఎందుకూ అడుగుతున్నావు? ” అన్నాడు జమీందారు.

“ఒక కారణం ఉండి అడుగుతున్నాను, ప్రభూ. తమకు తెలిస్తే చెప్పండి, ” అన్నాడు పేదకాపు. “ఆ కారణం చెప్పుమంటున్నాను, ” అన్నాడు జమీందారు.

కాపువాడు నిట్టూర్చి, “తమకు చెప్పుదం ఇష్టం లేకపోతే నేను మాత్రం ఏం చెయ్య

గలను? తమ సెలవైతే ఇంటికి పోయి భోజనం చేస్తాను. కమ్ములో మండిపోతున్నది, ” అన్నాడు.

జమీందారుకు వాడిని వెళ్లనివ్వ బుద్ధికాలేదు. గుర్రం తలకాయంత బంగారం చెయ్యి జారి పోనివ్వటం ఇష్టంలేక ఆయన తన నెకర్లను పిలిచి, “పీణీతీసుకుపోయి, మెంటనే సుష్మగా భోజనం పెట్టండి, ” అన్నాడు.

కాపువాడు రాజోపాదారంగా కడుపునిండా తిండి తిని వచ్చాక, జమీందారు వాడితో, “నువ్వు ఆ బంగారమేదో పట్టుకురా! దాని గొడవ నీ కన్న నాకు బాగా తెలుసు. నీకు బచ్చుమాను కూడా ఉంటుందిలే? ” అన్నాడు.

“బంగారమా? నా దగ్గిరబంగారు ఎక్కుడు న్నది? రెండు గీసెల ధాన్యమూ, జతవెద్దులూ కలిసి గుర్రం తలకాయంత బంగారంతో సమానం అవునో కాదో తమరినదిగితే తెలు స్తుంది గదా అనుకున్నాను, ” అన్నాడు కాపు.

జమీందారుకు మండిపోయింది. “చీ, వెధవా! ఇంకో క్రణం ఇక్కడున్నావంటే నిన్ను చంపేస్తాను. మారు మాట్టాడకుండా పో! ” అన్నాడు కాపుతో. కాపు వెళ్లిపోయి, రైతుల దగ్గిరపండం గెలుచుకున్నాడు.

ఎంద్రపురి నీపిసొన్నాన్ని అక్కమించిన మీసియోడు, అయితే అస్తులు రిమిట్ లు పంచాడు. అయితే వెళ్లుపల కార్బన్గా నీసులు, అయిత్తాలు సందినీ సరిలో కొడ్చుకుపోయాయి. అంధగారికి గుడైన మీసియోడు మళ్ళీ అయిత్తాడు నుమకాల్చుకోవడానికి దుష్టులు మీసుల పుషులో విచ్చుం ఏపోయి చేయించుటాయి. పాపికిరిచెయిశ్శు విచ్చుం ఏపోయి దుష్టులు ఉధించి తమమంచి బహవంగా పుషుకు తేయడానికి రాబ్జుకించుటాయి.

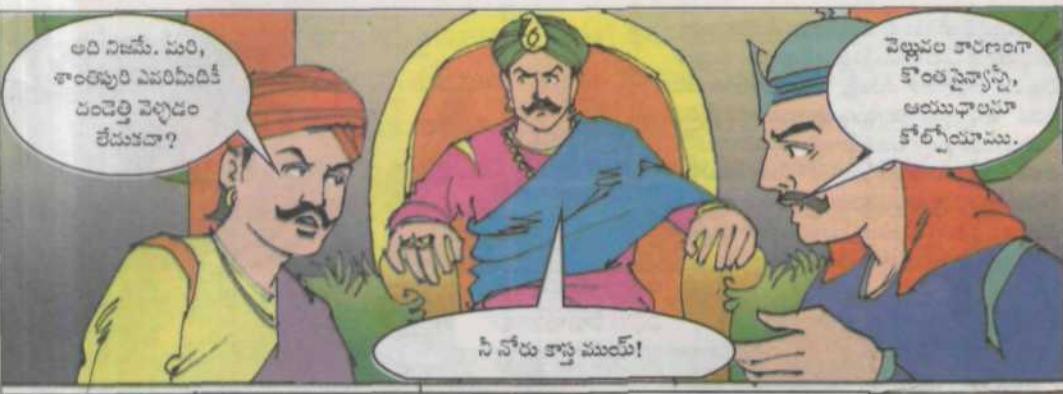
ఆర్య

అజ్ఞత యువరాజ
విచిత్ర సాహస గాథ

చిత్రాలు:
గాంధి అయ్య

పుషుల పుషులో విచ్చుం నీకిరించాడ్ని పథకం సాగుపోవడంలో మీసియోడు అగ్రమం చెందాడు.

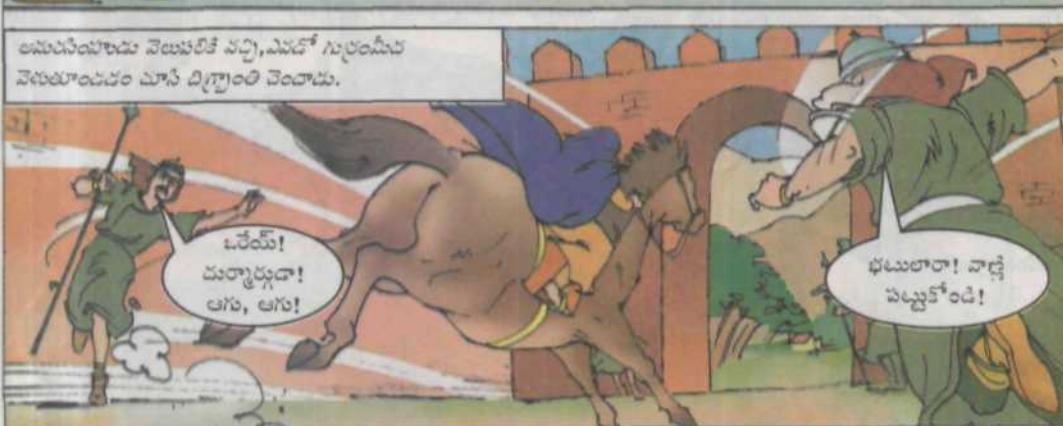

ప్రాతార్పుగా గొప్పం నుంచి దూసుకుటవాను ఒక దాటం, మిసియులఁ ప్రాచున గోచకు లభ్యమని లగిలి, కేంద పటెంది. యొక్క అయిలో ఏహి లేక ఉన్నాయ్యారాది.

అయిసియొకుడు వెఱుపరికి వాన్ని, ఏసడో సులంబీచ వెఱులూండం వాణి దిగ్వ్యాంధి వెఱుచూడు.

అమరపీఠాడు, శాఖలగాలో వెనువిగి వచ్చాడు. మీసిపీఠాడు కూడా అమృతానక్కట్టొన న్నాడు అలడు మామాలేవేచ్చాడు.

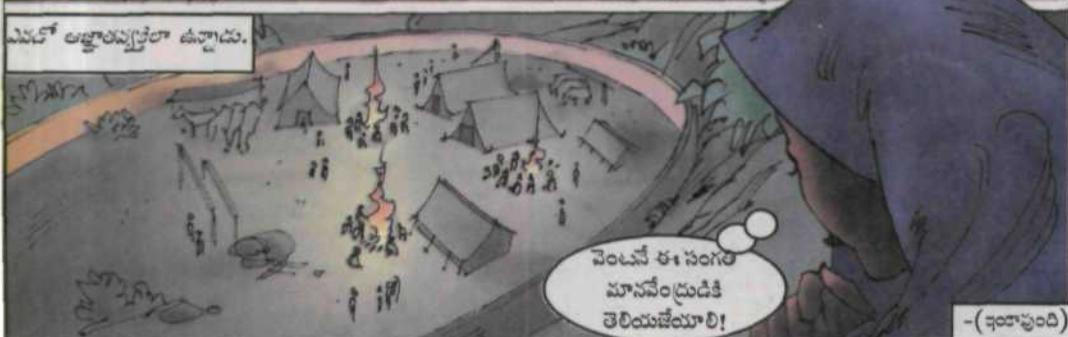
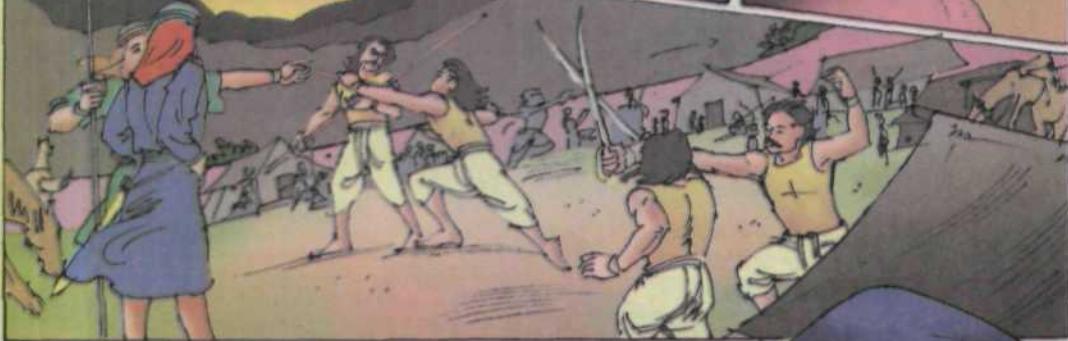
మహాశ్రధా! భాగానికి ఉన్న రాజులు మాయలో ఏదో రాజైప్రంది.

మేమురాడు చోపీగాల్చాం!
మీ మమమథే మా దియ్యాశ్చి
చోచుకుపోతున్నాము. మేము
అయ్యాలను తెచ్చేము!

పూడంచే! నీను అన్న మాటలు కా: రుమాయలో
అలగే ఉన్నాయి. అంటే, నా పిభలోనే విషయో
శత్రువుగాఢారి ఉన్నాడన్న మాడ!

ఏప్పా చుర్చుర్చుడు?
ప్రార్థి ప్రార్థికున్నావా?

శేషు ప్రథా!
పెళ్ళుబడకుండా గుర్తం
మీద పొరిపోయాడు.

అమరపేటులు వణించుకులో ఎల్లా
పరిచీట.

నీటిని పాదుపుచేద్దాం!

వీట తల్లితండ్రులతో కలిసి చెన్నయలో వున్న మామయ్య సురేచ్ ఇంటికి బయలు దేరింది. ఆమె మనసు ఆసందోత్సాహలతో ఉరకలు వేస్తోంది.

రైల్యేస్టేషన్ నుంచి టాక్సీలో వెళు తూంటి ఆకాశాన్నంటే ఎత్తయిన భవ నాలు చూసి అబ్బుర పడింది వీట. ఇంటి గేటు వద్ద ఎదురు వచ్చి, టాక్సీ నుంచి దిగుతూన్న వీటనూ, ఆమె తల్లితండ్రులనూ ఆప్యా యంగా పలచించారు అత్యయ్య రేఱుక, మామయ్య సురేచ్, వాళ్ళ పిల్లలు అజయ్, విజయ్లు.

వీట కాళ్ళు చేతులు కడుక్కొచ్చాలన్నది. అత్తయ్య బాతీరామ్ చూపుతూ, "వీణా, ఉదయం, సాయంకాలం కలిపి గంటసేపు మాత్రమే నీళ్ళు వస్తాయి. బిందెలలో, బక్కెట్లలో నింపివుంచుకుంటాం. నీళ్ళు కాస్త మితంగా ఉపయోగించు బుక్కే," అన్నది స్వయంతూ.

ఆ మాటకు వీట ఆశ్చర్యపోయింది. బాతీరామ్ నిలబడునికి చేటులేదు. గదినిండి చిన్నా, పెద్దా పాతలే. "ఏం చేస్తాం, వచ్చే ఆ కొద్ది సేపట్లనే పట్టముకోవాలి కదా. లేకంటే అపురాణికి నీటిబోట్టు దెరకదు. ఒహుకా వైపుకి చిందెలతో జనం పడ్డాపులు కాయడం దారిపొడవునా నువ్వుచూసే ఉంటావు," అన్నది రేఱుక మళ్ళీ.

"అపును, అత్తయ్య. అయినా, మా ఊళ్ళు నీళ్ళు కువెలేదు. హాయిగా కామలీనుతపాడుకోవచ్చు. సరే, ఇంతటి నీటివద్దదిలో ఎలా మీరు నెట్టుకు మున్నన్నారు?" అని అధిగింది వీట ముక్కు పై వేలెసుకుంటూ.

"నీటిని పాదుపు చేయడానికి రక రకాల పద్ధతులు అమలంచినాం. పాతలు జిగటు పోడానికి వాటిని కడగడానికి ముందు కాస్పెపు నానబెదలాం. అప్పుడు కడగడానికి కొద్దిపాటి నీళ్ళు సరిపోతాయి. పెళ్ళు, కూరగాయలు కడగడానికి పెద్ద గిస్సెలను ఉపయోగిస్తాం. వాచింగ్ మెపీను ఎక్కువ నీళ్ళు కావాలి

గనక, పురలోడ్ బట్టలు ఉన్నప్పుడే దానిని ఉపయోగిస్తాం. ఇంట్లోని కొఱ్ఱుల్లో ఏమాత్రం లీకెజ్, లోపం పచ్చినా వెంటనే బగుచెయిస్తాం. కాళ్ళు చేతులు కడుక్కొవడానికి, స్నానానికి, నీళ్ళను మితంగా ఉపయోగిస్తాం. వీటన్ని చీకి మించి పెద్దపు నీటిని సేకరించడానికి మా ఇంట్లో చక్కని ఏర్పాటు చేశాం. ఇవన్నీ నీటి కొరతను తట్టుకొవడానికి ఎంతైనా ఉపయోగపడతాయి," అన్నది అత్తయ్య రేఱుక.

"అత్తయ్య, నాకిప్పుడు నీటివిలువబాగా తెలిసి వచ్చింది. ఇక్కువ నీళ్ళను ఒక్క చుక్క కూడా వృథా చేయను. ఈ సంగతినా స్నిహాతులకు కూడా చెబుతాను," అన్నది వీట సంతోషంగా.

**DO YOU
KNOW?**

75% of the earth is water.
But most of it is not potable.

Still would you let it go waste?

Children,

Be an active participant in PCRA's conservation mission.
Remember, conservation leads to a beautiful tomorrow.

Write a slogan on Water Conservation and win free book

I have written because _____

Name _____ Age _____

School _____ Class _____

Address _____ Ph. _____

PETROLEUM CONSERVATION RESEARCH ASSOCIATION

10, Bhakti Caves Plaza, New Delhi-110066

E-mail: pcra@pcra.org, Visit us at: www.pcra.org

విజ్ఞానం వినోదం వికాసం

విజ్ఞాన పీచికలు :

రఘుంకార ధ్వని

తేనెటీగలు గుంపుగా వెళ్లేప్పుడు రఘుం అంటూ వెళతాయి. అది మనకండరికి తెలుసు. తేనిపెట్టలాంటి ఒక అందమైన పిట్ట ఎగిరేప్పుడు కూడా ఇలాంటి శబ్దమే వస్తుంది. అందుకే దీనికి 'హమ్మింగ్ బర్డ్' అనే పేరువచ్చింది. మామూలుగా పశ్చలు రెక్కలల్లా రుస్తూ ముందుకు దూసుకువెళతాయి. అయితే, హమ్మింగ్ బర్డ్ నిటారుగా పైకి ఎగురుతుంది. ఇది పాలికాప్టర్లాంటిది. పైకి, కిండికి, కుదివైపుకూ, ఎడమపైపుకూ తల్లికిందులుగానూ సునాయాసంగా ఎగుగులదు! పుత్యసుంచి మకరుడాన్ని జార్చుకుంటూ స్వప్యాధి అది అలాగే నిశ్చలంగా నిలబడుట అత్యధ్యుత మైన విన్యాసం!

ఇది సెకును 50-60 సార్లు రెక్కలల్లా రుస్తుంది. దక్కిం అమెరికాలోని కొన్ని హమ్మింగ్ బర్డ్స్ నిమిషానికి 5000 సార్లు రెక్కలను కొట్టుకోగలవు. అందే రెక్కలు కదలడమే మనకు కనిపించదన్నమాట.

ఇవి ఇలా ఎత్తుకు ఎగరడానికి చాలినంత శక్తి కావాలి గనక, పది నిమిషాలకోసారి ఏదైనా తింటూ ఉంటాయి!

మన పరిసరాలు :

ఎడారులలోనూ

జంతువులు

ఉంటాయి

ఎడారులు జంతువులకు నివాసయోగ్యాలు కావు. నీటిబోట్టు కరువయ్యే ఎడారి ప్రాంతాలలో విపరీత మైన వేడి, భయంకరమైన చలి, రక్షణ లేకపోవడం మొదలైన ప్రతికూల వాతావరణం, పరిసరాల కారణంగా జంతువులు బతకలేవు. అయినా, ఇలాంటి జటిల సమస్యల మధ్య కూడా కొన్ని జంతువులు జీవిస్తున్నాయి.

ఆఫ్రికాలోని రాయిరప్పలు నిండిన ఎడారులలో నిమించే ఆగామా అనే తెండే తీసుకుండాం. ఈశాస్య ఆఫ్రికాలో మాత్రమే కనిపించే ముళ్ళతోకగల ఈ తెండ బలమైన తన గోళ్ళతో దాదాపు రెండు మీటర్ల లోతున బొఱయలు తీస్తుంది. వీటిలో జొరబడి పగటి ఎండకూ, రాత్రి చలికి రక్షణ కల్పించుకుంటుంది.

ముళ్ళతోవన్న రంపంలాంటి తోక ఆయధంలా పనిచేస్తుంది. ఇది ఆత్మరక్షణకు కూడా ఉపయోగ పడుతుంది.

విజ్ఞానం వినోదం వికాసం

మీకు తెలుసూ?

గింజలే ప్రధానం

పోకచెట్ల ఉపయోగం, విలువ అవి ఇచ్చే గింజల మీద ఆధారపడి ఉన్నాయి. వాటి గింజలకు వ్యాపారరిత్యాగిప్ప విలువ ఉంది. ఈ గింజలలోని 'భానిన' అనే రసాయనికపద్ధతిన్నినలుపు, ఎరువుసిరా తయారుచేయడానికి ఉపయోగిస్తారు. ఈ గింజలను వేయించి పాడిచేసి పళ్ళపాడి కూడా తయారుచేస్తారు.

సన్నటి కాండంతో పద్ధనిమిది నుంచి ఇర్కెమీటర్ల

ఎత్తు వరకు పెరిగే పోకచెట్లు చాలా అందంగా ఉంటాయి. చెట్లకు కొమ్మలుండ్రు. కాండం పదిహేను సెం.మీ. వ్యాసంతో ఉంటుంది. చెట్లు నాటిన పదెళ్ళకు కాపుకు వస్తాయి. సంవత్సరానికి దాదాపు మూడువందల కాయలు కాస్తాయి. వర్షం సమ్మిద్ధిగా కురిసే కేరళ, పశ్చిమ బెంగాల్, అస్సాం ప్రాంతాలలో పోకచెట్లు విరివిగా కనిపిస్తాయి.

లోకజ్ఞానం :

మన పార్లమెంటు

1. లోకసభలో

ప్రస్తుతంవన్న మొత్తం స్థానాలు ఎన్ని?

2. భారత ప్రధానిని ఎవరు నియమిస్తారు?

3. ఓటు వేసే హక్కు ఏ యముసులో వస్తుంది?

4. ఉపరాష్టపతిని ఎవరు ఎన్నుకుంటారు?

5. మనరాజ్యంగంలో భారతదేశం ఎలా నిర్వచింప బట్టింది?

6. రాజ్యంగం కల్పిస్తాన్న ప్రాథమిక హక్కులు ఎన్ని?

(సమాఫనాలు 66వ పేజీలో)

పోటో వ్యాఖ్యల పోటీ

ఈ పోటోలకు ఒక్క మాటలోగాని,
చిన్నవాక్యంలోగాని వ్యాఖ్యలు రాయగలరా?
రెండు వ్యాఖ్యలకూ సంబంధం ఉండాలి.

TAJ PRASAD

NARAYANA MURTHY TATA

వ్యాఖ్యలను కాంపిటీషన్ ప్రైస్కార్ట్‌పైన రాసి ఈ నెల 25వ తేదీలోగా మాకు అందేలా పంపాలి. పోటీ ఘలితాలు జూలై 2004 సంచికలో ప్రచురిస్తాం. ఉత్సవమైన వ్యాఖ్యకు రూ. 100 బహుమానం.

పోటో వ్యాఖ్యల పోటీ: చందులూమ, 82, దిఫెన్స్ ఆఫీసర్స్‌కాలనీ,
తాక్కులూతంగల్, చెన్నయి - 600 097.

అభివృద్ధి వ్యాఖ్యలు

మార్క్ నెల పోటీ ఘలితాలు
అంబటి అప్పురావు

ప్లాట్ నెల. S-5

నాగార్జున అప్పర్ మెంట్స్

వెంకటనగర్, కాకినాడ - 533 003.

పోటో వ్యాఖ్యల పోటీ:

మొదటి పోటో : ఇంతొ ఈ జీవితం ...

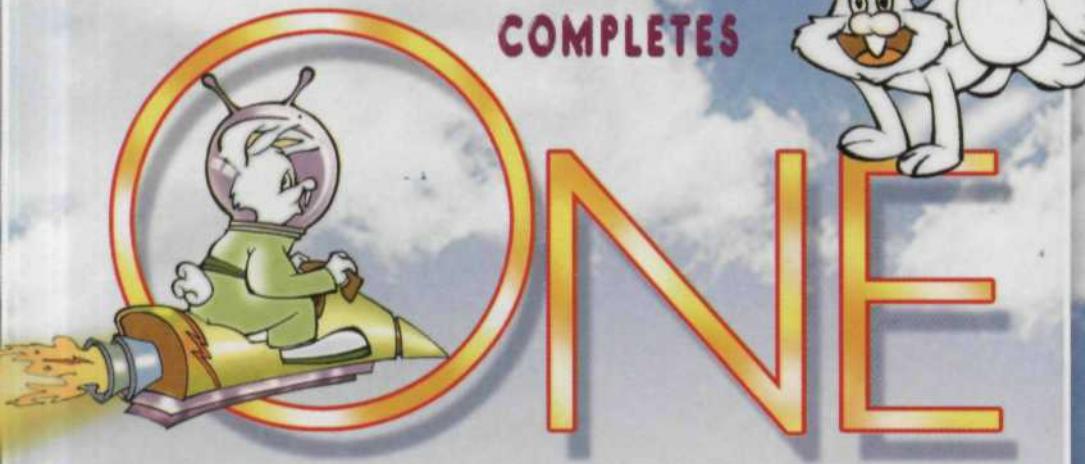
రెండవ పోటో : కాదు కాదు ...

తిరిగి రంగుల రాట్టు!

సమాధానాలు

1. 543 (మరిద్దు నామినేషన్ సభ్యులు)
2. బలపరచే పార్టీ(లు) ఎన్నకున్న
తరవాత రాష్ట్రపతి నియమిస్తారు.
3. పడ్డినిమిది సంవత్సరాలు.
4. లోకసభ, రాజ్యసభ సంయుక్తంగా.
5. సర్వ్యాంతర సాంఘిక, లోకిక,
ప్రజాసాధ్య గణతంత్రం (రిపబ్లిక్)
6. ఏదు.

JUNIOR CHANDAMAMA

Thanks to support and encouragement from its

Young readers

Parents

Teachers

The MAY 2004 issue of

JUNIOR CHANDAMAMA

is being planned as a special issue!

>MORE PAGES

>MORE FEATURES

>MORE ACTIVITIES

The 60 page special issue will be in the market by April third week

Price Rs.15*

RESERVE YOUR COPY NOW!

* Price increase will not affect existing subscriptions

Enquiries / Subscriptions to

CHANDAMAMA INDIA LTD, 82 Defence Officers Colony
Ekkaduthangal, Chennai 600 097. Ph: 22347399, 22313637.

Tasty,
Tasty
Chocolate...

Richy,
Rich
Cream...

Share a Sweet Moment

The Complete
Chocolate Eclairs

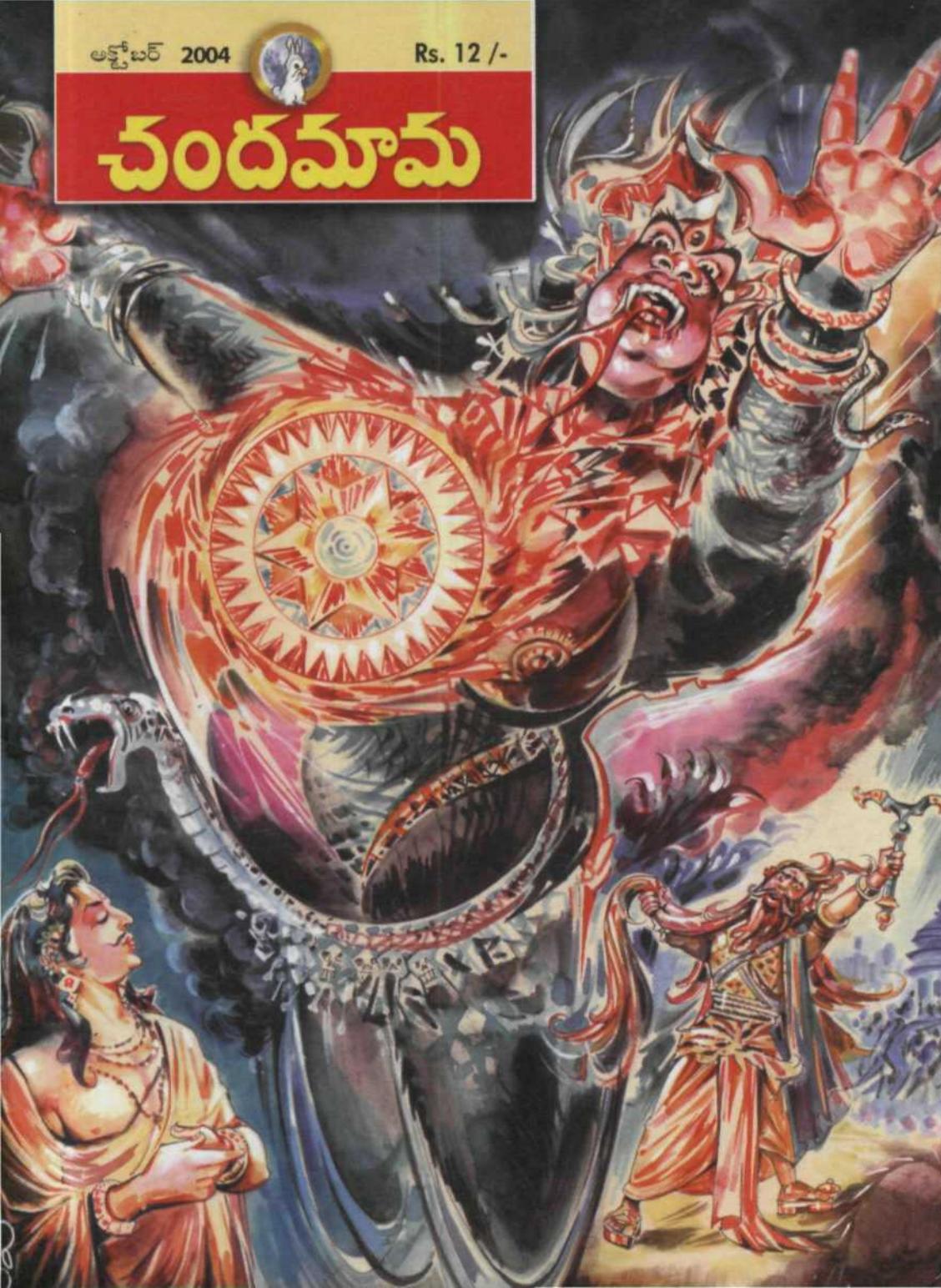
India's largest selling sweets and toffees.

అక్టోబర్ 2004

Rs. 12/-

చందులు

మద్దతు తలయాలు వెలసిన రాత్రేల్లు బండరాతి కొండ
ప్రపంచంలోని అతి ప్రాచీనమైన కొండలలో ఒకటి! శాశ్వతమైన
పునాదుల సుస్థిరతను చాటుతోంది!

83 మీటర్ల ఎత్తుయిన రాకొండ 3800 మీలియన్ సంవత్సరాల నాటిది. అంటే ఇది హిమాలయాలక్కనూ ప్రాచీనమైన ద్వస్తుయాట! మేఘాయమ్మాలైస్ పెళ్లిపులు, సాయంకాళాలు దీనిని అలయ ప్రహదులుగా, గుహలయాలుగా, శాఖలయాలుగా, మరింతారు కాలాలుగా మరింతారు కాలాలుగా అన్నాడు. సంచరించండి. నెలపులపు మధురాసి మహాత్మర పుడియమలలో పదిలుపురమకోండి! కొండకోఱగా ప్రసిద్ధిగాంచి
ప్రప్రాంచమైన రాకొండ తమితసాదులోని లిరుబ్బిలో ఉంది!

చెంపురాతన
అచ్చుతాలను క్రీ
చంపా మూడులేదా?

enchanting
Tamil Nadu

For details on TTDC's attractive package tours with excellent accommodation and transport facilities, please contact: TTDC,
Tamilnadu Tourism Complex, Wallajah Road, Chennai - 600 002, Tamilnadu, India. Ph: 91-044-25388785 / 25361640.
Fax: 91-044-25382772. E-mail: ttde@md3.vsnl.net.in Website: www.tamilnadutourism.org For online bookings: www.ttddonline.com
Call: Chennai 91-044-25389857, 25383333 New Delhi 91-011-23745427 Mumbai 91-022-24110118 Goa 91-0832-2226390
Bangalore 91-080-22286181 Hyderabad 91-040-27667492 Kolkata 91-033-2243742

ಒಲಿಂಪಿಕ್ ಕ್ರೀಡೆಗೆ ಕಾಂತಹ್ಯ

& చందులు

Theatre

కృష్ణాజున

మీకు తెలుసూ?

1900 ప్రార్థన గేమ్చలో
ప్రవేశ పెట్టుబడిన
ఎ-ఆఫ్-హార్ ఆ తరవాత
కేవలం ఇదేర్చ వరకే
కొనసాగింది.

ఈది ఒక అథిల్ భారత పొట్. ప్రతినెలా ఈ పేట కేసం మాడంది. పొటీలో పాల్గొనంది. నెలనెలా 3 కోసికా కుమ్మరాలు, 10 కాల్యూషన్లెట్టు, 50 నూట్రిఎస్సీట్ హాంపర్స్ వరుసగా ప్రతమ, ద్వితీయ, తృతీయ బహుమతులుగా ఉన్నారుతాయి. 5 నెలల పొటీ అనంతరం, 6 వ నెలలో జరిగే బంపర్ గ్రాల్, విప్చత సాధారణ బహుమతులకే పొటు ఒక పర్పునల్ కంప్యూటర్సు కూడా అందుకుంటాయి. 6 నెలలు జరిగే అన్న పొటీలలోనూ పాల్గొనేవారికి మాత్రమే బంపర్ గ్రాల్ పాల్గొనే అర్థత ఉంటుంది. బంపర్ ద్రా ఫలితాలు దీనింబర్ నెలలో పేర్న దారా కలియజెముబడగలవు.

మ్యార్కెన్-చందులూమ ఒలియిక్ క్రీడ్ కాంట్రెస్ - 6

- క్రింది ప్రశ్నలను జాగ్రత్తగా దాచి స్వల్పమాటాన్ని నీర్చిత ఫాక్ట్లో టిక్ [✓] మార్కుతో సూచించండి.

 1. ఇంతవరకు ఇందియా ఎనిమిది లంగారు స్వతంత్రాలు సాధించిన ప్రక్క బలించిన అవెంట్ ఏరి?

వెయిట్ రైప్పింగ్ దిన్స్‌ప్రెస్ హక్
 2. వరుసగా 1928, 1932, 1936 ఒట్టించిన్లో 36 గౌర్వ చేసిన భారతీయ పోక్ క్రీడాకారుడు ఎవరు?

థనరాజ్ పెత్తెన్ మల్కాసింగ్ ధ్వంసంద
 3. 2000 నెఱ్చి ఒలింపిక్స్‌లో కాంస్య పటకం సాధించిన భారతీయ మహా ఎవరు?

కుంజాఖ్ దేవి కరణ మల్లేశ్వరి షైలి విల్సన్
 4. ఒలింపిక్ ఎమ్మన్ దెనినోల్‌లో ప్రపంచరికార్య పాండిత్వము వారము?

మార్తినా పెల్వన్ ఇలానా స్టుచీయానక్ ట్రియిన్ హాట్స్పర్
 5. ఈ సంచికలని స్వీచ్ఛ ప్రకటనలో ఉన్న మొత్తము ఇల్లు ఎన్ని?

4 3 2

ముగింపు తేదీ : 31 అక్టోబర్ 2004

三

ప్రాణిక

卷之三

નોંધાર

ఇంగ్లీషు పాఠా & వ్యక్తి.

三

భల్లాక
మాంత్రికుడు - 12

13

జ్యోతిష్యానికి జ్యోష్యం
(బె.క)

19

రౌష్ణేలో నగలు
విశేష పూర్వగాథలు
(అప్పిస్తానీ)

26

విష్ణు కథ - 10

45

రః సంచికలో ...

- ★ అమృతారిమహత్తు... 8 ★ వాక్యాద్ధి... 9 ★ భల్లాక
- మాంత్రికుడు - 12 ... 13 ★ జ్యోతిష్యానికి జ్యోష్యం (బె.క) ... 19
- ★ భారత దర్శని... 25 ★ విశేష పూర్వగాథలు (అప్పిస్తానీ) రిటైల్
నగలు ... 26 ★ మూగశిలిసాక్ష్యం ... 28 ★ దేవుఢి ఉనికి ... 29
- ★ చందులు మకబుద్దు... 33 ★ కథల పాటీ... 34
- ★ జాలిగుణం... 35 ★ మహారాష్ట్ర జానపద కథ: శనివారం
వింతలు - విష్ణురాలు! ... 38 ★ పండాయుధుడు ... 42
- ★ విష్ణు కథ - 10 ... 45 ★ వ్యాపారంలో పాటీ... 51 ★ విశేషాల
కథలు: చెరూకికథ - ఏదుపండి - పాట్లితెకి! ... 52 ★ నల్లపిచ్చుక ... 56
- ★ ఆర్య - 16 ... 59 ★ పచ్చని ప్రపంచం! ... 63
- ★ విష్ణునం ... వినెదం ... కిచసం ... 64
- ★ పొట్టో వ్యాఖ్యల పాటీ ... 66

SUBSCRIPTION

For USA and Canada

Single copy \$2

Annual subscription \$20

- Remittances in favour of
Chandamama India Ltd.

to

Subscription Division

CHANDAMAMA INDIA LIMITED

No. 82, Defence Officers Colony
Ekkatuthangal, Chennai - 600 097

E-mail :

subscription@chandamama.org

చంద

ఎఱుర్ మెయిల్ ద్వారా అన్వితేశాలవు పన్నెందు సంచికలు రూ: 900

ఇండియాలో బుక్సోస్ట్ ద్వారా రూ. 144.00

చంద ఉపు డిమాండ్ గ్రాఫ్ ద్వారాగానీ, మనిష్మర్ ద్వారాగానీ

'చందులు ఇండియా రిమిడిషన్' పేరిట పంపండి.

For booking space in this magazine please contact:

CHENNAI: Shivaji : Ph : 044-22313637 / 22347399

Fax: 044-22312447, Mobile: 98412-77347

email: advertisements@chandamama.org

DELHI: OBEROI MEDIA SERVICES, Telefax (011) 22424184

Mobile: 98100-72961, email: a.s.oberoi@indiatimes.com

ప్రధానుకులు

చి. నాగిరెడ్డి - చక్రమాణి

ఇష్టుడే ప్రారంభించాలి

ఏథెన్స్ క్రీడల్లో మేజర్ రాజ్యవర్ధన సింగ్ రాథ్ రజత పతకం సాధించి చరిత్ర స్ఫైంచాడు. 108 సంవత్సరాల క్రితం ఆధునిక ఒలింపిక్ క్రీడలు ఆరంభమయ్యాక ఇందియా సాధించిన మొట్టమొదటటి వ్యక్తిగత రజత పతకం ఇది. దేశప్రజలందరూ పరవశంచి, రాథ్ దీను ముక్కకంరంతో అభినందించారు!

మనం ఇంతకు పూర్వం కొన్ని వ్యక్తిగత కాంస్య పతకాలూ, హాకి టీమ్ ఈవెంటలో కొన్ని బంగారు పతకాలూ సాధించాము. అయితే, ఇటీవలి కాలంలో హాకిలో స్నేతం మన ఆధిక్యతను నిలుపుకోలేక పోవడం విచారకరమైన విషయం.

ఏథెన్స్ లో మనవారి ఘోర వైఫల్యాన్ని తలుచుకుని విచారించి ప్రయోజనం లేదు. అయితే, మునుముందయినా ఒలింపిక్ స్టోయిని అందుకోవడానికి యువక్రీడాకారు లకు కల్పించవలసిన అవకాశాలు, అందించవలసిన శిక్షణ, ఉత్సాహప్రోత్సాహాలు-అందుకు రూపొందించవలసిన పథకాలూ మొదలైన అంశాలను గురించి లోతుగా అధ్యయనం చేసి, సత్యర చర్యలు తీసుకోవలసిన అవసరం ఎంతయినా వుంది.

మనదేశంలో స్టోర్స్ అకాడెమీలు ఉన్నాయి. అయితే ఇవి ప్రత్యేక శిక్షణాలు మాత్రమే ఇస్తున్నాయి. సామాన్య విద్యను గురించి పట్టించుకోవడం లేదు. ప్రస్తుత పరిశ్చితులలో ఈ అకాడెమీలు, క్రీడల్లో ప్రత్యేక శిక్షణ ఇవ్వడంతో పాటు డిగ్రీ చదువులు కూడా ఇప్పించి ఉద్యోగావకాశాలు కల్పిస్తే ఏటి పట్ల యువతీయువకుల ఆసక్తి పెరుగుతుంది. అలా కానప్పుడు ఇవి ఆశించినంత ప్రాముఖ్యతను సంతరించుకోలేవు.

ఇందియా మూడుసార్లు ఆసియా క్రీడలు నిర్వహించింది. 2010లో కామన్స్వెల్ క్రీడలు జరుపనున్నది. ఒలింపిక్ క్రీడలను జరిపే ఆసక్తికూడా లేకపోలేదు. అలాంటప్పుడు మునుముందు మన క్రీడాకారులు దేశానికి పేరు ప్రభ్యాతులు తీసుకురావాలంటే ఇప్పటి నుంచే అర్థాలను గుర్తించి, తగిన శిక్షణ, ఉత్సాహప్రోత్సాహాలు అందజేయాలి.

సంపాదకుడు : విశ్వం

గిరిజన బాలల కోసం ఓ అందాల పత్రిక ఆవిర్భావం

శ్రీమరణారంగంలో 57 సంవత్సరాలుగా విజ్ఞసేవలందిన్ను, విజయ పథంలో కొనసాగుతూన్న 'చందమామ' - సంతాలీ భాషలో 'చందమాము'ను ప్రారంభించి మరో నూతన అధ్యయాన్ని సృష్టించింది!

పూర్తివర్ణచిత్రాలతో ఒక గిరిజన భాషలో వెలువడుతూన్న మొట్టమొదటి పిల్లల మాసపత్రిక చందమాము. గురు గోమీన్య పండిత రఘునాథ ముర్య రూపాందించిన ఓల్పికి లిపిలో ఇది ప్రచురించబడుతున్నది.

2004 అగస్టు 15వ తేదీ భువనేశ్వర్లో ఒరిస్సా ముఖ్యమంత్రి శ్రీ నవీన్ పట్టాయక ప్రారంభ సంచికను లాంఛనప్రాయంగా ఆవిష్కరించారు. ఆయన నునసంస్థ ఉదాత్త ఆశయాన్ని ప్రశంసిస్తూ, ఈ వినూతు ప్రయత్నానికి పుభాకాంక్షలు తెలియజేశారు. ఆయనకు మా హృదయపూర్వక కృతజ్ఞతలు తెలియజేసుకుంటున్నాం.

శ్రీమతి ద్రౌపది ముర్యఎం.ఎల.ఎ అధ్యక్షతనపనిచేస్తూన్న సంతాలీ చందమాము కమిటీ సంపూర్ణ సహాయ సహకారాల పర్యవసానంగానే ఈ సంతాలీ ప్రచురణ సుసాధ్యమయింది. ఈ విషయంలో ఆ కమిటీకి మేమెంటో బుఱణపడి ఉన్నాం. ఈ ఉభసందర్భాన్ని పురస్కరించుకునే తక్కు బాపా ఆదివాసి హస్తల ప్రాంగణంలో మొక్కలు నాట్చ కార్యక్రమాన్ని ఏర్పాటు చేశారు.

విలక్షణమైన ఈ పిల్లల పత్రిక ఆవిర్భవాన్ని గురించి విపులంగా వార్తలు ప్రచురించిన పత్రికలకూ, ప్రసారం చేసిన ఎలక్ట్రనిక్ మాధ్యమానికి మా హృదయపూర్వక కృతజ్ఞతలు తెలియజేస్తున్నాం.

ప్రచురణకర్త

పారకులకు కథల పోటీ (మే)

ఉత్తమ బహుమతి పొందిన ముగింపు!

రాజబహనం ముందు గుమిగూడిన వేలాది మందికి
చాలినన్ని ఇశ్వరు నిర్మించడానికి కావలసినన్ని
వనరులు లేవని విధారగ్రస్తుడైన రాజును
సమీపించి మంత్రి ఇలా అన్నాడు: “రాజు,
ఇది పెద్ద సమస్య కాదు. పేదలకు ఇశ్వరు
నిర్మించడానికి ముఖ్యంగా కావలసినవి
కలప, వెదురు, గడ్డి, మట్టి, రాట్చు. కొన్ని
ట్టుగా సుకాలంలో వర్షాలు కురవడం
వల్ల అడవిలో చెట్టు చేమలు దట్టంగా
పెరిగాయి. కలప, వెదురు కావలసినంత
ఉన్నవి. మనరాజ్యంలో సుగంధాద్రువ్యాలు

తయారు చేయడం కోసం రైతులు నిమ్మగడ్డిని విస్తారంగా సాగు చేస్తున్నారు. రసం తీశాక
ఆ గడ్డిని ఇంటి పైకప్పగా ఉపయాగించడం వల్ల, ఇంటికి వేసిన కలపకు, వెదురుకు
చెదపట్టుదన్న సంగతి మీకు తెలియనిది కాదు. ఇక మన రాజ్యంలో మంచి మట్టికీ, రాళ్ళకూ
కొరతలేదు కదా? తమరు భోజనమతి మాత్రం కల్పిస్తే చాలు. ప్రజలే స్వయంయంగా శ్రమించి,
త్వరలో తమ ఇశ్వరు నిర్మించుకోగలరు,” అన్నాడు.

మంత్రి సలహా రాజుకు నచ్చింది. ప్రజలు కూడా పరమానందంతో హర్షధ్వనాలు చేశారు.

రాజాజ్ఞ ప్రకారం ప్రజలు అడవికి వెళ్లి, కలప, వెదురు; రైతుల నుంచి గడ్డి తెచ్చుకుని
ఒకరికోకరు సాయంగా నిలబడి ఇశ్వరు నిర్మించుకున్నారు. రాజు దయాగుణాన్ని, మంత్రి
సలహానూ వేనోళ్ళ కొనియాడుతూ ప్రజలు చిరకాలం సుఖశాంతులతో జీవించారు.

కోరాడ మౌనిక, డాటరాఫ్ కె. రమణమూర్తి

కె. ఆయిల్ కంపెనీ, కొరసవాడ ఎ.టి.పి.ఓ

C/o. పాతపట్టం పోస్ట్, శ్రీకాకుళం జిల్లా (ఆం.ప్ర)

అమృవారి మహాత్మ

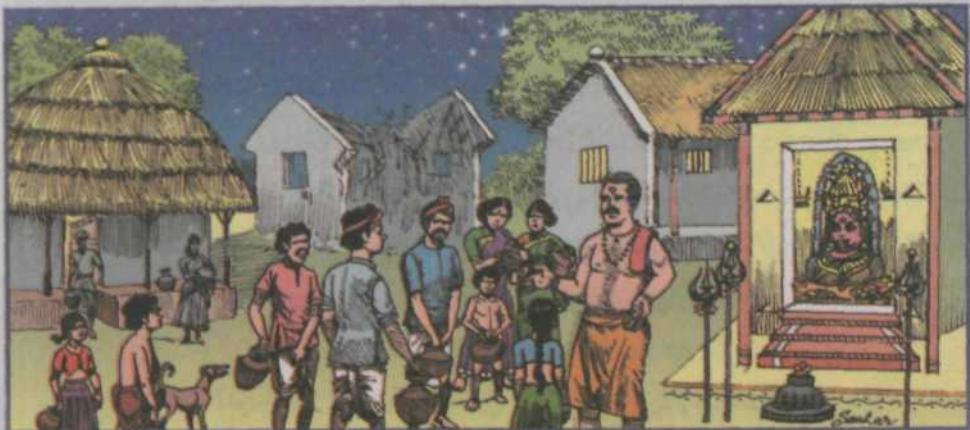
గనికొడు అనే గ్రామంలో పున్న వాళ్ళందరూ చిన్నకారు నైతులు. చదువులేని ఆమాయకులు. అందరివీ పూరి ఇచ్చు. ఒక్క మునసబు, కరణాలకు మాత్రం పెంకుటిచ్చు వుండేవి. గ్రామం మధ్య అమృవారి గుడి వుండేది.

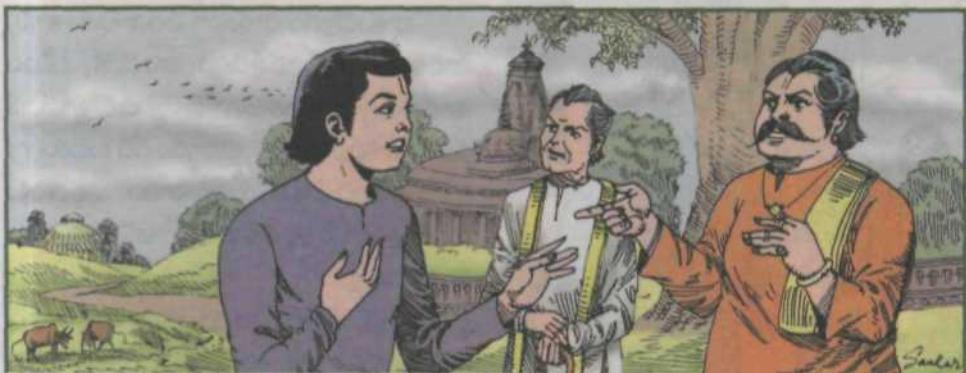
గ్రామంలోని నైతుల మధ్య ఒక్కత వుండేది కాదు. ప్రతి స్వల్ప విషయంలోనూ తరచుగా తగఫులాడుకుంటూండేవారు.

ఒకనాటి ఎండాకాలంలో అర్థరాత్రి, గ్రామంలోని ఒక పూరింటికి నిష్పంటుకుని భగ్గు మంటూ మంటలు లేచినై. అది చూసిన గ్రామస్తులు కేకలు పెదుతూ, ఒకరినేకరు పాచ్చ రించుకుంటూ దాపులనున్న చెరువుకు పోయి కడవలతో నీళ్ళు తెచ్చి, మంటలు ఇతరఇళ్ళకు పాకకుండా అర్పివేశారు.

ఆ తర్వాత తృప్తిగా తమ తమ ఇళ్ళకు పోతున్న గ్రామస్తులను గుడి పూజారి ఆగమంటూ చెప్పి, “మీరందరూ గ్రోంచివుండరు. మనగుడి అమృవారు, తన మహాత్మను మనకళ్ళ ఎదుట కట్టి చూపింది!” అన్నాడు.

పూజారి మాటలు గ్రామస్తులకు ఎవరికి అర్థంకాలేదు. అందరూ మౌనంగా ఉఱకు న్నారు. అప్పుడు పూజారి గొంతెత్తి, “మన అమృవారే గనక ఇంతటి కటిక చీకట్లో మంటల ద్వారా వెలుగు చూపక పాతే, అవి ఎక్కడున్నవో తెలుసుకుని ఆర్గుడం మనకు సాధ్యపడేది కాదు గదా!” అన్నాడు.

వాక్యదీ

పారి, గిరి అనేవాళ్లు, ఇరుగు పారుగు ఇళ్లల్లో వుంటున్న యువకులు. ఇద్దరికి ఉద్యోగాలైవు. అయితే, ప్రవర్తనలో మాత్రం ఇద్దరికి, ఎనుగుకూ, దేమకూ పుస్తంతేడా! పారి ఇంట్లో తల్లికి, ఇంటి బయటి పసులకు తండ్రికి అడగకుండానే ఏలైనంత సాయం చేస్తూంటాడు. ఊళ్లని పెద్దలకు మర్యాద యిస్తాడు. తన ఈడు వారితే ఎంతో స్నేహంగా పుంటాడు. అందురూ పారిని మొచ్చుకుంటారు. తమ పిల్లలకు పారిలా వుండాలని తరచూ చెబుతూంటారు.

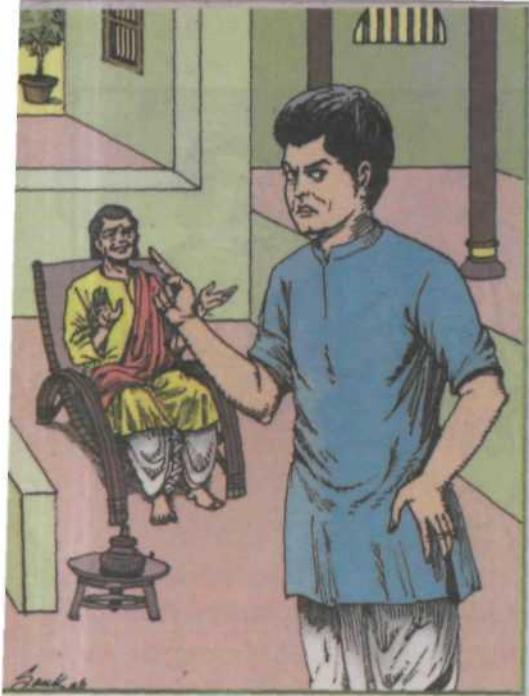
గిరి ప్రవర్తనపారికి పూర్తిగా భిన్నం. అతడు అడిగినా ఎవరికి ఏసాయమూ చేయడు. ఎక్కువ సేపు నిద్రపోతూంటాడు. పెద్దలను గారుచించు. పెద్దాచిన్నా అని లేకుండా అందరి తేనూ గిడువపెట్టుకుంటాడు. అందురూ గిరిని తిట్టుకుంటారు. తమ పిల్లలకు గిరిలా వుండ కూడదని చెబుతూంటారు.

తనకు చెడ్డపేరు వచ్చిందని గిరికి తెలుసు. అయితే అందుక్కారణం తన ప్రవర్తన అని

అతడనుకోడు. పారి కారణంగానే తనకు చెడ్డ పేరు వచ్చిందని అందరితో అంటాడు. ఉత్సపుణ్యాన పారిని అవకాశం దొరికినపుడల్లో శాపనార్థాలు పెడతాడు.

ఇదంతా పారికి తెలుసు. అయినా అతడికి గిరిపట్లకోపంలేదు. ఎవరైనా గిరి చెడ్డవాడని అంటే, “అందరి ప్రవర్తనా ఒక్కలాగా పుండు. కానీ అంతా గిరిని నాతో పోల్చి చిన్నబుచ్చు తూంటారు. అందుకే అతడికి నామీద కోపం. లేకుంటే మేమిద్దరం మంచి స్నేహాతులమే!” అనేవాడు.

ఇలా పుండగా, ఒక రోజున గిరి మేనమామ శంకరయ్య, ఆ ఊరుపడ్డాడు. కాసేపు గిరితో మాట్లాడాక, ఆయన, “బాబూ! నువ్వు దాలా తెలివైనపాడివి. మా ఊరు జమీందారుకు ఇద్దరు చురుకైన కుర్రాళ్లు కావాలి. ఒకడు పనికి, మరొకడు కబుర్లకి. నువ్వేమో జమీం దారుకు కబుర్లు చెప్పికాలక్కేపం చేస్తే, మీ పారుగింటి పారి పనులు చేసి పెడతాడు. జమీందారు, మీ ఇద్దరూ జంటగా వెళితే

తప్పక ఉద్యోగాలిస్తాడు. ఆయన ఇచ్చే నెల జీతం కూడా చాలా ఎక్కువే వుంటుంది,” అన్నాడు.

“నేను ఒక్కట్టీ వెళ్లి అడిగితే, నాకు ఉద్యోగం ఇవ్వడా మీ జమీందారు?” అని అడిగాడు గిరి.

“ఇవ్వదు! కబుర్లు చెప్పేవాడికి తనతే సమానంగా జీతమిస్తే, పని చేసేవాడికి అసం తృప్తిగా వుంటుంది. అలాగని కబుర్లు చెప్పే వాడికి తక్కువ జీతమిస్తే వాడికి అసంతృప్తి పుట్టి కబుర్లు సరిగా చెప్పలేదు. అందుకని ఆజమీందారు, ఇందుకు అభ్యంతరు చ్చేసి జంటయువకులకే, ఈ ఉద్యోగాలిస్తాడు. మీ హరి చాలా మంచివాడు. మీరు జంటగా వెళితే తప్పక ఈ ఉద్యోగాలు దొరుకుతాయి. వాటిలో మీరు తప్పక రాణిస్తారు,” అన్నాడు శంకరయ్య.

“నాకు ఉద్యోగం రాకున్నా ఫరువాలేదు కానీ, హరికి మాత్రం రాకూడదు. అందుకే, జమీందారు దగ్గరకు జంటగా వెళ్లి ఉద్యోగమడు గడు, నాట్పుం లేదు,” అన్నాడు గిరి ఆవేశంగా.

“ఆ హరి ఎంతో మంచివాడు. అతడంటే ఎందుకురానీ కంత కోపం?” అని అడిగాడు శంకరయ్య.

“వాడు మాయగాడు. తను మంచివాడి నని అందర్నీ ఇట్టే నమ్మిస్తాడు. వాడితో పోల్చి అంతా నన్ను చెడ్డవాడనుకోవాలని వాడి ఉద్దేశ్యం. అందువల్ల, నేను పైకి వచ్చినా రాకున్నా వాటి మాత్రం పైకిరానివ్వను,” అన్నాడు గిరి.

శంకరయ్యకు తన మేనల్లుడి ఓర్ధ్వలేని గుణం అర్థమైంది. ఆయన ఆ రోజే వెళ్లి హరిని కలుపుకుని విషయం చెప్పి, “మీ ఇద్దరికీ ఇది చాలా మంచి అవకాశం. నువ్వు ఎలాగో గిరికి నచ్చజేపే ప్రయత్నం చేయి,” అన్నాడు.

ఇందుకు హరి సరేనని, ఆ సాయంత్రం గిరి వద్దకు వెళ్లాడు. అతడు హరి చెప్పిం దంతా త్రథగా విని, “ఆ జమీందారు మంచి వాడు కాదని, వాళ్లా వీళ్లా అనుకుం టూండగా విన్నాను. ఆయన మనిద్దరికి పనియిచ్చినా, తర్వాత కొన్నాళ్కు నన్ను పనులు చేయమంటాడు. నేను పనులు సరిగ్గా చెయ్యి దంలేదని, నువ్వు కబుర్లు సరిగ్గా చెప్పడం లేదని తిట్టడం మొదలు పెడతాడు. అందుకే ఆ ఉద్యోగాలు వద్దన్నాను,” అన్నాడు.

“ఇంతా నీ ఊహా అని నాకనిపిస్తున్నది. మరిచొరిబాగా ఆలోచించు,” అన్నాడు హరి.

ఇందుకు గిరిచిరాగ్గా, “సోనీ, ఈహాలను కుండాం. అయినా నాకు వాక్కుద్దివుంది. నేనేమందే అది జరుగుతుందని, మా ఇంట్లో అంతా అంటారు. వారం రోజుల క్రితం నాకు జున్న తినాలనిపించి, ఇంట్లో పాలన్నీ విరిగి పోతే బాగుండునన్నాను. ఆ రోజు పాలు విరిగి పాయాయి. మూడు రోజుల క్రితం పెరట్లో మొక్కలకు నీళ్ళు పాయ్యమని అమ్మబల వంత పెడితే, కాసేపట్లో వాన పదుతుందిలే అన్నాను. నిజంగానే వాన పడింది. ఇప్పుడు జమీందారు దుష్పదు అన్నాను. ఆ మాటా నిజమే అవుతుంది. నా మాటనమ్ము” అన్నాడు.

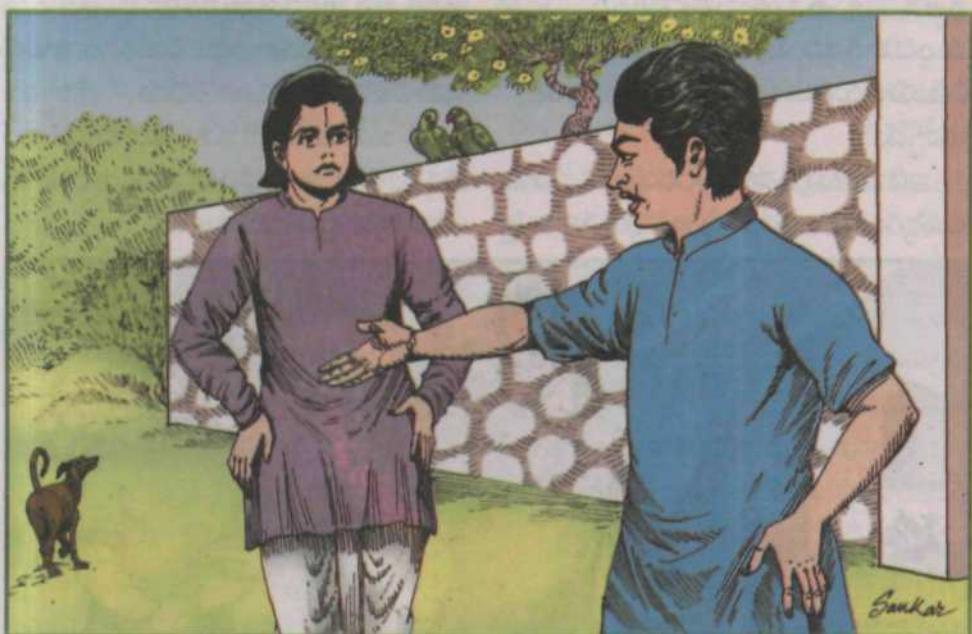
“సోనీ, నీజమైనా కాకపోయినా, నాకు చాలా మంచి అవకాశం పోయిందని ఎంతో బాధగావుంది,” అన్నాడు హరి.

“అవకాశం నాకు పోయిందిగా! అయినా, నా మూలంగా నీకు మంచి అవకాశం పోయిం

దని నువ్వునుకుంటున్నావు. కాసీ అది నిజం కాదు. నీకు ఇంతకండే గొప్ప అవకాశం తెందరలో వస్తుంది. అప్పుడు నీవు ఈ అవకాశం పోయినందుకు ఎంతగానో సంతోషిస్తావు. మరొకసారి చెబుతున్నాను నా మాట నమ్ము. నాకు వాక్కుద్దివుంది. నా మాట తప్పదు,” అని గిరితన ఉచ్చేశ్యం ఖచ్చితంగా చెప్పేశాడు.

హరిమంచివాడు కాబట్టి ఇంకేమీ అనలేక తిరిగి వెళ్ళాడు.

అయితే, ఆళ్ళర్యంగా మరి నాలుగు రోజులకు, హరికి దూరపు బంధువు కేశవుల నుంచి కబుర్లచ్చింది. కేశవులు పట్టుంలో వుంటున్నాడు. ఆయనసముద్రయానం చేసి రకరకాల వ్యాపారాల ద్వారా, కూర్చుని తిన్నా తరతరాలు తరగనంత ఆసిని సంపాదించాడు. ఆయనకు పిల్లలు లేరు. ఇప్పుడు

ముసలివాడై పట్టంలో విశ్రాంతి తీసుకుంటున్నాడు. తన ఆస్తిని ధర్యకార్యాలకు ఏని యోగించాలని ఆయన కోరిక. అందుకు సమర్థుడు, మంచివాడు అయిన యువకుడు కావలసివస్తే, ఎవరో ఆయనకు హరి పేరు చెప్పారు. తన ఆస్తిలో నాలుగోపంతు హరి కిచ్చి, తను అతడి వద్దనే వుంటూ, మిగతా ఆస్తిని ధర్యకార్యాలకు ఏని యోగించాలని ఆయన కోరుకుంటున్నాడు. ఆయన కోరిక మేరకు హరి పట్టం వెళ్ళి ఆయన్ను కలుసు కున్నాడు. ఆయనకు హరి నచ్చాడు. తర్వాత హరి తన ఊరువచ్చి, తనిస్తితికి చేరుకు సేందుకు సాయపడినవారందరికి పేరుపేరునా కానుకలిచ్చాడు. వారిలో తలిదండ్రులు, అన్నదములు, గురువులు, మిత్రులు వున్నారు కానీ గిరి లేదు.

గిరి అతణ్ణి కలుసుకుని, “నా వాక్సుద్ది వల్లనే నీకి ఉన్నత స్థితికలిగింది. ఎంతో మంచివాడివని పేరు పాందిన నువ్వు, నా విషయం మరిచిపోవడం విచిత్రంగా వుంది,” అన్నాడు.

ఇది వింటునే హరి చీడరింపుగా, “నాకు ఉద్యోగంరాకూరుదని, నీ ఉద్యోగావకాశాన్ని

కూడా మదులుకున్న దుష్టుడివి. నీకు నిజంగా వాక్సుద్దివుందే, నాకు మేలు జరగాలని కోరు కోవుగాక కోరుకోవు. వాక్సుద్దివుండాలందే, మొదట మనసు నిర్మలంగావుండాలి. అది నీలో లేదు. ఆ పాలు విరగడం, వాసకురవడం - ఒకబిసీ స్వారూపుకోసం, రెండోదిపసి తమ్మించు కునేందుకు అన్నవే. మరొక సంగతి; తాను చెప్పినచెపుసులు జరిగినట్టుయితే, అలాంటి వారిని వాక్సుద్దికలవారని చెప్పరు, నాలుక పైమచ్చగలవారని అంటారు!” అని హరి ఆగాడు.

గిరి వచ్చేకోపాన్ని బలవంతంగా ఆపు కుంటూ, “ఆగావేం? ఇంకేమైనావుందే చెప్పు,” అన్నాడు.

హరి అతడి ముఖంకేసి ఒకసారి పరీక్షగా చూసి, “చెప్పడానికి చాలావుంది. ప్రస్తుతానికి కానుకల సంగతి. నీకు కానుకలిస్తే, అర్థత లేని వారిని సన్మానించినట్టు! అది నేను సన్మానించినమిగతా వారికి చిన్నతనం. కాబట్టి నేను నీకోసం ఏ కానుకాతేలేదు,” అన్నాడు.

ఈ జవాబుతో గిరి మారుమాట్లాడక తల వంచుకుని అక్కణ్ణించి మౌనంగా వెళ్ళి పోయాడు.

భల్లాక మాంత్రికుడు

12

[దుర్యుఖరాజు కోటును ఆక్రమించిన సామంతుడు, తలారి భల్లాకుడూ వాళ్ళ వైకి, సైనికుల్ని పంపాడు. దొంగ నాగమల్లు సేనానాయకుడికి, తాను రాజు దుర్యుఖుణ్ణి బంధించి తెచ్చినట్టు చెప్పాడు. సామంతుడు తలారి భల్లాకుడి దగ్గరకు వచ్చాడు. రాజు దుర్యుఖుడు ఉస్కుడైపోయి, సామంతుడి మీదికి దూకాడు. సామంతుడు పారిపోసాగాడు. దుర్యుఖుడు వెంటబడ్డాడు. తరవాత -]

సామంతు భూపతి తన గుర్రాన్ని ఆపి, వెను దిరిగి, వెంటబడి తరుముకు వస్తున్న రాజు దుర్యుఖుణ్ణి ఎదిరించే ప్రయత్నం చేయ కుండా, తెరిచివున్న కోట ద్వారాలపే గుర్రాన్ని దొడు తీయించసాగాడు. తమ రాజు అలా శత్రువుకు వెన్నిచ్చి పారిపోవటం చూసిన సేనాని కూడా, తన వెంటవున్న సైనికులను హాచ్చరించి, కోటవైపుకు గుర్రాన్ని తీప్పాడు.

సేనాని అలా పారిపోయే ప్రయత్నం చేస్తున్నంతలో, అతడి వెంటవున్న ధైర్యవంతులైన ఇద్దరు సైనికులు, అతడితో, “అయ్యా, తలారి భల్లాకుడు వాళ్ళకేసి చూశాడు.

మనవైకి దాడి వచ్చిన శత్రువులు పదిమంది అయినా లేరు. కొత్తగా రాజైన సామంతుణ్ణి, పాతరాజు దుర్యుఖుణ్ణి, అలా ఒకరినెకర్ని కత్తులతో నరుక్కొనిద్దాం. ఈ లోపల మనం శత్రువులను చుట్టుముట్టి హతం చేసే పాత, కొత్త రాజుల ప్రమేయం లేకుండా, మీరే ఉదయగిరికి రాజైపోవచ్చు,” అన్నారు.

సైనికులు ఇలా అనగానే సామంతుడి సేనానికి ఒక కొత్త ఆశ పుట్టింది. అతడు గుర్రాన్ని వెనుదిప్పి, ఏనుగుల మీద వున్న తలారి భల్లాకుడు వాళ్ళకేసి చూశాడు.

భల్లాకుడు గొడ్డలి పైకెత్తి, దొంగనాగమల్లా, అతడి అనుచరులీ; దుర్యుఖుడి అంగ రక్కులీ పొచ్చరిస్తూ, “బరే, దుస్సహసానికి పోయి రాజు దుర్యుఖుడు రాజ్యంతోపాటు ప్రాణాలు కూడా పోగొట్టుకునేలా వున్నాడు. మనం పక్కన లేకుండా అతడు, అంతమంది శత్రువుల మధ్యకు పోవటం చావు కోరితెచ్చ కోవటమే. ఇక కదిలి, అధ్యం వచ్చిన శత్రు వులను నరుక్కుంటూ పోతే తప్ప, లేకపోతే అ దుర్యుఖుణ్ణి రక్కించలేం,” అన్నాడు.

ఆ మాటలు ఏంటూనే రాక్కసుడు ఉగ్ర దండుడు రాతిగదను పైకెత్తి, ప్రథయ భయం కరంగా హంకించి, “హాయ్, సామంతు సూర్యభూపతి సైనికుల్లారా, జాగ్రత్త! రాజు దుర్యుఖుడికి, మీలో ఎవరివల్లనైనా హని జరిగిందో, మీ అందర్నీ చిత్రవధ చేస్తాను,” అంటూ కోట్టవెపుకు బయలుదేరాడు.

దానిని చూడగానే సేనాని చ్చునగుర్చాన్ని వెనుదిప్పి, “బరే, మనం రాక్కసులీ, గండ్ర గొడ్డల్ని పట్టిన ఎలుగుబంట్లనూ ఎదిరించి బతకలేం. కోట గొడలే మనకు శరణ్యం. రండి, కోట ప్రమేళస్తునే, ద్వారాలు బంధిద్ద్యం,” అంటూ పారిపోసాగాడు.

సేనాని కోటకేసి పారిపోవటం చూస్తూనే చాలామంది సైనికులు అతణ్ణి అనుసరించారు. తలారి భల్లాకుడు, మొమండి తెండ పుట్టెనుగు కుంభష్టలం మీద వున్న అటవి కుడితో, “బరే, ఆటవిక సేవకా! నీ అలవాటు ప్రకారం, ఏదో పిట్టలను బాణాలతో కొట్టి నట్టు, పారిపోతున్న సైనికులపై బాణాలు వదిలి, వాళ్ళను చంపకు. మనం దుర్యుఖ రాజును కొర్రి క్షణాలపోటు, పోయిన సింహ సనం మీద కుర్చోపట్టి, అతడి తల తీసుకుని, భల్లాక మాంత్రికుడి దగ్గిరకు పోదాం. అన వసర రక్కపాతం ఎందుకు?” అన్నాడు.

ఏనుగుల పైన వున్న తలారి భల్లాకుడూ, దొంగనాగమల్లా, దుర్యుఖుడి అంగరక్కులూ; రాక్కసుడు ఉగ్రదండుడి వెనక తమ వాహనాలను పరిగెత్తిస్తూ, కోట ద్వారాలను చేరేం తలో, సామంతు సేనాని కొందరు సైనికులతో కోట ప్రమేళించి, ద్వారాలను చ్చునమూయించాడు. అప్పటికింకా కోట ద్వారాలను సమీ పించని కొందరు ఆశ్చేకులూ, సైనికులూ ప్రాణభయంతో హహకారాలు చేస్తాను, కోట గొడల పెంట చెల్లాచెదురుగా పారిపోయారు.

రాక్కసుడు ఉగ్రదండుడు ముందుగా కోట ద్వారాలను సమీపించి, రాతి గదతో వాటి మీద గల్చిగా రెండుసార్లు పడిచి, అవేమాత్రం

బెసకక పోవటంతో అశ్వర్యపోతూ, అక్కడి కొచ్చిన తలారి భల్లాకుడితో, “తలారి భల్లాకా! ఈ సామంతు సేనాని ఎంత పిరికి వాడో, అంత జిత్తులమారి ఘటం. ఇప్పుడెం చేయటం? రాజు దుర్యుఖుడు కోటలో ఒంట రిగా శత్రువుల మధ్య చిక్కుకుపోయాడు. అతగాడి ప్రాణాల మాటకేంగాని, భల్లాక మాంత్రికుడికి నువ్వుసమర్పించుకోవలసిన అతడి తల ఏమ్మోతుందో అని నాకు దిగు లుగా వున్నది,” అన్నాడు.

రాక్షసుడు ఉగ్రదండుడు ఇలా అనగానే తలారి భల్లాకుడికి నిలువెల్లా కంపరం ఎత్తిపోయింది. దుర్యుఖుడి తల తీసుకు పోకపోతే, ఆ మాంత్రికుడు తనను బతికిన న్యాశ్వాస, ఇలా భల్లాకంగానే వదిలేస్తాడు. మనిషిగా పుట్టి, ఎంతోకాలం మనిషిగా జీవిం చిన తను, అరణ్యాలు పుట్టి, ఏ తేసెవట్టలో తింటూ జీవించటంక్కు సీచు మరొకటున్నదా!

తలారి భల్లాకుడు ఇలా అనుకుని, ఎలా అయినానరేరాజు దుర్యుఖుడి ప్రాణాలు కాపాడాలన్న ఆవేశంతో గండ్రగొడ్డలి పైకెత్తి, “జై, దిరిశనవన భైరవా!” అంటూ కేకపోట్టి, కోట ద్వారాల మీద బలంగా కొట్టాడు. గట్టి కొయ్యతో చేసిన తలుపుల మీద, బలమైన ఇనుప రేకు తాపడం చేసిన ద్వారాలు, ఆ దెబ్బుకు చెక్కు చెదరకపోగా, వాటి తాకిడికి తలారి భల్లాకుడి చేతిలోని గండ్రగొడ్డలి ఎగిరి అంత దూరం పోయి కింద పడింది.

ఎనుగు మీద ముందు కూర్చున్న అటువి కుడు ఎగిరి కిందికి దూకి, పరిగెతి పోయి గండ్రగొడ్డలిని చేతికి తీసుకుని, “భల్లాక

దోరా, అనవసరంగా ఆవేశ పడి, భల్లాక మాంత్రికుడి మహాత్మగుల గండ్రగొడ్డలిని విరగ్గాట్టకు. కోటలో మనం జౌరాబడాలంటే, ఈ మూసిన ద్వారాలను కాల్పి బూడిద చేయటం ఒక్కటే మార్గం,” అన్నాడు.

“ఒరే, ఆటవికసేవకా, ఆలోచన బాగానే వున్నది. కాని, ఈ లోపల సామంతు సూర్య భూపతి, రాజు దుర్యుఖుట్టి చంపితే, అప్పుడు గతింకాను?” అన్నాడు తలారి భల్లాకుడు.

“అ మాట నిజమే!” అంటూ రాక్షసుడు ఉగ్రదండుడు రాతిగద పైకెత్తి, దూకుతూ పోయి కోటద్వారాల మీద బలంగా ఒకదెబ్బ కొట్టాడు.

రాక్షసుడి బలమైన గద దెబ్బకు ద్వారా లైతే విరగలేదుగాని, నెఱెలువారి వున్న వాటిపై కోటగొడ భాగం కొంత విరిగి, రాళ్ళా రప్పు లతే దభీమంటూ కింద పడింది. మొత్తం గొడ

కూలుతున్నదేమా అన్న భయంతో భల్లూకుడూ, ఆటవికుడూ కోటద్వారాలకు దూరంగా పరిగెత్తి, తలలెత్తి చూశారు. కోటగోద మీద వాళ్ళ కంటబడిన దృశ్యం, అందరికి ఆశ్చర్యంతోపాటు, భయం కూడా కలిగించింది. నల్లని దుస్తులు ధరించిన పెద్ద కోతి ఆకారం ఒకటి గోద మీద కూర్చుని వున్నది. దాని చేతిలో పొడవాటి మంత్రండుం వున్నది. దాని పిడిమీద ఒకే వజ్రంలో మలిచిన ఎలుగు బంటి తల, సూర్యకాంతిలో మిలమిల మెరుస్తున్నది. ఆ కోతిరూపాన్ని, దాని చేతిలో వున్న మంత్రదండ్రాన్ని చూసి తలారిభల్లూ కుడు గట్టిగా పశ్యుకోరికి, పెద్దగా గొంతెత్తి, “ఒరే, కోతి రూపంలో వున్న నీపు, నిజంగా కోతివా లేక ఏదైనా పిశాచానివా? మహా శక్తిసంపన్నుడైన భల్లూకమాంత్రికుడి మంత్ర దండం నీకెలా దీరికింది?” అన్నాడు.

ఆ ప్రశ్నకు కోతి రూపం కర్ణకరోరంగా కిచకిచమని, “అరె ఒరే! భల్లూక రూపంలో వున్న నువ్వు, నిజంగా భల్లూకానివా లేక ఏదైనా పిశాచానివా?” అని అడిగింది.

తలారి భల్లూకుడు ఆ ప్రశ్న వింటునే కోపం పట్టలేక గండ్రగొడ్డలి విసర బోయెం తలో, రాక్షసుడు ఉగ్రగదండుడు అతణ్ణి ఆగ మని, చిన్న గొంతుతో, “తలారి భల్లూకా, తొందరపడకు! నువ్వునే ఆ భల్లూకమాంత్రి కుడు ఏదో పెద్ద ప్రమాదంలో చిక్కుకున్నాడని నా అనుమానం. ముందు, ఈ పిశాచి కోతి నుంచి, మంచి మాటలతో, ఏంజరిగిందే తెలుసుకుండాం,” అన్నాడు.

ఉగ్రగదండుడు మాట ముగించే లోపలే, చాటునుంచి ఆటవికుడు గురిపెట్టి వడిలిన బాణం రివ్వుమంటూ పిశాచికోతి కేసి పోయాంది. కోతి ఈ సారి కిచకిచా అని నువ్వుతూ, ఉన్న చోటునుంచి కదలకుండానే, బాణాన్ని చప్పున ఎదమ చేతితో వడిసి పట్టుకుని, కుడిచేతిలో వున్న మంత్రదండ్రాన్ని పైకెత్తి, “ఒరే, ఖంఱాగ్రేసరులారా! నా శక్తి ఎలాంటిదో చూశారు గదా? నేను మాయా మర్మటాన్ని! తెలిసిందా?” అన్నది.

తలారి భల్లూకుడు రెండు చెవులూ ఒక సారి మూసుకుని, రాక్షసుడు ఉగ్రగదండు డితో, “ఉగ్రగదండ్రా! ఇక, ఈ చచ్చు మర్మటంతో మాటలు వద్దు. కోట లోపల రాజు దుర్యథుడు ఇంకా బతికి వున్నాడో లేక ఈ పాటికి సామంతుడి చేతిలో హతమై పోయాడో తెలియటం లేదు. కోట తలుపులు బద్దలు కొట్టులేక పాతే, గోదలైనా ఎక్కి మనం

లోపల ప్రవేశించాలి. మార్గం ఏమిటి?" అన్నాడు.

ఉగ్రదండుడు ఆశ్చర్యపడుతున్న వాడిలా, తలారి భల్లాకుడి కేసి చూసి, “తలారి భల్లాకా, నీ కింకాసంగతిసందర్భాలు బాగా అర్థమైనట్టు లేదు. ఈ మాయామర్గటాన్ననే దుర్మార్గుడు, భల్లాకమాంత్రికుడి మంత్ర దండాన్ని చేజిక్కించుకోగలిగాడంటే, ఆ మాంత్రికు దీసరికి ప్రాణాలు పోగొట్టుకుని వుండాలి. అలాంటి స్థితిలో నువ్వు, రాజు దుర్మార్గుడి కోసం అనవసరమైన చిక్కుల పాలవటం ఎందుకు? పద, అరణ్యంలోని కొండప్రాంతాల కాలక్షేపం చేయాడు,” అన్నాడు.

“రాక్షసుల వారిది, బహుమంచి సలహా, తలారి భల్లాక ప్రభా!” అంటూ దొంగ నాగమల్లు ఏనుగు మీది నుంచి కిందికి దూకి, తన అనుచరులిద్దర్నీ, అంగరక్కుల్నీ కూడా ఏనుగుమీది నుంచి కిందికి దిగమని, “ఉగ్రదండులవారి ఆలోచన ఎలా వున్నది? అందరం ఏకంగా అరణ్యంలో ఒకే చోట గుంపు కట్టివుంటే, మన దారిద్రోహిలను అధ్యగలవాళ్లు, ఈ భూప్రవంచంలో ఎవరుంటారు?” అన్నాడు ఉత్సాహంగా.

తలారి భల్లాకుడు కోపంతో కళ్ళురైచేసి, అటవికుడితో, “ఒరే, అటవిక సేవకా! ఈ దొంగ నాగమల్లు పారిపోకుండా బాణం ఎక్కుపెట్టు,” అని, మిగతా వాళ్లందరితో, “భల్లాకమాంత్రికుడూ, మహా శార్యవంతు దైనకాళీవర్యాలనే యువకుడూ ఏమయ్యారో వెతికెందుకు, నా ఎంట వచ్చేవాళ్లేవరు? చేతులెత్తండి?” అన్నాడు.

ఒక్క రాక్షసుడు ఉగ్రదండుడు తప్ప, అందరూ అంగికార సూచకంగా చేతులెత్తారు. “ఉగ్రదండా, నీ సంగతేమిటి? ఆ భల్లాక మాంత్రికుడితో ఏదో పనివున్నట్టులోగడ చెప్పావుగదా?” అన్నాడు తలారి భల్లాకుడు.

“ఆ మాంత్రికుడు సజీవుడైతే గదా, నాకు పని!” అన్నాడు ఉగ్రదండుడు.

అంతలో మాయామర్గటం కోటగోడ మీద కీచుమంటూ పెద్దగా అరిచి, “స్నేహులురెండు భాగాలుగా చీలిపోయి కొండరు పాత రాజు దుర్మార్గుణ్ణీ, మరి కొండరు సామంతు సూర్యభూపతినీ గలిపించాలని చూస్తున్నారు. వెధమలు ముఖాముఖి యుద్ధం చేయకుండా, స్తంభాల చాటునా, చెట్ల చాటునా పొంచివుండి కవ్యించుకుంటారెందుకు?” అన్నది.

ఆ మాటలతో తలారి భల్లాకుడు కొంచెం స్థిమితుడి, “ఉగ్రదండా, రాజు నాకు ప్రాణాలతో దోరికే ఆశ వున్నదన్నమాట,” అన్నాడు.

రాక్షసుడు ఉగ్రదండుడు చీరరించు కుంటున్నట్టు రాతిగడను నేలకు వేసి గట్టిగా కొట్టి, “ఓయ్, తలారి భల్లాకా, భల్లాక మాంత్రికుడు ప్రాణాలతో వుండగా, అతడి మంత్ర దండాన్ని ఎవరైనా చేజిక్కించుకోగలరా?” అని, మాయామర్మటాన్ని చుట్టు చరిచి పిలిచి, “ఓయ్, మర్మటం! భల్లాక మాంత్రికుడి మంత్రదండాన్ని తెచ్చావు బాగానే వుంది. మరి, అతడి శవాన్ని ఏం చేశావు?” అని అడిగాడు.

“ఆ శవాన్ని నరికి కాకులకూ, గద్దలకూ ఆహారంగా వేశాను. కాని, ఆ పక్కలు ముట్టు కుండా కాళీవర్య అనే వాడి శిఘ్రయు కాపలా కాస్తున్నాడు,” అంటూ మంత్రదండాన్ని గోడమీదనిలువునా ఆనించి, దానిమీదికెక్కు దూరంగా చూస్తూ, “అరె, అరె! ఆ భల్లాక మాంత్రికుడు ఏ సంజీవనీ విద్యవల్లో తిరిగి బతికాదన్నమాట! వాడు ఎనుబోతు మీదా, పక్కన గుర్రం మీద కాళీవర్య అనేవాడూ-

ఇటేవస్తున్నారు. వాళ్ళను పట్టుకునేందుకు చంద్రశిలా నగర రాజు జిత్కేతుడి మంత్రి సైన్యంతో వెంబడిస్తున్నాడు. వాళ్ళిధ్వరి శిర శ్శైదం కళ్పారా చూసిగాని, సేనిక్కుణ్ణుంచి కదలను,” అన్నది.

మాయామర్మటం ఇలా అనగానే తలారి భల్లాకం, “దిరిశెనవన భైరవా!” అంటూ పెద్దగా అరిచి, “ఒరే, చచ్చుకోతి వెధవా! ఇందాకటి నుంచి చూస్తున్నాను, నువ్వు మాట్లాడేదేమిటి? నీ కేమ్మనా పెరాలేక మాకు పెత్తెత్తించాలని చూస్తున్నావా?” అన్నాడు.

తలారి భల్లాకం మాట పూర్తిచేసే లోపలే, వేగంగా ముందు గుర్రం మీద కాళీవర్య, వెనకగా ఎనుబోతు మీద భల్లాక మాంత్రికుడూ అక్కడికి వచ్చి, కోటగోడ మీదవన్న మాయా మర్మటాన్ని చూస్తూనే, “తలారి భల్లాకా! మంత్ర దండాన్ని దంగిలించిన, ఈ మాయా మర్మటాన్ని ప్రాణాలతో వదలగూడదు,” అన్నారు.

ఆ మరుక్కణం మర్మటం కిచకిదా అంటూ నవ్వి, ఛంగున ఎగిరి కోటలోపలికి దూకే సింది.

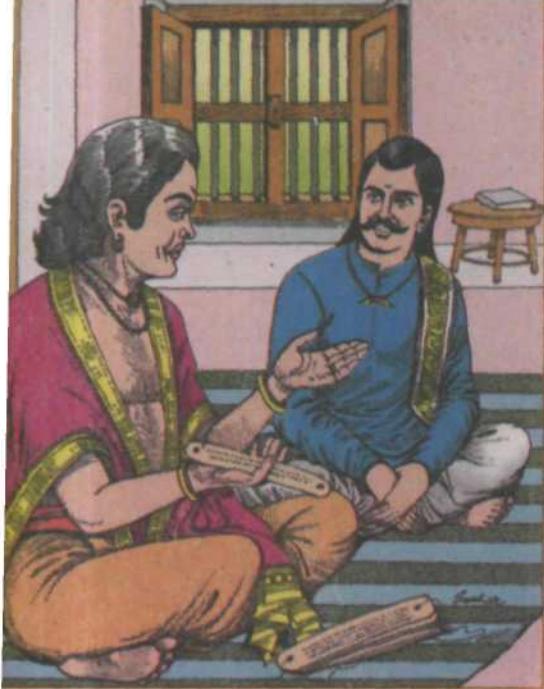
-(ఇంకాపుంది)

బేతాళ
కథలు

జ్యోతిష్యానికి జ్యోత్స్వం

మొవదలని వికమార్గాదు చెట్టు చద్దకు తిరిగిపెళ్ళి, చెట్టుపై నుంచి శవాన్ని దించి భుజాన వేసుకుని, ఎప్పటిలాగే మానంగా శృంగానం కేసి నడవసాగాడు. అప్పుడు శవంలోని బేతాళుడు, “రాజు, ఇంత అర్ధరాత్రి పేళ, భయంకాలిపే శృంగాలో నువ్వుం తగా శ్రమపడుతున్నావంటే, అందు క్వారణం నువ్వేదో ఒకానెక మహాత్మా ర్యాన్ని సాధించదలచావని తెలుస్తునే వున్నది. అయితే, దాలామందిలో తమ శక్తికి మించిన కోరికలూ, వాటని పాద్యం చెసుకోవాలన్న తాపత్రయం చూస్తుంటాం. అలాంటివాట్టుకాప్రాతసు వల్లచేయడంలో తప్ప, ఇతర్లతా

నీ కూతుర్చి పెళ్లి చేసుకుంటాను,” అని శేషావతారానికి చెప్పాడు.

శేషావతారానికి అల్లుట్టి ఇంద్రోపంచుకుని పొచించే స్తోమతు లేదు. భాస్కరుడిని ఎలా గైనా పెళ్లికి ఒప్పించాలని శేషావతారం పలు విధాల ఆలోచించి, చివరకు గ్రామంలో పేరు పడ్డ జ్యోతిషపండితుడు మృత్యుంజయుట్టి ఆశ్రయించాడు. శేషావతారం ఆయనకు సంగతి చెప్పి, భాస్కరుడు తనకు తానుగా ఎప్పట్టించి సంపాదిస్తాడే చెప్పమనికోరాడు.

మృత్యుంజయుడు, సీతారామయ్య కుటుంబికులనీ, శేషావతారం కుటుంబి కులవి జాతకాలు తెప్పించుకుని ఏవేవే లెక్కలు కట్టి, “భాస్కరుడు నీ కూతురు సంధ్యను పెళ్లి చేసుకుని మతంగపురం వెళితే, అక్కడ రెండు చేతులా సంపాదిస్తాడు,” అని చెప్పాడు.

భాస్కరుడికి జ్యోతిషం మీద నమ్మకం లేదు. కానీ సీతారామయ్యమాత్రం మృత్యుంజయుడి జోస్యాన్ని పూర్తిగా సమ్మానించాడు. ఆయన కొడుకుతో సంధ్యను చేసుకోమని చెప్పాడు.

“ఇదంతా శేషావతారర, జ్యోతిష్ముడితో కలిసి ఆడుతున్న కపట నాటకం. దమ్మిడీ ఆయం లేకుండా నేపెళ్లిచేసుకోను,” అన్నాడు భాస్కరుడు.

“నువ్వు నా మాట విని సంధ్యను పెళ్లి చేసుకుని మతంగపురం వెళుపు. జ్యోతిష్ముడు చెప్పినట్లు అక్కడ నీ జాతకం ఫలించకపోతే తిరిగిరా. నిన్ను, నీ భార్యానూ నేను పెప్పి స్తోను. పెళ్లి చేసుకోనంటాప్పా - నువ్వుకనాతీ వుండనక్కర్దెదు,” అన్నాడు సీతారామయ్య.

తార్పిక దృష్టి, మానవ స్వభావాన్ని గురించిన లోతైన పరిజ్ఞానం లోవేంచదంతో నిరాశకు గురవుతారు. నువ్వు అలాంటివారికిభిన్నదిపోకాదా అన్న సంశయంకలుగుతున్నది. నీకు తగు పొచ్చరికగా వుండేందుకు, ఒక జ్యోతి శాస్త్రపండితుడూ, అతడికి ఆ శాస్త్రంలో తన అనుభవజ్ఞానం ద్వారా పాఠాలు చెప్పిన ఒక సామాన్యాడి కథా చెబుతాను, క్రమ తెలియు కుండా నిను.” అంటూ ఇలా చెప్పసాగాడు:

పేములపా ఉనే గ్రామంలో వుండేసేతారామయ్యకొడుకు భాస్కరుడు ఎవ్రటి దేహచ్ఛయతో చక్కని అంగసిష్టపుంగల యువకుడు. అతటి అల్లుడిగా చేసుకోవాలని శేషావతారం అనేసన్నకార్యరెతు మనసుపడ్డాడు.

అయితే భాస్కరుడు, “నాకు పెసాసంపాదన లేదు. ఎక్కడైనా పనిదిరికితే తప్పకుండా,

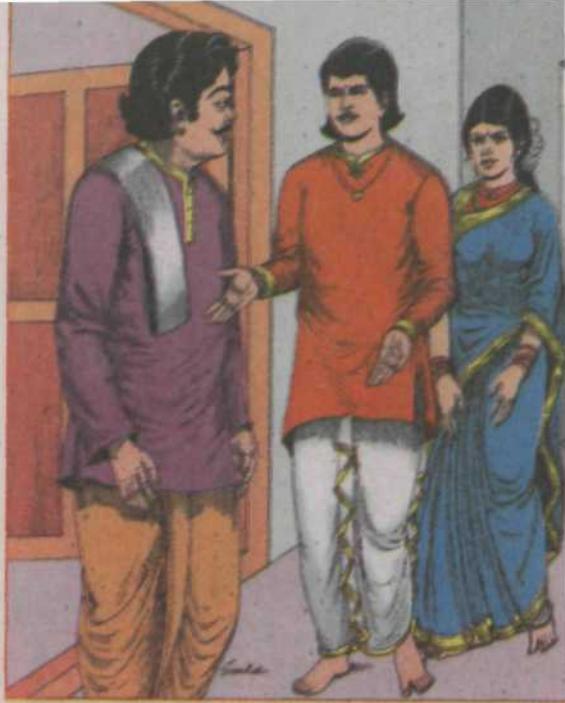
చేసేది లేక భాస్కరుడు, తండ్రి మాటలకు తలవంచి సంధ్యను పెళ్ళిచేసుకున్నాడు. అమెను వెంటబెట్టుకుని మతంగపురం చేరు కున్నాడు. అక్కడ నివాసం కోసం ఒక గృహస్థ ఇంటికి వెళ్ళి, “అయ్యా! కొత్తగా ఈ ఊరి చ్చాను. మీ ఇంట్లో ఆశ్రయం కోరుతున్నాను. ఇక్కడ నాకే దైనా ఆదాయం లభిస్తే, మీకు తగిన ప్రతిఫలం ఇచ్చుకోగలను,” అన్నాడు.

ఆ గృహస్థు అతట్టి ఎగాదిగా చూసి, “మా ఇల్లు చాలా పెద్దది. ఒక భాగంలో నువ్వుం దొచ్చు. అయినా, నీ వివేకాన్ని, సమయజ్ఞ తనూ పరీక్షించనిదే నీకిల్లు ఇవ్వాడు. నాకు రాములు, సోములు, నాగులు, వెంకులు అనేవాళ్లు బాకీ పున్నారు. ఎవరింటికి వెళ్ళితే బాకీ వసూలపుతుందే చెప్పు. వాళ్లింటికి వెళతాను. బాకీ వసూలయిందంటే, ఇక నువ్వునా ఇంట్లో ఫుండిచ్చు!” అన్నాడు.

ఏదో ఒకటి చెప్పుకపోతే, ఆయన తనకు ఇల్లివ్వనుటాడని భయపడి, “అయ్యా! తమరు నాగులింటికి వెళ్లండి. ఈ రోజుతడు మొత్తం బాకీ తీర్చేస్తాడు,” అన్నాడు భాస్కరుడు..

గృహస్థు నాగులింటికి వెళ్లాడు. నాగులాయనుకురెండు చెతులూ జోడించి, “అయ్యా! తమరే బయల్సేరివచ్చారా! నేనే మొత్తం బాకీ చెల్లుచేయడానికి తమరింటికి వస్తున్నాను,” అంటూ ఆయనకు దబ్బిచ్చి పంపాడు.

భాస్కరుడికా గృహస్థు ఇంట్లో ఆశ్రయం దిరికింది. ఈ విషయం ఆ నోటా ఈ నోటా ఊరంతా పాకింది. భాస్కరుడు గొప్ప జ్యోతి మ్ముదనీ అంతానమ్ము అతడి వద్దకు రాసాగారు. భాస్కరుడు వచ్చిన హారిని రకరకాల

ప్రశ్నలు వేసి, తనకు కావలసిన విషయాలు తెలివిగా రాబట్టి, దానికి లోకజ్ఞానాన్ని జోడించి తనకు తోచింది చెప్పేవాడు. అతడు చెప్పిన వస్తే తూచా తప్పకుండా జరిగాయి. ధాంతీ అతడి పేరు మార్గుగి పోయింది.

ఇప్పుడు మతంగపురంలో భాస్కరుడి భుక్కిలోటులేకుండా గడవచోతున్నది. అలా కొంత కాలంగడిదాక పంధ్య, భాస్కరుడితో, “జ్యోతిపంలో నీకున్న సామర్థ్యం అసాధారణ మని నాకు తోస్తున్నది. మనం రాజధానికి వెళదాం. అక్కడ ఎందరో భాగ్యంతులుం టారు. వారు మనకు విలువైన కాసుకలిస్తారు. రాజగారి ప్రాపకం దౌరికితే ఇక చెప్పనే అక్కర్చేదు!” అన్నది ఒక రోజున.

భాస్కరుడు నవ్వి, “నాకు జ్యోతిపవిద్య తెలియదు, జ్యోతిపమందే నమ్మకమూ లేదు.

ఎదో అదృష్ట దేవత కరుణించి, నా వాక్కు ఫలిస్తున్నది. ఇలా ఎంతకాలమో జరగదు. మనం రాజధానికి మారిపోయి చిన్న వ్యాపారం ప్రారంభించాడు. అదృష్టం బాగుంటే అందులో కలిసి వచ్చి బోలెదు సంపాదించవచ్చు,” అని చెప్పాడు.

అందుకు సంధ్యా ఏమాత్రమూ ఒప్పుకోక, “హనుమంతుడికిలా, మీ శక్తి మీకు తెలియదు. మీ శక్తిని జ్యోతిష పండితుడు మృత్యుంజయుడు కనిపెట్టాడు. మీరు ఆయన సలహాలేనిదే జ్యోతిషాన్ని విడిచి పెట్టడానికి, నేనొప్పుకోను,” అని పట్టబట్టింది.

భార్య మాట కాదులేక మృత్యుంజయుడి వద్దకు ప్రయాణం కట్టబోయాడు, భాస్కరుడు. కానీ ఈలోగా మృత్యుంజయుడే అతడింటికి వచ్చి, “నాయనా! జ్యోతిషమిద్యులో

నీవు చూపుతున్న ప్రజ్జతి అసాధారణం. నీవు చెప్పి ఫలితాలు ఏ కాస్త్రనికి అందవు!” అంటూ పొగడ్తులతో ముంచెత్తాడు.

“ఆర్య! నేను మిమ్మల్ని కలుసుకు నేందుకు రాబోతూంటే, మీరే నావద్దకు వచ్చారు. తమరి రాకకు అంతరార్థమేమిట్ తెలుసుకోవాలనుంది!” అన్నాడు భాస్కరుడు.

మృత్యుంజయుడు పెంటనే, “అందుకే నీది అసాధారణ ప్రజ్జతి అన్నాను. నీకు నేను వచ్చిన పని చెబుతాను, విను,” అన్నాడు.

మృత్యుంజయుడి ఊళ్ళో రంగస్వామి అనే రెతున్నాడు. రాజు కొలువులో వున్న కొడుకు దగ్గరకు ఊరువిడిచి రాజధానికి వెళ్లిపోతూ, తనకున్న ఆయిచెకరాల పొలాన్ని అమృకానికి పెట్టాడు. ఆయితే, వంద వరహాల విలువ చేసే ఆ పొలాస్తుతడు వెయ్యి వరహాలకు తక్కువకు ఇవ్వననడంవల్ల ఎవరూ కొనడానికి రాపడం లేదు. చివరకు రంగ స్వామి, మృత్యుంజయుచ్ఛే ఆ పొలం కొనుకోమని బలవంతపెట్టసాగాడు.

“ఇది చాలా ఆన్యాయం కూడా! ఆ పొలాన్ని మీ రెందుకు కొనుకోవాలి?” అన్నాడు భాస్కరుడు.

“అదంతా ఒక పెద్ద కథ. ఒకప్పుడు రంగ స్వామి పొలంలో పంటలు సరిగ్గా పండక అప్పులపాలయాడు. నేనతడికి ధైర్యం చెప్పడం కోసం, అతడి పరిస్థితి మెర్గె అప్పులు తీరిపోతాయని చెప్పాను. అతడి కొడుక్కు రాజు కొలువులో ఊర్ధ్వగం వస్తుం దని చెప్పాను. ఆ పొలంలో పదివేల వరహాల విలువ చేసే బంగారు కాసులు దొరికే

సమయం ముందు వున్నదన్నాను. ఒక్క బంగారు కాసులు మీవహా మిగతావన్నీ జరిగాయి. ఇప్పుడు రంగస్వామి ఆపాలాన్ని నాకే అమ్మిప్రతుఫ్పకారు చేయాలనుకుంటున్నాడు. ఆ పాలం వెయ్యి వరహాల విలువ చెయ్యడు. బంగారు కాసుల విషయంకాదని నేననలేను. ఇలాంటి పరిస్థితుల్లో ఏం చేయాలో దారిలోచక, నీ దగ్గరకొచ్చాను,” అన్నాడు మృత్యుంజయుడు.

“నేను మాత్రం ఏం చేయగలను?”
అన్నాడు భాస్కరుడు.

“సువ్యాత పాలంలో బంగారు కాసులు దొరుకుతాయన్న నా జ్యోస్యం నిజమవుతుందట, నేనది కొనుక్కుంటాను,” అన్నాడు మృత్యుంజయుడు.

“అయ్యా! సంపాదకు ఏదారి తోచుకుండా వున్న నాకు, జ్యోతిషపాఠ్యతో దారి చూపించిన మహానుభావులు మీరు. మీకు తెలియనివి నాకు తెలుస్తాయా?” అన్నాడు భాస్కరుడు ఆశ్చర్యంగా.

“నాయనా! నీది అమోఘవాక్యు. నాది జ్ఞానం. నీది అద్భుతం! నేను నీ మీదనే ఆధార పడుతున్నాను. ఏ విషయమూ చెప్పు!” అని బ్రతిమలాడాడు మృత్యుంజయుడు.

ఆయనమాట కాదనలేక, చివరకాయన్న పాలం కొనుక్కోమని సలహాయిచ్చి పంపే శాశ్వత భాస్కరుడు.

ఈ జరిగినదంతా చూసిన సంధ్య, భాస్కరు డితో, “ఇక నీవు జ్యోస్యం చెప్పుడం ఆపి, రాజ ధానికి చేరి ఏదైనా వ్యాపారం చేయడం మేలని నాకు తోస్తున్నది,” అన్నది.

దానికి భాస్కరుడు నవ్యి, “ఇన్నాళ్ళిన్నాళ్ళకు, నీకు జ్యోస్యం గురించిన మూర్ఖమృతుకు తోలగింది. చాలా సంతోషం,” అన్నాడు.

సంధ్య తల అధ్యంగా హాపి, “అదెం కాదు. మనం వ్యాపారం ప్రారంభించాక తోందరగా వెయ్యి వరహాలు సంపాదించి, మృత్యుంజ యుడి నుంచి ఆ పాలం కొనుక్కుందాం. అందులోని పదివేల వరహాల బంగారు కాసులూ మనకే దక్కుతాయి,” అన్నది.

భార్య మూర్ఖనమ్కాన్ని విడిచి పెట్ట సుదుకు, చిరాకు పడుతూ, ప్రస్తుతానికి జ్యోతి పాన్ని విడిచి పెట్టడానికామె అంగీకరించింది కదా అనిసంతోషించాడు, భాస్కరుడు. అతడు రాజధాని చేరి వ్యాపారం ప్రారంభించిన ఆరు మాసాల్లోనే వెయ్యి వరహాలు కూడబెట్టే ఉంతగా అతడి వ్యాపారం వృద్ధి చెందింది.

ఆప్యుడు సంధ్య, భాస్కరుడు వెయ్య వరహలు తీసుకుని తమ ఊరువెళ్ళారు. తండ్రి అతడి రాకు సంతోషిస్తూ, “మంచి సమయానికి వచ్చావు. ఈ రోజు మృత్యుంజ యుడి ఇంట్లో పెద్దవిందు ఏర్పాటయింది. ఆయనకు పాలంలో పరిషేల వరహాల విలువ చేసే బంగారు కాసులు దోరికాయి. అందు కాయన్న అంతా పాగడుతున్నారు. ఎందు కుటీ-త్త బంగారు కాసులు దేరుకుతాయని జ్యోతిళ్ళాప్రసం ద్వారా ముందే తెలుసుకుని, వందవరహాల పాలాన్ని వెయ్య వరహాలకు కొన్నమహాపండితుడాయన!” అన్నాడు.

భాస్కరుడు తెల్లబోయాడు. తను వ్యాపారంలో కొనసాగాలా, జ్యోతిషాన్ని ప్రారంభించాలా అన్న మీమాంస అతడిలో తలెత్తింది.

బేతాశుదు ఈ కథ చెప్పి, “రాజా, జ్యోతి పంటో ఉద్దండ పండితుడైశ్వరందీ, మృత్యుంజ యుడు పాలంకోనే విషయంలో సలహా కొనం భాస్కరుడి దగ్గరకు ఎందుకు వెళ్ళాడు? తన జ్యోతిళ్ళాప్రసం మీద తనకే నమ్మకం లేకనా? అసలు జ్యోతిషమంటే తెలియని భాస్కరుడి మాటలు ఎలా ఫలించాయి? ఈ సందేహాలకు సమాధానం తెలిసి కూడా

చెప్పుకోయావే, నీ తల పగిలి పోతుంది,” అన్నాడు.

దానికి విక్రమార్యుడు, “జీవితానుభవం నుంచి పారాలు నేర్చుకున్న వివేకవంతుడు, అన్ని వేళలా కీడెంచి మేలెంచడం ఉత్తమం అన్న నమ్మకంతో పుంటాడు. ఆ కారణంగానే, ఎంత ఘనవైద్యుడైనా తనకుగానీ, కుటుంబంలోని వారికి గానీ తీవ్రమైన వ్యాధి పోకి నమ్మడు చికిత్సాప్రారంభించే ముందు, తనకు సాటిరాగలడన్న మరొక వైద్యుణ్ణి సంప్రది స్థాడు. అలాగే, జ్యోతిషమ్మడు కూడా ఏదైనా కలిన సమస్య ఎదురైనప్పుడు, మరొక జ్యోతి ష్టూడిసలహా ఆశస్తాడు. మృత్యుంజయుడి విషయంలో ఇదే జరిగింది. ఇక, భాస్కరుడి విషయానికస్తే-అతడిది అమోఘవాక్షంటూ మృత్యుంజయుడు పాగిదాడు. అతడు చేప ట్లీన ప్రతిష్ఠనీ, మాటా విజయవంతమయినై. అద్యప్పదేవత అతడి వెన్నంటి వున్నదనుకోవాలి,” అన్నాడు.

రాజుకు ఈ విధంగా మౌనభంగం కలగానే, బేతాశుదు శవంతో సహా మాయమై, తిరిగి చెడ్డిక్కాడు. - (కల్పితం)

[అధారం : “వసుంధర” రచన]

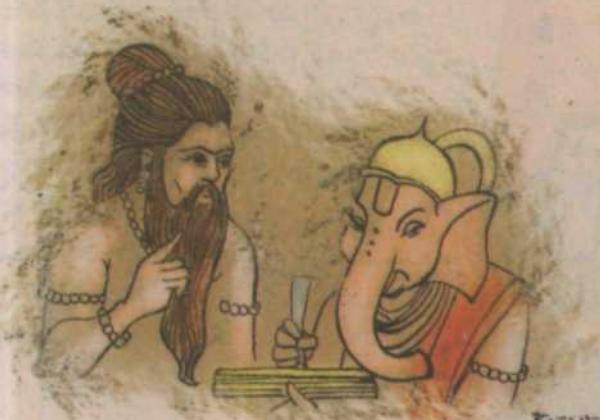
కుద్యచిత్రాలలో మహా భారతం!

మహారాష్ట్రలోని అజంతా, ఎల్లోరా గుహలయాలు, అక్కడి కుద్యచిత్రాలు జగ్గత్పుసిద్ధాలు. ఇక దక్కిణాదికి వస్తే, తమిళనాడులోని సిత్రపువాసల్, తంజావూరు, తిరునందిక్కావల్ ఈ మూడు ప్రాంతాలలో ఇలాంటి కుద్యచిత్రాలు కనిపిస్తాయి.

తంజావూరులోని బృహదిశ్వరాలయంలోని కుద్యచిత్రాలు తప్ప, మిగిలిన రెండు ప్రాంతాలలోని కుద్యచిత్రాలు కాపాదుకోలేనంతగా చెరిగిపోయాయి. తంజావూరు దేవాలయం రెండవ అంతస్తులోని గోదలు ఈ చిత్రాలలో అలంకరింపబడి ఉన్నాయి. అయితే, భద్రత దృష్టే దాన్ని కొన్నాళ్లుగా మూడిపేశారు.

తంజావూరులోని ‘దక్కిణ మండల సాంస్కృతిక కేంద్రం’ కుద్యచిత్రాల పట్ల ప్రజల ఆసక్తిని చెంపించించడానికి కొన్ని దర్శలు చేపట్టింది. 250 చ. అముగుల విసీర్లంగల గోదల మీద మహా భారత కథను చిత్రాలుగా చిత్రించాలని నిర్ణయించింది. ఈ కథను వివరించే 21 ఫలకాలు ఉంటాయి. వేదవ్యాసుడు విష్ణువ్యరుథికి కథ చెబుతూంటే, విష్ణువ్యరుథు లిథించేట్టు మొదటి చిత్రం ఉంటుంది. పశ్చిమాగించి రోజుల భారత యుద్ధానంతరం దుర్యోధనుడి ఊరుభంగాన్ని చిత్రించేది చివరిచిత్రం.

ఈ చిత్రాలు చిత్రించడానికి ఉపయోగించే రంగులను రక రకాల ఆకులు; పుర్వులు, పత్రులు, కొన్ని రకాల చెట్ల బెరదులు, రాణు పాడులు మొదలైన వాటి మిక్రమంతే తయారు చేస్తారు. కేరళకు చెందిన ఒక చిత్రకారుల కుటుంబం ఈ చిత్రాలను చిత్రించడం మరో వేషం. తండ్రి గోదలకు ‘బౌ కలర్’ పేస్తాడు; కొడుకు రేఖాచిత్రాలను అందే లైన్ క్రాయింగ్ గీస్టాడు. తల్లి వాటిని రంగులలో నింపుతుంది.

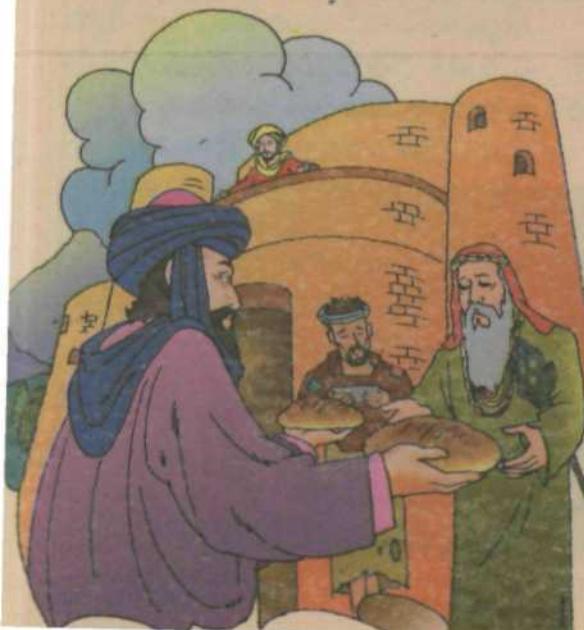

విదేశ పూర్వగాథలు (ఆష్టనిస్తాన్)

రోటైలో నగలు

ఒకానిక రాజుకు ప్రజలు తమకు కలిగే అదృష్టాన్ని ఎలా ఉపయోగించుకుంటారో తెలుసుకోవాలనే ఆసక్తి అమితంగా ఉండేది. ఒకనాడాయన రాజుభవనంలోని వంటకాలలో రెటైలు కాల్చేవాళ్లు పిలిచి రెండు అందమైన రెటైలు తయారుచేయమన్నాడు. ఒకదానిని మామూలుగా తయారు చేసి, రెండవదాని లోపల విలువైన నగలు దాచమన్నాడు.

వారానికోసారి ఉచుయంపూట ఒకరాజోద్యేగి, పేదవారికి దానశర్యాలు చేయడం ఆనవాయాతీ. అలా ఆరోజు వచ్చిన రాజోద్యేగిని పిలిచి, రాజు ఆ రెండు రెటైల గురించి చెప్పి, నగలు దాచిన రెటైలు మాత్రతు, “మిత్రమా, దీనిని పాత్రు డైనవాడికి దాసం చెయ్యి, రెండవదాన్ని ని వద్దకు భిక్కువచ్చే వారికెవరకైనా ఇవ్వు,” అన్నాడు.

ఆ రోజు ఇద్దరు భిక్కువచ్చారు. వారిలో ఒకడు పాదవాటి గడ్డం, పాదాల వరకు జీరాడే అంగితో గొప్ప సాధువులాగా ఉన్నాడు. రెండవ వారు మామూలు బిచ్చగాడిలా ఉన్నాడు. రాజోద్యేగి నగలు దాచిన రెటైలను సాధువుకిచ్చి, రెండవదాన్ని మామూలు బిచ్చగాడికిచ్చాడు.

దీన్నంతా రాజు తన మేడ ఉపరితలం నుంచి జాగ్రత్తగా గమనిస్తూ ఉన్నాడు. సాధువు రెటైలను అందుకోగానే, అది బరువుగా ఉండడంతో ఆశ్చర్యంగా మాశాడు. రెటైల సరిగ్గా కాలినట్టు లేదని నిర్ణయానికి వచ్చాడేమో మరి. పక్కనున్న బిచ్చగాడికే ఆప్యాయంగా చూస్తూ, “మిత్రమా, ఈ రెటైల కాస్తు ఎక్కువ బరువుగా ఉన్నట్టుంది. సిచేతిలో ఉన్నదానికన్నా ఇది కంచె పెద్దదను కుంటాను. ఈ పూట నాకు అంత ఆకలిగా లేదు. మనం రెటైలను మార్చుకుండామా?” అన్నాడు. బిచ్చగాడు మరేమీ మాట్లాడకుండా, తన రెటైలను సాధువు చేతిలో పెట్టి, ఆయన రెటైలను తీసుకుని తనదారిన వెళ్లిపాయాడు.

ఆ దృశ్యాన్ని చూసిన రాజు, “సాధువు నగల వ్యామోహంలో పడకూడదన్నది దేవుడి సంకల్పంకాబోలు! సాధువును ధనవంతుడిగా మార్చడం దేవుడికి సమ్మతం కాదేమో!” అనుకు న్నాడు. అయినా, సాధువు తన రెటైలను బిచ్చగాడికి ఇస్తున్నప్పాడు ఆయన ముఖంలో కనిపించిన చిరునవ్యాను రాజు మరవేకపోయాడు. బహుశా, ఉడికి ఉడకని రెటైలను తెలివిగా, ఎదుటివాడికి అంటగడుతున్నామన్న తృప్తితో వచ్చినదై ఉంటుంది ఆ నవ్వు!

అయినా, ఆ సవ్య రాజులో తీరని ఉత్సవక తను రేక్తించింది. వెంటనే ఇద్దరు గూఢచారు లను పిలిచి, రాట్టిలను పుచ్చుకుని వెళ్లిన ఇద్దరినీ రహస్యంగా అనుసరించి వెళ్లి, వాళ్లు ఏం చేసారో తెలుసుకుని రమ్మన్నాడు. సాయం కాలానికి ఇద్దరు గూఢచారులూ వచ్చి జరిగిన సంగతులు రాజుగారికి విన్నవించారు:

సాధువు రాట్టిను తీసుకుని తిన్నగా తన కుటీరానికి వెళ్లాడు. అంగినీ, పెట్టుటుగడ్డాన్ని తీసి పక్కన పెట్టి; రాట్టినూ, దానితో పాటు తెచ్చుకున్న వంటకాలనూ తృప్తిగా తిన్నాడు. మళ్ళీ పెట్టుటుగడ్డాన్ని తీసి ముఖానికి తగి వించుకుని, అంగిని థరించి సాధువులా భిక్కానికి బయలుదేరాడు.

బిచ్చగాడు తన గుడిసెకు చేరి రాట్టిను ముక్కలుగా కోయబోయి, అందులోని సగలను చూసి అమితాశ్చర్యం చెందాడు. దానిని చూసిన అతడి వెళ్లాం, “ఆహా, ఇంతకాలానికి దేవుడు కరుణించాడు. ఇవన్నీ, నావే,” అన్నది.

అయితే, బిచ్చగాడు ఏమాత్రం తీందర పడకుండా, “దేవుడు దీనిని ఒకగొప్ప వ్యక్తి ద్వారా ఒక సాధువుకు ఇప్పించాడు. ఆ సాధువు దీనిని నాకిచ్చాడు. ఇది నా నిజాయితీకి పరీక్ష. మొదట నేను ఆ గొప్ప వ్యక్తి దగ్గరికి వెళ్లి ఈ సగలను పారచాటున రాట్టిలో పెట్టారేమా తెలు సుకోవాలి. ఒకవేళ దీనిని ఎవర్రనా ప్రభువుల ఇంటి నుంచి దొంగిలించి రాట్టిలో దాచారేమా చూడాలి. అలాకాక ఆ గొప్ప వ్యక్తి ఉద్దేశ్యార్థ కంగానే దీనిని సాధువుకు దానంగా ఇచ్చి ఉన్న ట్టుయితే ఇది ఆ సాధువుకే చెందాలి కదా? ఇవన్నీ ఏవీ కావనుకుంటనే దీనిని మనం ఆశించవచ్చు. ప్రభువులే దయతలచి మనకు ఇస్తే మనం కొన్ని సగలు తీసుకుని, ఇరుగు పారుగుకు కొన్ని ఇద్దాం,” అన్నాడు భార్యతే.

ఆ తరవాత సగలను తీసుకుని, రాజోద్యగి దగ్గరికి వెళ్లి సంగతి చెప్పాడు. ఉద్యోగి అతన్ని రాజు వద్దకు తీసుకువెళ్లాడు. రాజు అతడి నిజాయితీకి సంతోషించి, ఆ సగలను అతనికి ఇచ్చి, మరిన్ని కానుకలతో సత్కరించాడు..

“సాధువుగా నటించిన ఒకమోసగాది చేతికి దక్కుండా దానిని దేవుడు ఒక పాత్రుడికి అందించాడు. అయితే, ఈ సంఘటన నుంచి నేను నేర్చుకున్న గుణపారం అమూల్యమైనది. వాళ్లు రాట్టిను మార్పుకోవడం చూడగానే, నాకు తేచిన వివరణతో తృప్తి పడి సరిపుచ్చు కుని వుంచే అసలు నిజం బయటపడి వుండేది కాదు. అందే, మనకు తెలిసినవే నిజమన్న భావనతో తృప్తి చెంది ఉరుకోవడం ఏమాత్రం భావ్యం కాదు,” అన్నాడు ఏవేకి అయిన ఆ రాజు సభికులతో.

-(ఎం.ది)

మూగజీవినాట్యం

శెంగుంగేరి గ్రామంలో, భీమయ్య అనే రెతువుండేవాడు. అతడు తనకున్న నాలుగెకరాల పాలంలో గుమ్మడికాయలు కాయించి, వాటినే దాపులవున్న కోలార పట్టణంలోని దుకాణదారుకు అమ్ముతూండేవాడు. ఒకసారి భీమయ్యకు దూర ప్రాంతాలవున్న బంధువులను చూసి రావలసిన అవసరం కలిగింది. అతడు పాలం కాపలా కాసే చెంగయ్యకు సంగతి చెప్పి, “నేను తిరిగి రావడానికి నెల రోజులైనా పదుతుంది. పాలం కాపలా అతడ్చచేయకు,” అని పాచ్చరించి వెళ్లాడు.

చెంగయ్య నాలుగెదు రోజులకొకసారి, తన కొడుకు ఒంటిద్దు బండిలో పద్ద పన్నెందు గుమ్మడి కాయలను వేసుకుని కోలార పట్టణంలోని దుకాణదారుకు అమ్మసాగాడు.

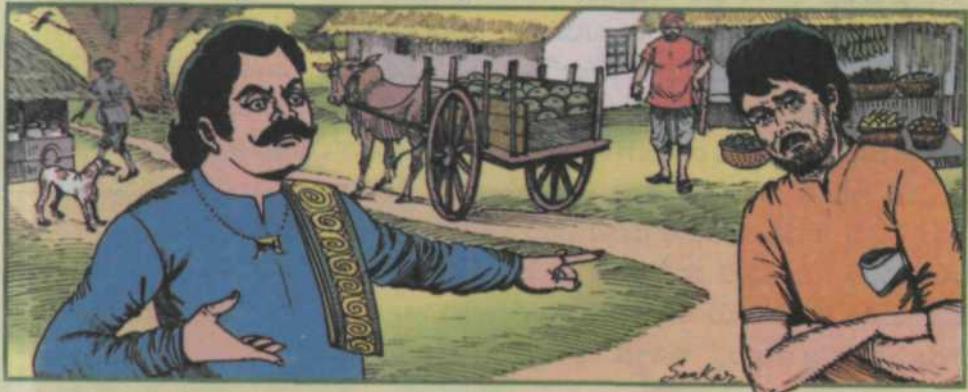
నెల రోజులు గడిచాక భీమయ్య తిరిగి వచ్చాడు. అతడు వెళ్లేప్పుడు ముమారుగా గుమ్మడి పాదులకు ఎన్నెన్ని కాయలున్నది లెక్కపెట్టుకుని వెళ్లాడు. ఇప్పుడు చూస్తే వాటిల్ చాలా లేనట్టు తెలిసి పోయింది. ఈ దొంగతనం చెంగయ్యదే అంఱవుంటుదనుకుంటూ అతడు వెంగను పట్టేందుకు ఒక ఉపాయం తలోచించాడు.

మర్రాదు భీమయ్య, చెంగయ్యను పిలిచి, “చెంగయ్య! నీ కొడుకు ఒంటిద్దు బండిసి ఉదయానే తీసుకురా. పట్టుంలో గుమ్మడికాయలు అమ్ముకురావాలి,” అని చెప్పాడు.

మర్రాదు చెంగయ్య బండి తోలుకు వచ్చాడు. భీమయ్య ఒక పాతిక గుమ్మడికాయలు కోయించి బండిలో వేళాక, చెంగయ్యతో, “నా ఒంటో కాస్త నలతగావుంది. దారిమార్గమంతా కుదుపులు. ఎద్దును ఊరికి అదిలించి తోలకు. దానీ దారిన దాన్ని పోసేని,” అన్నాడు.

చెంగయ్య అలాగే చేశాడు. బండెద్దు సరసరి పట్టుంలోని దుకాణం ముందుకు వెళ్లి ఆగింది. దుకాణదారు బండిలోని గుమ్మడికాయలు చూసి చెంగయ్యతో, “ఎప్పుడూ పద్ద పన్నెందు కాయలకంటే ఎక్కువ తేనివాదివి, ఒకేసారి ఇన్ని కాయలు తెచ్చావేం?” అన్నాడు.

దానితో చెంగయ్య దొంగతనం బయట పదింది. భీమయ్య, అతడితో, “బండెద్దులు అలవాడైన చేటుకు ఎవరూతోలకుండానే అలా నడిచి పోగలవు. ఇప్పుడి మూగజీవి, నువ్వు దొంగవని సాక్ష్యం చెప్పింది! నిన్న పనిలోంచి తీసేస్తున్నాను,” అన్నాడు. - కోలార కృష్ణాలయ్యర్

దేవుడి ఉనికి

రామదేవుడి గురుకులంలో విద్యాభ్యాసం చేస్తున్న ఆనేకమంది విద్యార్థులలో, చైతన్యదు చుర్చునువాడు. ప్రతి విషయాన్ని తరచి చూసి, పరిశోధించి తెలుసుకునేవాడు. అతడికుశాగ్ర బుద్ధికి రామదేవుడు చాలా సంతోషించాడు. తనకుపున్న పాండిత్యాన్ని సంపూర్ణంగా ప్రియ జమ్యాదికి అందించాడు.

జప్యుడు చైతన్యదు వచ్చినిమిదేళ్ళవాడు. ఇకవాడు గురుకులంలో పుండి సేర్యదగినది ఏమీలేదన్న నీర్థయానికి వచ్చిన రామదేవుడు, “నాయనా! నీ చదువు పూర్తయింది. దానికి తగినసంస్కారం, విసయసంపదకూడా, నీకు మెందుగావున్నాయి. ఇకఇంటికిపెళ్ళి నీ తల్లి దండ్రుల్ని సేవించు. ఆ దెవం నీకు ఎల్ల ప్యుడూ అండగాపుంటాడు” అన్నాడు.

చైతన్యదు, గురువుగారికి తలవంచి నమస్కరించి, “గురువర్యా! మీరు నాకు ఎన్నో విద్యలు సేర్చారు. కానీ, జప్యుడు చెప్పిన ఆ దేవుడిని మాత్రం ఏనాడూ నాకు చూపించ లేదు. ఎక్కుడా కనిపించని ఆ

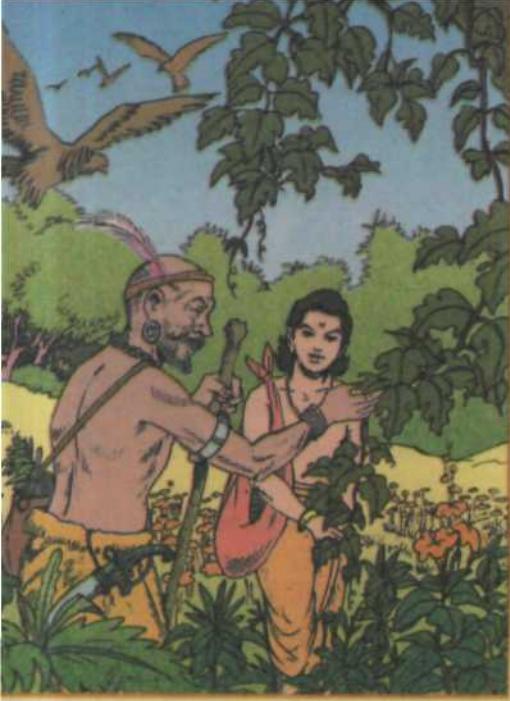
దేశ్చదు, నాకు అండగా పుంటాడంటే నమ్మకం కుదరదం లేదు,” అన్నాడు.

చైతన్యదు హేతువాది. ప్రత్యక్షంగా కని పించేది మాత్రమే నిజం ఆనే యద్దార్ఘవాది.

రామదేవుడు ఒక్క నిమిషం ఆలోచించి, “చైతన్యా! నీ ప్రశ్నకు జవాబు తరవాత చెబుతాను. ముందుగా ఒకపని చెయ్యి. ఇక్కడికి ఉత్తరదికుస్తున్న అడవిని దాటితే సుశాంతరు అనే నగరం వస్తుంది. అక్కడికి ఆమడ దూరానున్న భవానీ పురం అనే గ్రామంలో, నా సోదరుడు నివసిస్తున్నాడు. నువ్వు అతడి పద్ధకు పెళ్ళి క్షేమ సమాచారాలు తెలుసుకునిరాగలవా?” అని అడిగాడు.

ఇందుకు సరేనన్న చైతన్యదు, మర్మాదు వేకువజామునే బయల్సేరాడు. గురుపత్రి అతడికి రెండు రోజులకు సరిపోయే రొట్టెలనూ, ఇతరతినుబండారాలనూ ఒకసంచీల్ పెట్టియుచ్చింది.

చైతన్యదు కాస్త వేగంగా నడుస్తూ, మిట్టమధ్యహూంపేళకు అడవిలో కొంతదూరం

పెళ్ళాడు. దాహం వేయడంతో, ఎక్కడైనా నీరు దొరుకుతుందేమో అని అతడు పరిసరాలను పరికించి చూస్తున్నంతలో, ఒక గుడ్డి ముసలి వాడు - అడవిచెట్ల ఆకులను తడిమి చూస్తూ, వాసన పీలుస్తూ వుండడం కంటబడింది.

చైతన్యదు, అ గుడ్డి ముసలివాణ్ణి సమీ పించి, “ఏం, తాతా! దేనికోసమో వెతుకు తున్నట్టున్నావే!” అన్నాడు.

“నాయనా, ఏది పాలేదు. నేను దాపుల నున్న కోయగూడంవాడిని; అందరూ నన్ను మందులతాత అని పీలుస్తారు. మందుగా వాడేందుకు పనికిష్టే ఆకుల్ని ముట్టుకుని, వాసన చూసి కోసుకుపోతున్నాను. పుట్టు గుడ్డినిగదా మరి!” అన్నాడు తాత.

“అలాగా! అయితే, నీ చేతిలోవున్న ఆ తీగ దేనికి పనికిష్టుంది?” అని అడిగాడు చైతన్యదు.

“ఇదా! ఇది విషపోరిణి, నాయనా! పాము కాటుకు ఇది తిరుగులేని మందు. పాము కాటు తిన్న మనిషి నోట్లో, ఈ తీగ పసరు పిండితే, క్షణాల్లో విషం విరిగిపోయి, పోయే ప్రాణం తిరిగి వస్తుంది. కావాలంటే వుంచు. అడవిలో తిరుగుతున్నావు, అపసరం కలగ వచ్చు,” అంటూ తీగను కొంత తుంచి, చైతన్యదికిచ్చాడు తాత.

చైతన్యదు ఆ తీగను దుస్తుల్లో భద్రపర చుకుని, తాతను, “ఈ దగ్గర్లో ఎక్కడైనా నీరు దొరుకుతుందా?” అని అడిగాడు.

“ఈ దరిదాపుల్లోనే మంచినీళ్ళ బావివుంది. కాస్తుపెతికి చూడు,” అన్నాడు తాత.

చైతన్యదు కొంచెం ముందుకు నడిచి నలువైపులా పరీక్షగా చూశాడు. అతడికి ఒక మద్దిచెట్లు పక్కన బావి కనిపించింది. అతడు అక్కడ భోజనం చేసి, చెట్లుకింద విశ్రమించాడు. అంతలో కునుకుపట్టింది. హరాత్తగా తన మీద ఏదో పడినట్లయి అతడు కణ్ణు తెరిచాడు. దూరంగా పరిగెడుతున్న కుండెలు అతడి కంట బడింది. అంతలో చెట్టు కొమ్ము ఒకటి పెద్ద ధ్వనితో విరిగి పడింది. చైతన్యదు చెటుకున్నపక్కకు త్పుకున్నాడు. కుండెలు అలికిడి లేకపోతే, తను కునుకు పాటులో వున్న సమయంలో కొమ్ము అతడి మీద పడి వుండేది. ఎవరో ఆ కొమ్మును వంట చెరుకు కోసం సగం నరికి వదిలిపోయారు!

చైతన్యదు తిరిగి నడకసాగించాడు. అతడు అడవి దాటి నగర పాలిమేర ప్రాంతాలు చేరే సరికి అక్కడ ఒక పేదవాడు, అతడి భార్య పిల్లలు డెక్కలు ఎండిపోయి ఆకలితో అలమ

టిస్తూ, అతిదీనంగా ముప్పై ఎత్తుకోవడం కనిపించింది.

వెంటనే చైతన్యుడు, గురుపత్రి తనకు తిరుగు ప్రయాణానికూడా సరిపోయేటట్లు కట్టియుచ్చిన ఆహారాన్ని పేదవాడి చేతుల్లో పెట్టి ముందుకు సాగాడు. అతడు నగరం చేరే సరికి బాగా చీకటి పడింది. ఆ రాత్రికి తలదాచుకునేందుకు ఒకసత్రం చేరి పడుకు న్నాడు. అర్థరాత్రి సమయంలో చుట్టూ కల కలం ప్రారంభమయ్యే సరికి, చైతన్యుడు లేచి కూర్చున్నాడు. ఎవో బాటసారినప్తు హారాలో నురగలు కక్కతూ గిలగిలా కట్టుకోవడం అతడికి కనిపించింది. అంతలో గోదవారగా చరచరా పాకిపోతున్న నల్లత్రాచు కుటబడింది.

వెంటనే, ఆ బాటసారిని కాటు వేసిందని గ్రహించిన చైతన్యుడు, తన దగ్గరవున్న విష

హరిణి తీగపసరు అతడి నోటిలో పిండాడు. క్రొల్లో అతడి శరీరం సీలి రంగు నుంచి, సహజమైన ధాయలోకి మారింది. సెమ్ముదిగా కళ్ళ తెరిచిన ఆ బాటసారి ఎవరో కాదు: సుశాంతసరమంత్రి. ప్రజలసాధకబాధకాలు తెలుసుకునేందుకు మారువేషంలో నగర సంచారం చేస్తూ, సత్రంలో పాముకాటుకు గురయ్యాడు.

ఆయన చైతన్యుణ్ణిపరిపరి విధాల మెచ్చు కుని, “నా ప్రాణాలు కాపొడావు. ప్రత్యుపుకా రుగా, నేనే చేసినా బుఱం తీరుడు. అయినా, నాకు తేచిన సాయం చేయదలచాను. రాజు స్థానంలో నీకు మంచి పదవి ఇప్పిస్తాను. ఏ మంటావు?” అని అడిగాడు.

చైతన్యుడు, మంత్రికి కృతజ్ఞతచెప్పుకుని, తాను అత్యహసరం అయినపని మీద దాపుల

నున్న భవానీపురం వెళుతున్నాననీ, తర్వాత వచ్చి దర్శనం చేసుకుంటాననీ చెప్పి, తెల్లువారగానే బయల్దేరి భవానీపురంలోని గురువుగారి సొదరుడి జల్లు చేరి, క్షేమ సమాచారాలు తెలుసుకుని, వెంటనే తిరుగు ప్రయాణమయ్యాడు.

అతడు సూర్యాస్తమయ సమయానికి గురుకులానికిచేరి, గురువుకు తన ప్రయాణ విశేషాలన్నీ ఒక్కపాల్లు కూడా పోకుండా చెప్పాడు.

గురువు సంతోషించి, “నాయనా, చైతున్యా! నువ్వు అడిగిన ప్రశ్న - దేవుడిని చూపమని కదా? నా అవసరం లేకుండానే, నువ్వు చూడగలిగావు దేవుళ్లి!” అన్నాడు.

“నేనా! నాకే దేవుడూ కనిపించలేదు!” అంటూ ఆశ్చర్యపోయాడు చైతన్యాడు.

ఆ జవాబుకు రామదేవుడు చిరునవ్వు నవ్వి, “ఇక్కడా అక్కడా అని లేకుండా, అప్పుడు ఇప్పుడు అని కాక, ఎక్కడ బడితే అక్కడ - ఏ ఒక్క రూపానికో పరిమితం కాకుండా కనిపిస్తాడు, ఆ సర్వాంతర్వామి. గమనించే విజ్ఞత వుంటే చాలు!” అన్నాడు.

చైతన్యాడు ఆధ్యంకాలేద్దనుట్టు విసుపోతూ, గురువుకేసి చూశాడు. ఆప్పుడు రామదేవుడు, “విను! నీకు విషపూరణి తీగురించి తెలియజ్ఞీన, గుళ్లిమునలికోయవాడు దేవుడు. అడవిలో కూడా అవసరం కలుగుతుందేమో అని, బావితవ్వించిన వ్యక్తి కూడా దేవుడే. నీ ప్రాణం కాపాడిందే, ఆ అల్పజీవి కుండెలు కూడా దైవాంశమే. పాముకాటుకు గుర్తై ప్రాణాపదలోపున్న మంత్రిని కాపాడిన నీలో కూడా, నీకు తెలియకుండానే, ఆ దేవుడు న్నాడు. చూశావా! ఇన్ని రూపాలతో ప్రత్యక్ష మెన, ఆ దేవుడికి - ఇంత చూసినా, ఈనికి లేదనే అంటావా?” అని అడిగాడు. దానితో జ్ఞానేదయమైంది చైతన్యాడిక. జాలి, దయగల మనసులోనే దేవుడు కొలువుంటాడని గ్రహించి, గురువుకు సాష్టోంగ నమస్కారం చేశాడు.

ఆ తర్వాత చైతన్యాడు, గురువు వద్ద వీడ్చేలు తీసుకుని, తల్లిదండ్రులను వెంట బెట్టుకుని సుశాంతసురుచేరి, మంత్రి దృష్టసు చేసుకున్నాడు. ఆయన సహాయంవల్ల, చైతన్యాడికి ఆస్థానంలో మంచిపదవి లభించింది.

ప్రపంచ
ప్రసిద్ధ
వ్యక్తులలో
గాంధీజీ

గత 60 సంవత్సరాలలో ప్రపంచ ప్రసిద్ధిగాంచిన వ్యక్తులు ఎవరు? అన్న విషయం మీద బ్రిటిష్ రెడ్క్రోస్ సాసైటీ ఇటీవల నిర్వహించిన ఒక సర్వేలో మహాత్మాగాంధీ, మదర్ ఫిరెసా స్ట్రానం సంపొయించుకున్నారు. ఈ సర్వేలో దాదాపు 2000 మంది బ్రిటిష్ పోరులు పాల్గొన్నారు.

విశ్లేషణ ఆఫ్ట్‌కా నాయకుడునేల్చున మండలో ప్రథమ స్థానంలో వద్దాడు. కీ.ఐ. ప్రిన్సెస్ డయానా ద్వితీయ స్థానంలోనూ, సుప్రసిద్ధ గాయకుడు బాబ్జూల్ హెఫ్ తృతీయ స్థానంలోనూ వద్దారు. మహాత్మాగాంధీ, మదర్ ఫిరెసా వరసగా నాలుగవ, ఐదవ స్థానాలు పొందారు.

అతి పెద్ద పుస్తకం!

భూటాన్కు సంబంధించిన వివిధ విషయాలను చిత్రాలతో, ఛాయా

చిత్రాలతో సమగ్రంగా వివరించే ఒక పుస్తకం బరువు 130

పొంద్లు. దాదాపు డైనింగ్ టేబుల్ పరిమాణంలో వున్న

ఈ బృఖాధ్యంథం అమెరికాలోని

సీటిలలో 10,000 అమెరికన్

డాలర్లకు అమ్ముదు పోయింది.

గిన్నిస్ బుక్ ఆఫ్ వరల్డ్ రికార్డ్స్ ను

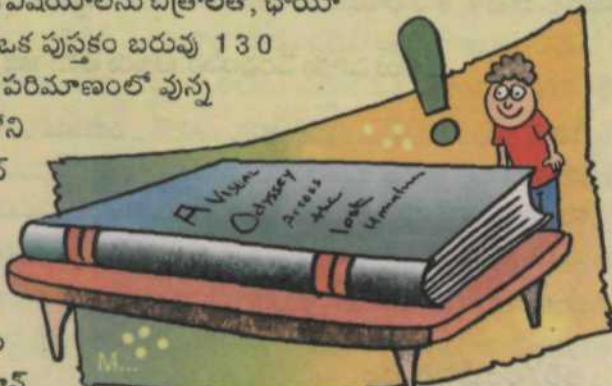
చీస్ని ప్రపంచం లోనే అతి పెద్ద

పుస్తకంగా గురించింది. ఈ పుస్తకం

అమృకాలతో వచ్చే మొత్తాన్ని భూటాన్

విద్యాకార్యక్రమాల నిర్వహణకు ఉపయోగిస్తారు. అరుదైన ఛాయాచిత్రాలుగల ఈ పుస్తకం పేచు:

ఎ విజావల్ ఒడిస్సీ అక్రాన్ ది లాస్ట్ పామాలయన్ కింగ్డమ్.

పారకులకు కథల పోటీ
ఉత్తమ రచనకు రూ. 250 బహుమతి

ఈ కింది కథను చదపండి:

జయురామరాజు వారి రాజుభవనంలో భీమయ్య
ప్రధాన వంటవాడుగా ఉండేవాడు. ఒకరోజు రాణి
వాళ్ళి పిలిచి, “ఈరోజు మూడిదరుడు వచ్చాడు.
మహారాజుతో కలిసి భోజనం చేస్తాడు,” అన్వర్తి.

“నేను మహారాజావారికి మాత్రమే వంట చేయగలను,”
అన్నాడు వంటవాడు.

రాణిగారికి కోపంవచ్చి రాజుకు ఫీర్యాదు చేసింది. రాజు
వంటవాళ్ళి పిలిపించి సంజాయిపే అడిగాడు.

“నిజమే ప్రభూ! నేను తమకు మాత్రమే వంట చేయ
గలనని చెప్పాను,” అన్నాడు వంటవాడు.

“సరే, నేను సీకు వంద వెండినాటాలు అదనపు జీతంగా
ఇచ్చాననుకో, అప్పుడు నా బావమరిదికి కూడా వంట చేస్తావా?” అని అడిగాడు రాజు
దానికి వంటవాడు చెప్పిన సమాధానం ఏమిటో ఊహించగలరా? కింది అంశాలను గుర్తుంచు
కొండి.

- ◆ అదనపు జీతం అనగానే వంటవాడు సరేనన్నాడా?
 - ◆ వంటవాడు తను చెప్పిన మాట మీదే నిలబడ్డాడా?
 - ◆ ఇతరులకు కూడా వంట చేయమని రాజు వంటవాళ్ళి పురమాయించాడా?
- 100 ~ 150 మాటలతో కథకు ముగింపురాసి, చక్కని పేరుపెట్టి మాకు పంపండి. కప్పు ఏమిటో
‘కథల పోటీ’కి అని రాయిండి. కింది కూపన్నను తప్పక జతచేయిండి.

కథలు మాకు చేరపలసిన అఖాదు తేదీ: అక్టోబర్ 31, 2004

పేరు	వయసు	పుట్టిన తేదీ
పాతకాల		తరగతి
ఇంటి చిరునామా		

పినకోడ్

తల్లి/తండ్రి సంతకం

విద్యార్థి/విద్యార్థినిసంతకం

చందమామ ఇండియా లిమిటెడ్

82, డిఫెన్స్ ఆఫీసర్స్ కాలనీ, ఈకాట్టుతాంగల్, చెన్నుయ్ - 600 097
అక్టోబర్ 2004

జాలిగుణం

పోలవరం అనే గ్రామంలో పోలయ్య అనే వరకుడుండేవాడు. అతడికి మురారి అని ఒకడై కొడుకు. వాడిలో చిన్నతనం నుండే జాలిగుణం ఎక్కువగా వుండేది. వాడిప్పుడు పదేళ్ళవయసువాడుయ్యాడు.

బకరోజున మురారి వీధిలోకి ఆడుకునేందుకు వెళ్ళి, ఒంటి మీద చొక్కాలేకుండా తిరిగి వచ్చాడు. జరిగిందేమంటే - వాడితో ఆడుకుంటున్నవాడి స్నేహితుడికి చొక్కా చిరిగి పోయిందని, రెపటి నుంచి చొక్కాలేకుండా తిరిగాలని, వాడు ఏడుషాగాడు. అందుచేత, మురారి తన చొక్కా వాడికి దానం చేశాడు.

ఇది విని పోలయ్య, మురారిని బాగా తీట్టాడు. వ్యాపారగుణానికి జాలి పనికిరాధని, పథ్థతి మార్చుకోమని కొట్టబోయాడు. పోలయ్య భార్య అధ్యపడి, “వాడిని తిట్టే కొట్టే ప్రయోజనం లేదు. మనం వరకులం. దానగుణం వుండడం మేలో కిడేగాని, జాలిగుణం ముదిరితే మాత్రం ఏడు వ్యాపారంలో సష్టుపోతాడు.

వాడిని తగిన గురువు వద్ద చదివించి, వాడిలో వెకాన్ని మేల్కొల్పే ప్రయత్నం చేయండి,” అన్నది.

భార్యసులహా నచ్చిన పోలయ్య, మురారిని మెంటచ్చెప్పుకుని సుశర్య ఇంటికి పేశాడు. సుశర్య మంచి పండితుడు. పోలయ్య, సుశర్యకు జరిగింది చెప్పి, “పంచంతుంలోని ఏమ్ముశర్య రాకుమారులకు జ్ఞానం కలిగించినట్లు, నా కొడుకు మురారికి కూడా మీరే జ్ఞానం కలిగించాలి. ఏదు చదివి ఉద్యోగాలు చేసి ఊశ్శలనక్కరలేదు. వరకుడి కొడుకుగా తయార్కాలేదాలు. జాలిగుణం లేదా తన్న మాలిన ధర్మం, మా వరకులకు పనికిరాదని, వీడికి జ్ఞానేదయం కలిగించండి,” అన్నాడు.

పోలయ్య చెప్పింది విన్న సుశర్య చిన్నగా నవ్వి, “పోలయ్యగారూ! మనిషికుండులసిన ప్రధానమైన మంచి గుణాల్లో జాలిగుణం ఒకటి. సాటి మనిషి పట్ల జాలి చూపనివాడు, పాపాణ వృదయుడే తప్ప మనిషి కాడు. అయితే, జాలికి కాస్త అమాయకత్వం, తోడు

కాకుండా జాగ్రత్తమాలి. విచక్కణ చూపాలి!” అని మురారిని శిఘ్రముడుగా చేర్చుకున్నాడు.

ఆ రోజు నుంచి మురారి ఉదయం, సాయంత్రం సుశర్య ఇంటికి వచ్చి విద్యున్ ర్యు కోసాగాడు. ఒక నాటి ఉదయం సుశర్య, మురారితో, “నాయనా! నువ్వు చదువు పట్ల మంచి శ్రద్ధకనబరుస్తున్నావు, బావుంది. నువ్వు చాలా సున్నిత మనస్సుడివి; అందువల్లనే నీలో జాలిగుణం ఎక్కుప. అయితే, జాలి చూపించే ముందు, ఆ జాలికి అవతలివాల్సు అర్థలో కాదో గ్రైంచగలగాలి. వ్యాపారానికి నేర్చు, వాక్కాతుర్యం ముఖ్యం. అందులో జాలిగుణానికి తాపు లేదు. ఇది తెలుసుకు నినువ్వు ఆలోచించడం మొదలు పెడితే, ఇతరులకు సహాయపడాలన్న నీ సైజగుణం ప్రయోజనకరంగా రూపుదిద్దుకుంటుంది!” అన్నాడు.

ఆవెంటనే మురారి, “గురువుగారూ! నా జాలిగుణానికి, వృత్తి ధర్మమైన వ్యాపారానికి సంబంధమేమిటో అర్థంకాలేదు,” అన్నాడు.

“అది నికు త్వరలో అర్థమాతుంది. సరే, ప్రసుతానికి నువ్వుకి చిన్న పని చెయ్యాలి. ఇప్పుడు మూ తల్లికి వైద్యుడు వరదాచారిగారు మందులు ఇస్తున్నాడు. నువ్వాయన ఇంటికి వెళ్లి, నేను పంపించానని చెప్పి, ఆయనిచ్చే మందు తీసుకురా,” అన్నాడు సుశర్య.

మురారి, వరదాచారి ఇంటికి వెళ్లి సంతోషించాడు. అయిన, “మందు తయారు చేయ దానికి ఒక గంట పదుతుంది. రోగుల్ని పంపించేశాక, నీ పని చూస్తాను,” అన్నాడు.

అయిన మందు కోసం వచ్చిన ప్రతి రోగి తేనూ, “నాకు షైద్యంకోసం మూలికలు తెల్పి పెట్టే ఒక కుంటివాడున్నాడు. వాడి తండ్రి గుండె జబ్బుతో బాధపడుతున్నాడు. దానికి బంగారం, పాదరసం పుటం పెట్టి, రసరాజు గుళికలు తయారుచేసి వాడాలి. చాలాభయం. నామంతు సాయం నేను చేస్తాను. మీరు జాలికి వాడికి తృణమో పణమో ఇవ్వండి. వాడిప్పుడు బయట నిలబడివున్నాడు,” అని చెప్పాడు.

అమాటలు వింటూనే మురారి మనసు జాలితో నిండిపోయింది. వాడు బయటికి వచ్చి చూశాడు. ఇంటి అరుగు పక్కన ఒకడు క్రరు ఊతంగా పట్టుకుని నిలబడివున్నాడు.

రోగులుయిష్టా షైల్పిషేయాకమురారి, పచ్చా చారి దగ్గరకు వచ్చి, “అయ్యా, జాలిగుణం కూడదన్న మూ గురువుగారి మాటలు నీజము నిపించడంలేదు. ఆ కుంటివాడికి జాలి కౌద్దీ చాలా మంది దబ్బులు వేసిపోతున్నారు. నా దగ్గర డబ్బేంలేదు. ఈవేలి ఉంగరం తమక్కిస్తు

న్నాను. అ అవిటివాడి తండ్రికి రసగుళికలు తయారు చేయడానికి సాయపదుతుంది!” అన్నాడు.

మురారి మూటలకు, వరదాచారి పెద్దగా నవ్వి, ఏధిలోకి తొంగి చూసి, “వీరయ్య!” అంటూ కేక వేశాడు.

అవిటివాడిలా కర్ర ఊతంతో నిలబడివున్నవాడు చప్పున కర్రను అరుగుమీద పడ వేసి, చకచకొ నడుస్తూ లోపలికి వచ్చాడు. ఇది చూసి మురారి ఆశ్చర్యపదుతున్నంతలో, వరదాచారి వాడి భుజం తట్టి, “వీణ్ణి నేనే ఏర్పాటు చేశాను. మనిషి జాలిగుణాన్ని ఆసరచేసుకునీ, ఎలా సంపాదించవచ్చే నీకర్క మైందనుకుంటూను. నీవేలి ఉంగరం, నీ తండ్రి ప్రేమతో నీకిచ్చింది. నీ జాలిగుణం కొద్దీ దాన్ని ఒకమోసగాడికి ఇచ్చేయ్య బోయావు, అవునా?” అని అడిగాడు.

మురారి అప్పున్నట్టుతల ఉపాటు. అప్పుడు వరదాచారి, “నా వృత్తి ధర్యం ఒక రోగికి ఉపయోగుడానికి అప్పుడ్చుద్దు, ఒక చిన్న మోసమో, అబద్ధమో అడవలసివస్తుంది. నీ గురువుగారి తల్లి సంగతి చూడు! వాళ్క్యంలో

వచ్చే సాధారణ శరీరలక్షణాలను, వ్యాధి అను కుని భయపడుతున్నది. అది వ్యాధికాదని చెబితే ఆమెకు తృప్తికలగదు. అందుచేత, కాస్త బలవర్ధకమైన గుళికలకు లేనిపోని గొప్ప గుణాలు ఆపాదించి పంపుతూంటాను. ఆవిడ తృప్తి పడుతుంది. ఇప్పుడు నీకిచ్చి పంప బోయేవి అటువంటి గుళికలే!” అని ఒక పాట్లుం మురారి చేతికిచ్చి, “ఇక ముందు నువ్వు చేయబోయే వర్తకం మీద అంకిత భావం అలవాటు చేసుకుని, ప్రయోజనకర మైన జాలిగుణంతో కీర్తితచ్చుకో. ఆ అవిటి వాడి నాటకమంతా, మీ గురువుగారు ఆడించి నదే,” అన్నాడు.

మురారి మందుగుళికల పాట్లుంతో సుశర్య ఇంటికి తిరిగివచ్చి, దాన్ని ఆయన కిస్తూ, “గురువుగారూ! మనలోని జాలిగుణాన్ని అనాలోచితంగా అందరి పట్లా కనబరచ కూడదని, తెలుసుకున్నాను,” అన్నాడు.

మురారిలో వచ్చిన మార్పు, సుశర్యకు దాలా సంతోషం కలిగించింది. నా ప్రయత్నం ఫలించింది. వ్యాపారి పోలయ్య చాలా అద్భుత పంతుడు, అనుకున్నాడాయన.

శనివారం వింతలు-విడ్చూరాలు!

ఒకానెక గ్రామంలోని ఒక పేద రైతుకు ముగ్గురు కోడుకులు ఉండేవారు. రైతు వారిని అల్లారుముద్దుగా పెంచి పెద్ద చేశాడు. కోడు కులు తండ్రి పట్ట ఎంతో ఆదరాభిమానాలు కనబరచేవారు. అందరూ కలిసి పాలం పనులు చేసుకునేవారు.

కోడుకులు యుక్తమయస్కులయ్యకతండ్రి వారికి పెళ్ళిశ్శు చేశాడు. ముగ్గురు కోడుళ్ళు వచ్చారు. వారిలోవారు కలిసి మాట్లాడుకుని వారం రోజులు ఒక్కొక్క కోడులు ఇంటిపట్టునే వుండి ఇంటిపనులు, వంటపనులు చేయా

లని ఏర్పాటు చేసుకున్నారు.

అది ఒక శనివారం. ఆ రోజు వంటపని చిన్నకోడలి వంతు. వంటచేయడానికి పాయ్య ముట్టిస్తాండగా ఫీఫిలో నుంచి, “అమ్మా” అన్న పిలుపు వినిపించింది. ఆమె వాకిట్టోకి వచ్చి చూస్తే చిరిగిన బట్టలతో ఒక బిచ్చగాడు కనిపించాడు. “బళ్ళంతా దురదగావుంది. నూనె కొంచెం ఇస్తావా తల్లి. ఒంటికి రాసు కుని స్నానం చేస్తాను,” అన్నాడు బిచ్చగాడు ఆమెను చూడగానే.

ఆమె ఇంటిలోపలికి వెళ్ళి సీసాలో నూనె తెచ్చి, బిచ్చగాడి అరచేతిలోకి పోసింది. వాడు దాన్ని ఒంటికి రాసుకున్నాడు. “పక్కనేచెరువు వుంది. వెళ్ళి స్నానం చేసిరా, ఇంత తిని వెళు దువు,” అన్నది చిన్నకోడలు.

బిచ్చగాడు స్నానం చేసి తిరిగిమ్మా, దారిలో పెద్ద పెద్ద ఆకులను కోసుకుని పక్కాంలా చేసుకుని మరీ వచ్చాడు. చిన్న కోడలు వాడికి ఆ ఆకులో భోజనం పెట్టింది. “ఇంత మంచి భోజనం తిని చాలా రోజులయింది, తల్లి,” అంటూ వాడు భోజనం పూర్తిచేసి, ఆకును తీసి మడిచి ఇంటి చూరులో దోషి వెళ్ళాడు. కోడలు దాన్ని చూసింది కాని, ఆ సంగతి అంతటితో మరిచిపోయింది.

పాలం పనులకు వెళ్ళిన ఇంటిల్లిపాదీ తిరిగివచ్చి, కూర్చుని భోజనం చేస్తూ వంటలు అద్భుతంగా ఉండడంతో చిన్న కోడలిని ఎంతో

మెచ్చుకున్నారు. అయినా, ఇంటికి వచ్చిన
చిచ్చగాళ్లే గురించి చెప్పే అవకాశం ఆమెకు
రాలేదు.

ఒకవారం గడిచి మరుసటి శనివారు
ష్ట్రీంది. ఆ రోజు మంట చేయడం రెండవ
కోడలివంతు. ఆమె వంట పనులు
ప్రారంభిస్తూండగా బిచ్చగాడి కంఠ
స్వరం వినిపించింది. ఆమె వెలుపలికి
రాగానే బిచ్చగాడు, “ఒళ్లంతా కురుపు
లుగా ఉన్నాయి. నూనె రాసుకుని స్నానం
చేయాలి. కొద్దిగా నూనె ఇవ్వు తల్లి పుణ్య
ముంటుంది,” అన్నాడు.

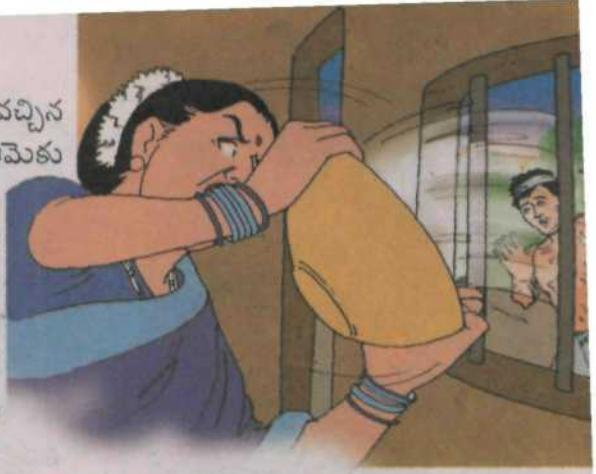
ఒళ్లంతా పుళ్లతో ఉన్న వాళ్లే చూడగానే
ఆమెకు కంపరం కలిగి, “సీలాంటి ముఖ్యివెధ
వలకు ఇవ్వదానికి మాయింట నూనె లేదు,
ఏమీ లేదు. వెట్టువెట్టు,” అని తిట్టి ఇంటి
లోపలికి వెళ్లిపోయింది.

“నూనె లేకపోతే పోయింది. పొద్దుట్టుంచి
ఏమీ తినలేదు. ఒక రోట్టి ముక్కువుంటే పెట్టు
తల్లి. తిని ఆకలి తీర్చుకుంటాను,” అన్నాడు
బిచ్చగాడు.

“నువ్వు ఇంకా ఇక్కడే తగలడ్డావా?”
అంటూ ఆమె లోపలి నుంచే, అక్కడున్న
మురికి నీళ్లు బొక్కెన తీసి కిటికీ గుండా వాడి
మీదికి పోసింది.

“ఒక ముఖ్యివాడికి నువ్వు చేసే సాయం
ఇదన్నమాట! ఈ రోజంతా నీకు నా గతే,”
అంటూ వెళ్లిపోయాడు బిచ్చగాడు.

కోడలు అదెం పట్టించుకోకుండా వంట
పనిలో నిమగ్గుమైపోయింది. సాయంకాలానికి
పాలం నుంచి అందరూ తిరిగివచ్చారు. ఎప్పు
టిలాగే భోజనాలకు కూర్చున్నారు. అయితే,

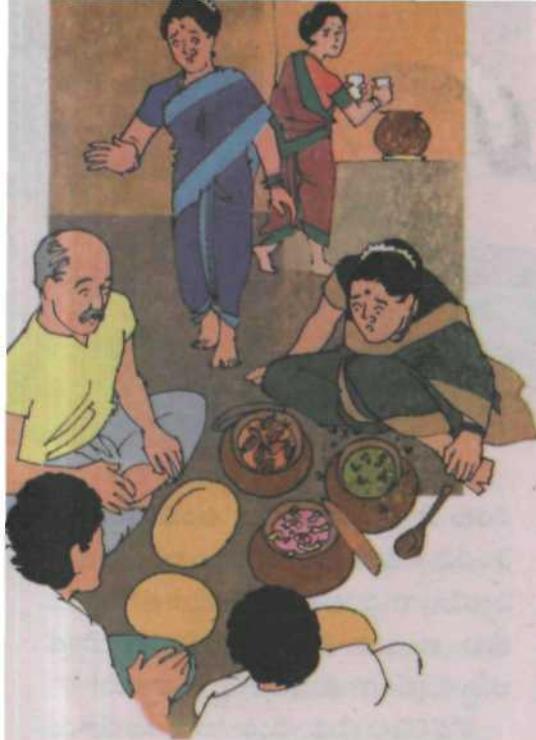

వంట పాత్రలన్నీ భాళీగా ఉండడం చూసి
రెండవ కోడలు నిర్ధారిత పోయింది. వాటిలో
స్వయంగా వంటలు పెట్టి మూత పెట్టింది
తను. అయినా ఎవరో తినిపెళ్లినట్టు పాత్ర
లన్నీ శుభంగా తుడిచినట్టు ఉన్నాయి!

కోడలిపట్ల ప్రేమానురాగాలుగల మామ
గారు ఆమెను పల్లెత్తుమాట అనలేదు. మిగి
లిన ఇద్దరు కోడల్లనూ వంటపనిలో ఆమెకు
సాయండమని చెప్పాడు. అయితే, పిండి
డబ్బా భాళీగా వుంది. గుపెడు పిండి కూడా
లేదు. కూరగాయల బుట్ట కూడా భాళీగానే
వుంది. నూనె పాత్రలో బోట్టు నూనె లేదు.

అయినా, మామగారు కోడలిని తప్పు
పట్టలేదు. రెండవ కొడుకును వెంటబెట్టు
కుని అంగడికి వెళ్లి కావలసిన వెచ్చాలు,
కూరగాయలు కొనిఉచ్చారు. ముగ్గురు కోడల్లో
కలిసి వంట చేశారు. అందరూ తిని పడు
కున్నారు.

మరోవారం గడిచింది. మూడో శనివారం
వచ్చింది. ఇవ్వడు వంట చేయడం పెద్ద కోడలి
మంతు. ఆమె పోయిరులిస్తూండగా, “అమ్మా
కొద్దిగా నూనె ఇవ్వు తల్లి,” అని బిచ్చగాడి

కంతస్వరం విని పెలుపలికి రాగానే, మళ్ళీ బిచ్చగాడు అదేమాట వల్లించి, “బళ్ళంతా దురదలుగా ఉన్నాయి తల్లి! నూనె రాసుకుని స్నానం చేయాలి. కరుణ చూడు తల్లి,” అన్నాడు.

వంటపనికి అంతరాయం కలిగిందని ఆమెకు పట్టరాని కోపం వచ్చింది. దాంతే పాటు, గతశనివారం తన తేడికోడలు ఏమరు పాటుతో ఉన్నప్పాడు ఈ ముప్పివేధవే వచ్చి ఉన్నదంతా తిని, దొచుకొని వెళ్ళాడేమో అన్న అనుమానం కూడా కలగడుతో, “దెంగపిఫూ! ఏండీ, కూరగాయలు, నూనె మళ్ళీ దెంగి లించానికి వద్దావా? వెళ్ళ ఇక్కణ్ణించి,” అని గద్దించింది.

“అభాండం వేయకు తల్లి. నేను దెంగను కాను. ఇంత నూనె పోసి, రొట్టి ముక్క పెట్టు

తల్లి. దేవుడు నిన్ను చల్లగా చూస్తాడు,” అన్నాడు బిచ్చగాడు.

“బరె, నీ ప్రార్థనలు, దీవెనలు నాకు వద్దు,” అంటూ ఒక కర్మపుచ్చుకుని, “మర్యాదగా ఇక్కణ్ణించి వెళతావా? గెంట మంటావా?” అన్నది ఆగ్రహింత.

“అంటే, నా ప్రార్థన మన్నించవన్న మాట! ఒక ఈ రోజు నువ్వు చేసిన వంట మీవాట్టు తిన్నట్టి!” అంటూ బిచ్చగాడు వెళ్ళిపోయాడు.

వాణ్ణీక పిచ్చివాడికింద జమకట్టిన పెద్ద కోడలు, వాడి మాటలేపీ పట్టించుకోకుండా చకచక పనులు ప్రారంభించి వంట పూర్తి చేసి, తన వాళ్ళ రాకింసం ఎదురు చూస్తాకుర్చున్నది.

అందరూ వచ్చి భోజనాలకు కూర్చున్నారు, వంటలతో ఉన్న పాత్రలను తెచ్చి వాళ్ళ ముందుంచి, ఒక్కొక్క పాత మూత తీసింది. రొట్టిల చుట్టూ పురుగులు తిరుగుతున్నాయి. పస్యులో చీమలు, ఈగలు, వాటిని చూసి దిగ్వాంతి చెందిన ఆమె భోరున ఏడుస్తా వంటగదిలోకి వెళ్ళిపోయింది.

పరిస్థితి మామగారికి అర్దమయింది. తెలియకుండానే మనం దేవతలకేదో అపచారం చేసి వారి ఆగ్రహానికి గురంచూయం. లేకుంటే గత శనివారం, ఈ రోజు ఇలాంటి దుర్దటనలు జరిగే అవకాశం లేదు. మనం దేవతలను సంతోష పరచి దీనికేదెనా పరిష్కారం చూడాలి!” అన్నాడు సాలోచనగా.

ఆ తరవాత అయిన పెద్ద కొడుకును వెంటబెట్టుకుని వెళ్ళి కావలసిన వంట సామగ్రిని తెచ్చి, ముగ్గురు కోడళ్ళను వంట చేయ మని చెప్పాడు.

వారం గడిచింది, నాలుగో శనివారం రానే వచ్చింది. ఆ రోజు వంట చేయడం మళ్ళీ చిన్న కోడలు వంతయింది. ఆమె వంట చేయడానికి ఉపక్రమిస్తుండగా పరిచిత కంత స్వరం మళ్ళీ వినిపించింది. వెలుపలికి వచ్చి చూస్తే అదే బిచ్చగాడు. అలాగే నూనె అడిగాడు.

“కొన్నాళ్ళకితుం వచ్చి అడిగావు కడా. ఇంకా నీకా పుట్టు, దురదలు పోలేదా?” అంటూ చిన్న కోడలు ఇంటి లోపలికి పెళ్ళి నూనె తెచ్చి వాడి చేతిలో పోసింది. వాడు నూనెను ఒంటికి రాసుకుంటూండగా, “పెళ్ళి స్వానం చేసిరా, ఇంత తిని వెళుదువు,” అన్నదామె.

కంత సేపటికి వాడు ఆకుల పక్కెంతో తిరిగి వచ్చాడు. ఆమె పెట్టిన రోటీలు సంతోషంగా తిని, “మీ భార్యాభ్రతులు పిల్లాపాపలతో చిర కాలం, సుఖసంతోషాలతో వధిల్లండి,” అంటూ లేచి, తిన్న ఆకును చూరుకు దోహి పెళ్ళిపోయాడు.

ఆరోజు సాయంకాలం ఆమె చేసిన వంటను అందయా సంతోషంగా తిన్నారు. “అంతా డాలా విచిత్రంగా వుంది. ఒక శనివారం వంటలు కనిపించకుండా పోయాయి. మరొక శని వారం వంటలనిండా పురుగులు, చీమలు, క్రిమి కీటకాలు. మరి ఇవాళ భోజనమేమో ఎంతో రుచిగా వుంది! అంటే మనప్పటిదేవతలకున్న కోపం పోయింద్దు మాట. శాంతించి నష్టుంది!” అన్నాడు మామగారు.

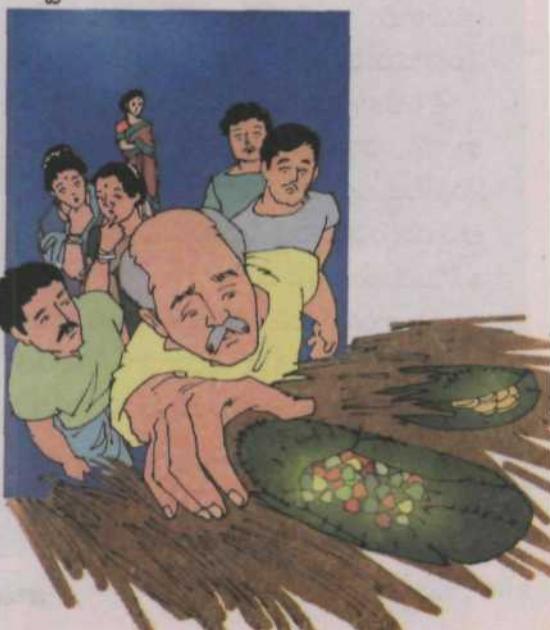
అప్పుడే భోజనం చేయడానికి కూర్చున్న చిన్న కోడలు, ఈ రెండు శనివారాలలో వచ్చిన బిచ్చగాళ్ళీ గురించి వివరించి, వాడు తమ ఇంటి చూరులో దాచి పెళ్ళిన విస్తరాకులను మామగారికి చూపించింది.

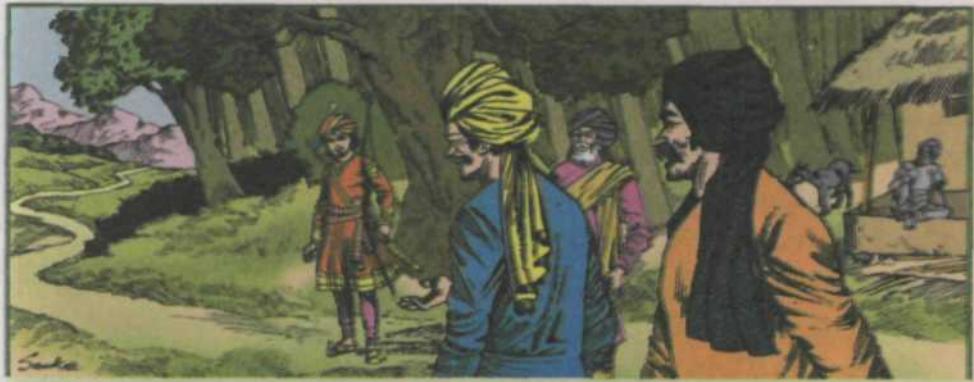
మామగారు లేచివెళ్ళి ఒక విస్తరాకును తీసి చూశాడు. అందులో మణులూ, మాణిక్యాలూ, రత్నాలూ ఉన్నాయి. రెండవ విస్తరిన తీశాడు. అందులో బంగారు నాటాలు ఉన్నాయి. ఆ కుటుంబం ఆనందాశ్వర్యాలకు అవధులు లేకుండా పోయాయి.

అప్పుడు గత రెండు శనివారాలలో బిచ్చగాడు వచ్చి నూనె అడిగినప్పుడు తామెలా తరిమికట్టింది, పెద్ద కోడలూ, రెండవ కోడలూ మామగారికి వివరించారు.

“బహుళ శనిభ్రగానుడే బిచ్చగాడిలా మన ఇంటికి వచ్చాడనుకుంటాను! ఇప్పుడాయన ప్రీతి చెందాడు,” అన్నాడు రైతు ఆనందంగా.

కొన్నాళ్ళకు ఈ సంఘటన గురించి ఇయగు పారుగుకు తెలిసింది. గ్రామ ప్రజలు శనివారాలలో శనిశ్వరుళ్ళి పూజించే ప్పుడు ప్రధానంగా నువ్వుల నూనె పెట్టడం ప్రారంభించారు. ఆ సంప్రదాయం కొన్ని ప్రాంతాలలో ఇప్పుడూ కొనసాగుతోంది.

పంచాయుధుడు

బ్రిహ్మదత్తుడు కాశీరాజ్యాన్ని పాలించే కాలంలో, బోధిసత్యుడు యువరాజుగా జన్మించాడు. నామకరణ మహాత్మపంచాడు, దేశదేశాల నుంచి దైవజ్ఞులు వచ్చారు. వాళ్ళు రాజుతో, “మహారాజా, ఈ పసివాడు చాలా గొప్ప జాతకుడు. ఐదు ఆయుధాలతో ప్రపంచాన్నంతా జయించగల గొప్ప పరాక్రమశాలి,” అని జీస్యం చెప్పి, పిల్లవాడికి పంచాయుధుడు అని పేరు పెట్టారు.

కొంతకాలం గడిచింది. పిల్లవాడికి ప్రాజ్ఞత రాగానే, రాజు అతణ్ణి గాంధర్వదేశంలోని సుప్రసిద్ధ తక్షశిలా నగరానికి, మహాపండితులైన గురువుల వద్ద సమస్త విద్యలూ నేర్చుకునేనేదుకు పంపాడు.

ఫంచాయుధుడు తక్షశిలలో కొంత కాలం చదువుకుని, సకల విద్యాపారంగతుడు య్యాడు. గురుకులం నుంచి సెలవు తీసుకు నేటప్పుడు, గురువు శమ్యణ్ణి దీవించి, ఐదు ఆయుధాలను ప్రసాదించాడు. గురువుగారి అనుజ్ఞతో కాశీరాజ్యానికి బయలుదేరాడు.

దారిలో పంచాయుధుడు ఒక మహారణ్యాన్ని దాటమలసి మచ్చింది. అతడు అరణ్య మార్గానసుస్తూండూ, కొండు మనుషులు ఎదురుపడి, “చూడచోతే చాలా చిన్నవయసు వాడివి. ఈ మహారణ్యంలో రోమాంచుడనే భయంకర రాక్షసుడు విపరిస్తూంటాడు. వాడి కంట బడితే, నీ ప్రాణాలు దక్కవు. అందువల్ల, ఈ మార్గం వదిలి, మరిక మార్గాన అరణ్యం దాటడం క్షేమం,” అని సలహా ఇచ్చారు.

ఈ మాటలేవీ పరాక్రమశాలి అయిన పంచాయుధుడు పట్టించుకోలేదు. అతడు ఆ అరణ్యమార్గానే నడవసాగాడు. మార్గంలో ఒకచోట, తాటిచెట్టు ప్రమాణంలో వున్న రాక్షసుడు రోమాంచుడు ఎదురయ్యాడు.

ఈ రోమాంచుడు చూడ భయంకరుడుగా పున్మాడు. పెద్ద తల, నిష్పులు చెరిగే కణ్ణు, ఏనుగుకున్నట్టు నోటిలో పొడవాటి రెండు దంతాలు, శరీరం నిండా ఎలుగుబంటిలా పొడవైన రోమాలు!

రాక్షసుడు, పంచాయుధుడి దారికి అట్టగా నిలబడి, “ఎవడివిరా, నువ్వు? ఎక్కడికి పోతాను? ఆగు, ఆగు! నిన్నిదే మింగబోతు న్నాను,” అంటూ హంకరించాడు.

పంచాయుధుడు ఏమాత్రం భయపడక, “రాక్షస రాజు, తెలిసే నేనీ అరణ్యంలో ప్రవేశించాను. జాగ్రత్త, దగ్గరకు రాకు,” అని, పదునైన బాణం ఎక్కుపెట్టి, రాక్షసుడి పైకి వదిలాడు.

బాణం రివ్వుమంటూ పోయి, రాక్షసుడు ధరించిన జంతుచర్యాలకు తగిలింది. వాడు ఏమాత్రం గాయపడలేదు. ఈసారి పంచాయుధుడు బాణం పెంట బాణాన్ని వాడి మీద ప్రయోగించాడు. ప్రయోజనం లేకపోయింది. ఆఖరు సారిగా విషం పూసిన బాణాలను వదిలాడు. అవీ రాక్షసుడికి ఎలాంటి హనీ కలిగించలేక పోయిన్నె. రాక్షసుడు ఈ సారి మరింత పెద్దగా హంకరించి, పంచాయుధుడి

మీదికి పెళ్ళాడు. పంచాయుధుడు తన భద్రం దూసి, రాక్షసుడి మీదికి విసిరాదు. వాడు చలించలేదు.

అప్పుడు పంచాయుధుడు, “నీ మూర్ఖత్వం కొద్దీ నస్సు గుర్తించలేకుండా వున్నాను. నా పేరు పంచాయుధుడు. నేనీ అరణ్యం ప్రవేశించే టప్పుడు, కేవలం నా ఆయుధాలను నమ్మి కునే ఆ పని చేయలేదు,” అంటూ పిడికిలి బిగించి, రోమాంచుణ్ణి గట్టిగా ఒక్క పోటు

రాక్షసుడు చలించకుండా పెద్దగా నవ్వి, “కుర్రవాడా, నీ వాలకం చూస్తూ వుంటే, నువ్వు మామూలు మనిషివిలా తేచడం లేదు. ప్రథయ భయంకరుడైన నన్నే థీకొన టానికి సాహసించావు. మానవులు నా రూపం చూసే హడలెత్తి పోతారే, మరి నీకు ప్రాణ భయం లేకపోవడానికి కారణం ఏమిటి?” అని అడిగాడు.

“భయం ఎందుకు? పుట్టుకత్తే పాటే మరణం వుంటుంది. ఆంతేకాక, నా శరీరంలో పజుసమానమైనటువంటి ఖథ్యం ఒకటివున్నది. అదే జ్ఞానం! నన్ను నీవు ఒకవేళ మింగబమే జరిగితే, ఆ ఖథ్యం నిన్ను, నిలువునా చిల్పే నుండి,” అన్నాడు.

రాక్షసుడు ఒకటికి రెండు క్రణాలు ఆలోచిస్తూ వూరుకునీ, “కుర్రవాడా, నువ్వునే దాంట్లో ఏదో సత్యం వున్నట్టు నాకు అను మానం కలుగుతున్నది. ఏది ఏమైనా, నువ్వు నిర్భయుడివి. నీ వంటి వాళ్లీ నేను మింగ గలిగినా జీర్ణించుకోవటం సాధ్యం కాదు. ఇక స్వేచ్ఛగా, నీ దారిన నువ్వువెట్టు,” అన్నాడు.

పంచాయుధుడుగా జన్మించిన బోధిసత్యుడు, రాక్షసుళ్లి దీవించి, “నన్ను వదిలావు, బాగానే వున్నది. నీ సంగతిమిటి? నువ్వు ఎన్ని జన్మల నుండో దుర్మాధ్య పనులు చేస్తూ, ఇలా నిక్షప్తపు బతుకు, బతుకుతు న్నావు. అజ్ఞాన మనే అంధకారంలో కొట్టు మిట్టాడుతున్నావు. ఎంతకాలం జరిగినా, నీ గతి ఇంతే!” అన్నాడు.

“అయితే, మహానుభావా, ఈ అజ్ఞానం నుంచి బయట పదెందుకు నేనే చేయాలి?”

అని అడిగాడు రాక్షసుడు దీనంగా చేతులు జోడించి.

“నువ్వీ అరణ్యమార్గానచేరి, దారే పాయే మానవులను చంపి తింటూ, పాపం పెంచు కుంటున్నావు. ఆ పాపం పెరిగిన కౌద్దీ, నీవు రాక్షసజన్మలే ఎత్తి, యాతనలు అనుభవించ డమే కాని, ఎన్నటికి నీకు మోక్షం లేదు. నీకు ఉత్తమమైన మానవజన్మకావాలంటే, పాపం చేయకు,” అంటూ బోధిసత్యుడు హితవు చెప్పాడు.

ఆ తరవాత బోధిసత్యుడు, రాక్షసుడికి మానవులు మేలు పాందెందుకు అనుసరించ వలసిన బదు మహా సూత్రాలను గురించి, మానవులను అధములుగా చేసే పంచతంత్రాలను గురించి విప్పి చెప్పాడు.

ఆ నాటి నుంచి రోమాంచు పరులను పీడించే తన రాక్షస కృత్యాలు మానివేయడమే కాకుండా, అరణ్యంలో ఘ్రయాణించే బాట సారులకు తన ఇంట ఆతిథ్యం ఇస్తూ, గొప్ప ధర్మబుద్ధి గలవాడని పేరు తెచ్చుకున్నాడు.

ఆ విధంగా బోధిసత్యుడి ధర్మబోధల వల్ల, మహాభయంకరుడైన రాక్షసుడు సన్మార్గ వర్తనుడయ్యాడు.

విష్ణు కథ

శ్రీమతి స్వయంవరానికి దేహాల రాజులు, ముల్లోకాల్లోని ప్రముఖులు అంతా వచ్చారు. విష్ణుమేంతో నారదుడు స్వయంవరమంటపం ప్రవేశించగానే అంతా ఘల్లున వచ్చారు. తన ముఖం కోతి ముఖంగా మారిందని తెలుసు కని నారదుడు అపమానంతో ఉచికిపోయాడు.

శ్రీమతి విష్ణువును ధ్యానించింది. విష్ణువు అమై ముందు సాక్షాత్కారించాడు. శ్రీమతి మాలహేమి విష్ణువును వరించి, అతనితోషైంతా నికి వెళ్లింది.

ఆది చూసి నారదుడు మరింత కోపంతో పర్వతుణ్ణి కూడగట్టుకొని అంబరీషుధిష్టై మండిపట్టాడు. అధిగినమ్ముడు తమకు ఇవ్వ కుండా శ్రీమతిని విష్ణువుకు ఆప్సగించినందుకు అంబరీషుణ్ణి నాశనం చేయదలచి, శౌంచర్యానికి సిద్ధపడ్డారు. అప్పుడు విష్ణు చక్రం వచ్చి వారిని పెంట తరిమింది.

పర్వత నారదులిద్దరూ వైశుంభానికి పరుగితారు.

అక్కడ శ్రీమతితో ఉన్న విష్ణువును చూసి నారదుడు మరింత ఉడుకుమోత్తసంతో, “సుశ్వరూడానీ శ్రీమతిని - అందేనీ భార్యా మణిని పోగట్టుకొని విలపిస్తాను! నన్ను కోతి ముఖంపాడిని చేసి మోసగించావు. వాసరులే నీ సహాదులైసహాయపడతారు గాక!” అని విష్ణువును శౌంచర్యాడు.

నారదుడి శాపానికి విష్ణువు మందహసం చేశాడు. శ్రీమతి లక్ష్మీదేవిగా నిజరూపం పొందింది. మునులను ఆవరించిన మాయ. తెలిగింది. జరిగినదానికి సిగ్గుపడుతూ నారద పర్వతులు విష్ణు పాదాల మీద పడ్డారు.

నారదుడు విష్ణు పాదాన్ని కన్నీటితో తదుపుతు, శౌంచినందుకు నెచ్చుకొంటూండి విష్ణువు నెమ్ముదిగా మందహసం చేస్తూ, నార

దుడి తల నిమిరి, “నారద! త్రికాలవేత్తనే నువ్వు విచారించడమేమిటి! నీ నోటిమాట అమోఘం. నువ్వు శైంచింది కూడా నాసంక ల్పమే! నా రామావతారసమయంలో అలాగే జరుగుతుందిలే! అదీ లోకకల్యాణం కోనమే!” అని చెప్పాడు.

అప్పటినుంచీ అంబరీషుడికి ఎవరివల్లా ఎటువంటి హాసీ జరగకుండా, తన చక్రం అతనికి రక్తంగా ఉండేలాగ విష్ణువు అను గ్రహించాడు.

దుర్యాసుడికి తపోబల గర్వంతో బాటు తామసం ఎక్కువ. ఒకనాడు తన ఆశ్రమం నుండి బయలుదేరబోతూండగా, ఆనంద పారవశ్యంతో కన్ములు మాసి విష్ణుసంకీర్తన పాదుతూ మస్తన్న నారదుడు ఎదురయ్యాడు.

“ఓహ్, నారద! కలహాజనంతో కడుపు నిండినట్టుందే! చాలా ఆనంద పారవశ్యంలో

మునిగి ఉన్నావు!” అంటూ దుర్యాసుడు నారదుణ్ణిపులకరించాడు.

నారదుడు కట్టుతెరిచి వంగి వంగి నమస్కరిస్తూ, “దుర్యాసుల వారికి ప్రణామాలు! అలాంటి దేమీ పడక నకనకలాడుతున్నది గాని, మహార్షి! విష్ణుభక్తి తత్త్వరులైన వారిని చూసినపుడుల్లా నాకు పరమానందం పొంగు తూనే ఉంటుండాయే. అంబరీషుడ్ని చూసి ఇలా వస్తున్నాగదా మరి...” అన్నాడు మరొక సారి వంగి ప్రణామం చేస్తూ.

“అంతచీడా, అంబరీషుడు?” అన్నాడు దుర్యాసుడు.

“బెను, మహార్షి! విష్ణువు అనుగ్రహం పొందిన రాజజ్ఞిసత్తముడు, ద్వాదశి ప్రతం అతని ప్రాణం!” అన్నాడు నారదుడు.

“ఏమిటి నారదా! ఆ రాజును తెగపొగిడే స్తున్నావు?” అన్నాడు దుర్యాసుడు.

“అతణ్ణి చూస్తే తెలుస్తుంది, పాగడ్త కాదని! నీలాంటి మహార్షిశ్యరుడు అతని సదనాన్ని పాచనం చేయడం వల్ల, అతని జన్మ ధన్యమౌతుంది. చరితార్థాడై మరింత వినుతి డెక్కుతాడు!” అని చెప్పి నారదుడు నారాయణ నామజపం చేస్తూ వెళ్ళాడు.

నారదుడి మాటలు దుర్యాసుడ్ని రెచ్చ గొట్టాయి. అంబరీషుడి దగ్గరికి బయలు దేరాడు.

ఏకాదశి ఉపవాసం చేసి, ద్వాదశిప్రత సమాప్తిగా అప్పుడే భుజించడానికి అంబరీషుడు సిద్ధమౌతున్నాడు. దుర్యాసుడి రాకకు పరమానంద భరితుడై, అర్థయాద్యాద్యులతో పూజించి, భోజనానికి అహాన్నించాడు.

దుర్వాసుడు నదిలో స్నానం చేసి వస్తానని చెప్పి వెళ్లాడు. వెళ్లినవాడు ఎంతకూ తిరిగి రాలేదు. ద్వాదశభుజియలు మించిపోతున్నవి; ద్వాదశి దాటకుండా భోజనం చేయక పాతే ప్రతభంగం అపుతుంది. అతిథి రాకుండా లించే దేహమౌతుంది!

అప్యుడు విజ్ఞాలైన పెద్దలు అంబరీషుడితో కొంచెం నీరు చప్పరించితే ప్రతభంగమూకాడు, అతిథి రాకుండా భుజించిన దేహమూ అంటదు అని చెప్పగా అలాగే అతను జలపారణం చేశాడు.

ద్వాదశి పోయి త్రయోదశి వచ్చినట్టమంచా హాటీగా ఆగ్రహావేశంతో పట పట పశ్చకొరుకుతూ, జటాజూటాన్ని విప్పి విదలిస్తూ దుర్వాసుడు వచ్చాడు.

“ఓ రాజుధమ! విష్ణుభక్తుడి నంటూ గర్యించి ఆతిధ్యధర్మానికి అపచారం చేస్తావా? నాకే అవమానం తలపెట్టడానికి నీ కెన్ని గుండెలు? నేనెవర్షే తెలుసా? నా పేరు వింట ముల్లోకాలూ, ముమ్మార్చులూ గడగడలాడ వలిసిందే! నా శాపానికి తిరుగులేదు, దుర్యంశాలోతాపు గాక!” అని మంకరిస్తాన్న దుర్వాసుడి పాదాల మీద తలవాల్పి అంబరీషుడు, “బుపేశ్వరా! ప్రతభంగం కాకుండా వుండేందుకు జలపారణం మాత్రమే చేశాను. మన్మించమని వేదుకొంటున్నాను!” అన్నాడు వినయంగా.

దుర్వాసుడు అంబరీషుని తలను తన్ని, “దుర్వాసుడి కోశంలో మన్మించడం అనేది లేదు! భక్తి, తపశ్చక్తుల్లో ఏది గొప్పదో నువ్వు స్వయంగా చూద్దువుగాని!” అని అంటూ

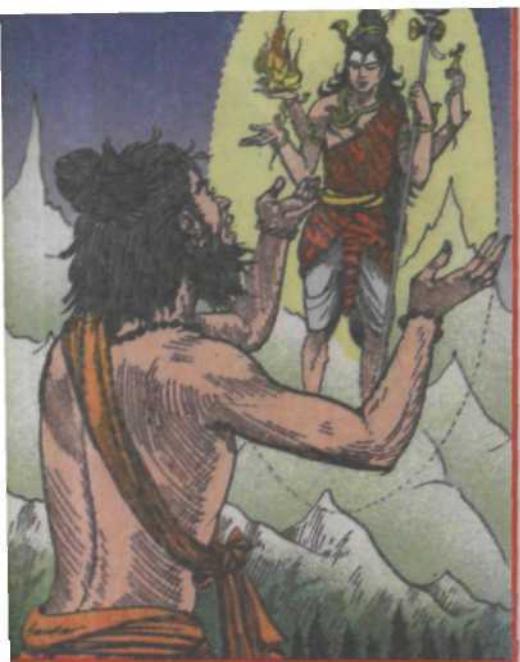

అమిత ఆగ్రహంతో జటాజూటాన్ని సింహం లాగ విదిలాడు.

దుర్వాసుడి తపోమహిమ అంతా అతని జడల్లో అనేక శక్తులుగా నిక్షిప్తమై వుంది. పాడ వైన ఒక జడను తీసి పట్టుకొని మరో చేత్తే యోగదండ్రాన్ని ఎత్తి ఆడిస్తూ జడను రుణి పీంచాడు.

జడ నుంచి నిప్పురవ్వులు విరజిముగైతూ దట్టమైన నల్లని పాగలు సుడులు తిరుగుతూ ఆకాశానికి లేచాయి. ఆ పాగల్లో భయంక రాకారంతో పర్వతంలా కృత్య అనే మహా భూతం ఆవిర్భవించింది.

కృత్య ప్రతయభీకరంగా గర్జిస్తూ అంబరీషుడిని చంపడానికి ఉరకబోతున్న మరుక్కణంలో అతనికి రక్కణగా విష్ణువు అను గ్రహించిన చక్రం జ్యాలలు కక్కుతూ రివ్వున వచ్చి కృత్యను ముక్కలు ముక్కలుగా నరికి

మటుమాయం చేసింది. అదిశూసి దుర్యాసుడికి ముచ్చెమటలు పోకాయి.

కృత్యను నాశనం చేసిన విష్ణుచక్రం అంత బితో ఆగక, అమిత వేగంతో దుర్యాసుడి మీదకు పెళ్ళింది.

దుర్యాసుడు మరొక జడను పెరికి విసిరాడు. పర్వతమంత వజ్రపాషణం అడ్డనిఱి చింది.

చక్రం దాన్ని తుక్కుతుక్కుగా తూలగొట్టి దుర్యాసుళ్ళి వెంబడించింది.

ఇంకోక జడను బుమి విసిరాడు! ఆకాశ మంత మంచు మేఘుం ఏర్పడి వెనువెంటనే చక్రజ్యాలల్లో ఆవిర్భుత గక్కుతూ హరించి పోయింది.

దుర్యాసుడు పరుగిత్తుతూందే అతని జటాజూట మంతా వెంట తరిమే చక్రజ్యాలలు తగిలి మసి మసి అయింది. ఈ

విధంగా అతడి తపశ్చక్తి అంతా ఆహాతి అయిపోయింది. చెట్టునకపుట్టునక, అడవులు నదులు పర్వతాలు దాటుతూ, దుర్యాసుడు పరుగిత్తుతున్నాడు. చక్రం తరుముకొంటూ వస్తాంది; మునిని ముల్లోకాలు తిప్పింది. దుర్యాసుడు బ్రహ్మలోకానికి పరుగు తీస్తుంటే నారదుడు ఎదురుపడి ముసి ముసి నప్పులతో, “హా! తపో సంపన్ములు దుర్యాసుల వారేనా! ఏమిటా పరుగు?” అని అంటూంటే మారు మాటరాక వెన్నెంటి వస్తోన్న చక్రాన్ని చూపిస్తూ దుర్యాసుడు అదే పరుగున బ్రహ్మ ముందు పడ్డాడు.

“నేను విష్ణునాభికమలంనుంచి వచ్చిన వాళ్ళి, నేనేం చెయ్యగలను? చక్రాన్ని ఎలా వారించగలను?” అన్నాడు బహ్మా.

“బ్రహ్మవని వస్తే ఇంతేనా సీపన! నన్ను రక్కించగల ఆ మహేశ్వరుడున్నాడులే!” అన్నాడు బుమి.

“బేను, బేను, దుర్యాసా! ఆ మాట విజమే. ఎంత త్వరగా పెళ్ళాలో కైలాసానికి, వెళ్లు వెళ్ళు!” అన్నాడు బ్రహ్మ చేతులు దులుపుకొంటూ.

కైలాసానికి వెళ్లి దుర్యాసుడు శివాళ్ళి రక్కించమని మొరపెట్టాడు.

“చక్రం విష్ణువుది. కోరి విరోధం తెచ్చుకో మన్నావా? వెళ్లు. నీ దురూహంకారానికి ఫలితం అనుభవించక తప్పుతుందా మరి! వెళ్లు, వెళ్లు!” అన్నాడు శివుడు.

దుర్యాసుడు వైపుం రానికి పరుగెత్తి విష్ణువు ముందు పడి, దీనాతి దీనంగా చక్రాన్ని నివారించ మంటూ శరణు వేదాడు.

“అంబరీషుడికి రక్తగా నా చక్రాన్ని ఎప్పుడో అనుగ్రహించాను. అందువల్ల, ఇప్పుడు నేనేం చేసేది మహర్షి? అంబరీషుచ్ఛేచక్రాన్ని వారించ మని అర్థించు!” అన్నాడు విష్ణువు.

దుర్యాసుడు హతాశుడై లేచాడు. అతని అహంకారం నశించింది. అతని తల బోసి పోయివుంది. తపశ్చక్తి అంతా తుదుచుకు పోయింది, భక్తిముందు తపశ్చక్తి ఎందుకూ పనికిరాదని తెలిసింది. అంబరీషుడి దగ్గరకు బయలుదేరాడు. చక్రం శాంతంగా వెంట వెళుస్తుది. దుర్యాసుడు పాదాలు పట్టుకో బోతూంటే అంబరీషుడు వారించి, లేవనెత్తి చక్రాన్ని ఆగమన్నాడు. చక్రం వెనక్కి మళ్ళి కొంతసేపటికి అదృశ్యమైంది.

అగ్రగణ్యులైన విష్ణువు భక్తుల్లో అంబరీషుడు పేరుపడ్డాడు.

సూర్యవంశ రాజుల్లో గాధి ఒక ప్రముఖుడు. గాధి కుమారుడు విశ్వామితుడు, కృతాశ్వుడి దగ్గర ధనుర్విద్య నేర్చాడు. అనేక అప్రాల్చి పాందాడు. అప్రవేత్తగా పేరు పాందాడు.

విశ్వామితుడు రాజ్యపాలనకు వచ్చాడు ఒకనాడు సపరివారంగా వెసిష్టుని ఆశ్రమానికి వెళ్ళాడు. వసిష్ట మహర్షి తన హోమధేనువు మహిమ వల్ల అందరికి సాదరంగా గొప్ప విందు చేశాడు.

పదిలక్షల గోవులను తీసుకొని హోమ ధేనుతును ఇమ్మన్ని విశ్వామితుడు అడిగాడు; వసిష్టుడు ఇవ్వనన్నాడు.

విశ్వామితుడు బలాత్మారంగా గోవును పరివారంచేత తోలించుకొని వెళ్ళాటోతూంటే, వసిష్టుడు తన తపోబలంతే హోమదేమవు

నుండి అనేక మంది శబరయోధుల్ని పుట్టిం చాడు.

విశ్వామిత్రుణీ అతని పరివారాన్ని ధేనువు నుండి వచ్చిన యోధులు చిత్తు చిత్తుగా తరిపికొట్టారు.

రాజరికం కంటే తపోబలం మిన్న అని తెలుసుకొని విశ్వామిత్రుడు రాజ్యం విస్తృంచి అనేక సంవత్సరాలు గొప్ప తపస్సు చేశాడు. తపస్సు సాధించి వసిష్ఠుడితో సమానుడనిపించుకున్నాడు. అప్పటినుంచి విశ్వామిత్రుడు వసిష్ఠుడితో పోటిగా వుంటూ వచ్చాడు.

రావణుడి అనుచరులైన రాక్షసులు తమ తమ బలాలతో ఆర్యాపర్థం మీద విరుచుకు పడి యజ్ఞయాగాల్ని ధ్వంసం చేస్తూ, మునులను బుములను బాధించి, ఆశ్రమాలు తగలబెట్టసాగారు.

విశ్వామిత్రుడు గొప్ప యాగం తలపెట్టాడు. అది జరగకుండా మారీచుడు, సుబాహుడు అనే రాక్షస ప్రముఖులూ, తాటక అనే రాక్షసీ పట్టుదలతో ధ్వంసం చేస్తున్నారు.

విశ్వామిత్రుడు యాగభంగానికి చింతాక్రాంతుడై, హిమాలయ ప్రాంతంలో ఉన్న తన

సిద్ధాశమంలో ధ్వానమగ్నుడై కూర్చున్నాడు. ఆ ధ్వానసమాధిలో అతనికి మహావిష్ణువు అవతారంగా సూర్యపంచంలో రఘువు సంతతిలో పుట్టి పెరుగుతూన్న రాముడు కనిపించాడు!

లోకకల్యాణం కోసం రాక్షసిర్మాలన చేయవలసి ఉన్న రాముడికి వసిష్ఠుడు నేర్చిన శాస్త్రవిద్యలెందుకూ అక్కరకు రాశ్త! అందుకు అర్థతమ్మున అప్ప, శస్త్రవిద్య, ధనుర్విద్యా పాటవంకావాలి! వాటినీ అందించగల గురువు అతనికిప్పుడు కావాలి! రాముడికి అప్రాలు ఉపదేశించగల సమర్పుడు విశ్వామిత్రుడు ఒక్కడే!

విశ్వామిత్రుడికి ధ్వానసమాధిలో లక్ష్మీ దేవి సీతగా జనకుని కూతురుగా పెరుగుతున్నది కూడా కనిపించింది. సీతారాముల కల్యాణం కూడా త్వరలో జరగాలి.

రాముడి వల్లనే తన యాగరక్షణ కూడా జరగాలి! తనకు తెలిసిన అప్పవిద్య సంతారాముడికి ఉపదేశించి, ఆయన్ను అప్పవిద్య కోవిదుణ్ణిగా చేయవలసిన బాధ్యత తనదిగా గుర్తించి విశ్వామిత్రుడు అయోధ్యకు బయల్సేరాడు.

వ్యాపారంలో పోటీ

శేషయ్య, భూషయ్యలు ఆ డారిలో ప్రముఖ వ్యాపారస్థలు. ఇద్దరి మధ్య గట్టిపోటీవుండేది.

ఒకరోజు, ఒక యువకుడు భూషయ్య వద్దకు వచ్చాడు. పద్మలు రాసుకుంటున్న భూషయ్య కొద్దిసేపటి తర్వాత తల ఎత్తి, ఎవరన్నట్టు అతడికేసి చూశాడు.

“అయ్య! నా పేరు తిరుపతి. శేషయ్యగారి వద్ద గుమాస్తాగా పనిచేసేవాట్టి. అక్కడ జీతం సరిపోక పనిమానేశాను. మీ దగ్గర భాళ్ళివుంటే చేస్తాను,” అన్నాడు.

భూషయ్య కుఱం అలోచించి, “ఇక్కడ కొంత కాలం పనిచేశాక, మళ్ళీ జీతం పెంచమని అడగవని నమ్మకం ఏమిటి?” అన్నాడు. “జీతం సరిపోదనిపిస్తే, అప్పుడు పెంచమని అడగడంలో తప్పులేదు కదండి,” అన్నాడు తిరుపతి.

“నిన్న పనిలోకి తీసుకుంటే, నాకు ప్రత్యేకంగా ఏమైనా లాభంవుందా?” అని అడిగాడు భూషయ్య. “అంటే మీరనేది నాకర్ణంకాలేదండి!” అన్నాడు తిరుపతి వినయంగా.

“అదే అక్కడ వ్యాపారానికి సంబంధించి ఎలా నడుస్తాందీ వగైరా విషయాలు నాకు చెప్పగలవా?” అని అడిగాడు భూషయ్య.

“అది కుదరదండి. ఎందుకంటే, అక్కడి రహస్యాలు మీకు చెబితే, మీరు నన్న పనిలోకి తీసుకోరు,” అన్నాడు తిరుపతి. “ఎందుకనీ?” అంటూ భూషయ్య కాస్త మాటసాగదీశాడు.

“ఇక్కడి విషయాలు మళ్ళీ అక్కడ చెప్పవని నమ్మకం ఏమిటి? అని అడుగుతారు,” అన్నాడు తిరుపతి.

ఆ జవాబు వింటూనే భూషయ్య పెద్దగా నవ్వి, “తిరుపతి! నీ జవాబు నీ తెలివి తేటల్ని కాదు, నిజాయితీని కూడా తెలియజేస్తున్నది. నాకూ ఆ శేషయ్యకూ వ్యాపారంలో పోటీయేగాని, గుమాస్తాల విషయంలో పోటీ లేదు. రా, రా, ఈ పద్మపుస్తకం అందుకో, నిన్న పనిలోకి తీసుకుంటున్నాను!” అన్నాడు.

- క. లక్ష్మీగంతమ్మ

ఏదుపంది-పొట్టితోక!

ప్రభిక చెరూకీ కథ. ఇప్పటి జంతువులకన్నా పూర్వకాలం నాటి జంతువులు పెద్దవిగానూ, దృఢంగానూ, తెలివిగలవిగానూ ఉండేవని చెరూకీ జాతివాళ్ళు విశ్వసించేవారు. అని మనుషులతో కలిసిమెలిసి తిరుగుతూ సరి సమానంగా ఉండేవని కూడా వాళ్ళు నొమ్మెవారు.

ఆ కాలంనాటి ఒక ఏదుపందికి ఒకనాడు విపరీతంగా ఆకలి మేంది. ఎవ్వొ తన బౌరియ లోకి ఇంత తిండి పడేస్తే ఎంత బావుణ్ణు! అన్న ఆశతో ఆలోచించసాగింది. కొంతసేపటికి దానికి కొన్నాళ్ళ క్రితంతాను మనుషులుంటున్న ఇంటి వైపుగా పరిగెత్తుతున్నప్పుడు వాళ్ళు చెప్పుకుంటూందగా తన చెవిని పడ్డ, 'కోరికలే గుర్రా లయితే, మూర్ఖులే వాటి మీద స్వారీ చేస్తారు' అనే సూక్తి గుర్తుకు వచ్చింది. అది చటుకున్న

లేచింది. తన మూర్ఖత్వం కాకపోతే, ఎవరుపని కట్టుకుని తన బౌరియలోకి ఆహారం తెచ్చి పెడతారు? తనే వెళ్ళి సంపాదుండం తప్ప మరో మార్గంలేదనుకున్నది. తను వెలుపలికి వెళ్ళక తప్పదు. అందో సురక్షితమైన తన బౌరియను వదిలిపిట్టాలి. వెలుపల తనను వేటాడే జంతువుల కంటబడకుండా జాగ్రత్త పడాలి. లేకుండే అని, తనను పట్టి తినేయగలవు. మరుక్కణమే తనలోని భయాన్ని తలుచుకుని నవ్వుకున్నది. తను ఎన్నిసార్లు భావు నుంచి తప్పించుకోలేదు? అపాయం నుంచి తప్పించుకోవానికి తనకు ఎన్నెన్ని ఉపాయాలు తెలుసు!

ఆ ఆలోచనతో ఏదుపందికి నూతనోల్సాహం పుట్టుకొచ్చింది. తను వుంటున్న పాడవాటి బౌరియ చివరిదాకా పరిగెత్తింది. బౌరియ అంచున, నేలసమతలంలో కొద్దిసేపు ఆగింది.

కట్టు మాత్రం బయటకు కనిపించేలా తలను మెల్లగా వెలుపలికి పెట్టి చుట్టుపక్కల ఒక సారి జాగ్రత్తగా కలయచూసింది. అంతా ప్రశాంతంగా ఉంది. ఉత్సాహంగా అదుగు ముందుకు వేస్తూ వెలు పలికి వచ్చింది. చుట్టుపెద్ద పెద్ద చెట్లు, పాదలు, ఏపుగా పెరిగిన పచ్చగడ్డి కనిపించాయి. ఏదు పంది ఆహారు కోసం వెతుకుతూ మెల్లగా నడవసాగింది. కొన్ని మొక్కల వడ్డ ఆగి, ముందు

పలికి వచ్చింది. చుట్టుపెద్ద పెద్ద చెట్లు, పాదలు, ఏపుగా పెరిగిన పచ్చగడ్డి కనిపించాయి. ఏదు పంది ఆహారు కోసం వెతుకుతూ మెల్లగా నడవసాగింది. కొన్ని మొక్కల వడ్డ ఆగి, ముందు

కాళ్తో గోతులు తీసి వాటి దుంపలను
రుచి చూసింది. అందిన క్రిమికీటకా
లనూ, పురుగులనూ, మృషిపాము
లనూ పట్టి తింటూ, తన బొరి
యకు దూరంగా వెళ్ళిపో
లేదు కదా అని మళ్ళీ మళ్ళీ
బొరియకేసి తిరిగి చూడ
సాగింది. ఎందుకంటే దాని

బొరియే దానికి ప్రాణాధారం. రక్తణా కవచం.
ఏదైనా అపాయం అనిపిస్తే చాలు. అందులోకి
బొరబడవచ్చు.

ఏదుపంది ఒక దుంపను తవ్వుతుండగా
వేగంగా వస్తూన్న అడుగుల చప్పుడు వినిపించ
దంతో తలెత్తి చూసింది. అంతే! గడగడలాడి
పోయింది. దాని చుట్టూ గిరిగిసినట్టు ఒక
తోడేళ్ళగుంపు చుట్టుముట్టింది. ఒకటి దాని
బొరియకు అడ్డుగా నిలబడింది. ఈ రోజులో
నాపని అయిపోతుందా అని ఏదుపంది ఒక
క్కణం హడలి పోయింది. అయితే మరుక్కణమే.
ఆ ఆలోచనను చంపింది. ఏదుతోడేళ్ళు తనను
ముక్కలు చేయడానికి తన మీదికి ఉరకడానికి
అయత్తమవుతూండగా ఈ అపాయం నుంచి
ఎలాగైనా బయటపడాలి అన్న నిర్ణయానికి
వచ్చింది ఏదుపంది.

“మిత్రులారా! అభినందనలు! మీకు ఇవాళ
విందు భోజనం లభించింది!” అన్నది ఏదు
పంది సంతోషంగా నవ్వుతూ.

తోడేళ్ళకు విస్యయం కలిగింది. తమకు
ఆహారం కానున్న సమయంలో ఇంత నిశ్చింతగా
మాట్లాడిన జంతువును అవి ఎన్నడూ చూసి
ఎరుగుపు. అవన్నీ అలాగే అక్కడే నిలబడి తమ
పెద్ద కేసి చూశాయి.

“కృతజ్ఞతలు!” అంటూ తోడేళ్ళగుంపు

పెద్ద ఒక అడుగు ముందుకుమేసి, “ఇక ఆగలేం.
అలస్యం దేనికి? ఆకలి నమిలేస్తాంది,” అన్నది.

“పరమకరుణలో మీకి విందు సమకూర్చున
దేవుడికి కృతజ్ఞతలు చెప్పడానికి ఐదు నమి
పోలు ఆగలేరా? ఇంత మంచి విందు దొరికి
నస్యాదు, అరగించే ముందు వేడుక చేసు
కోవాలి కదా? తోడేళ్ళు, అందునా నాగికతగల
తోడేళ్ళు తప్పక ఆ సంప్రదాయాన్ని పాటిస్తా
యని విన్నానే,” అన్నది ఏదుపంది తోడేళ్ళ పెద్ద
కక్షకేసి అశ్వర్యంగా చూస్తూ.

“సుష్యమమ్ము అనాగికులనుకున్నావా?”
అని అడిగింది తోడేళ్ళపెద్ద ఏదుపంది కేసి
కేపంగా చూస్తూ.

“ఎంతమాట! ఎంతమాట! నేనులా అన్నానా?
భోజనం చేసే ముందు మీరు దేవుళ్ళిక్కిర్చున్న
పాటలు పాడుతూ నాట్యమాడతారన్న సంగతి
నాకు తెలియనిదా?” అన్నది ఏదుపంది.

“మరిమాలో ఎవరికి శ్రావ్యమైన కంరస్యరం
లేదో!” అన్నది తోడేలుపెద్ద.

“అదెం పెద్దసమస్యకాదు. నేను పాడతాను.
మీరు ఆడండి,” అంటూ ఏదుపంది నవ్వి,
మళ్ళీ ఇలా అన్నది: “నేను మీలో ఒక్కొక్కరి
కోసం ఒక్కొక్క పాట పాడతాను. నాకు చాలా
పాటలు తెలుసు. నాకు తెలిసినవాటిలో చాలా

మంచి పాటలు ఏడింటిని ఎన్నుకుని మీ కోసం
పాడతాను. ఒక్కొక్క పాటను ప్రారంభించేయుదు.
నేను ఒక్కొక్క చెట్టు బోదెకు ఆనుకుని పాడ
తాను. మీరు చప్పట్లు కొదుతూ నాట్యం
చేయండి. మొదట నేనక చెట్టుకు ఆనుకుని
పాట ప్రారంభిస్తాను. మీరు నా చుట్టూ చేరి
నాట్యం చేయండి. పాటపూర్తికాగానే ఏ చెట్టుకు
ఆనుకునటే బాధుంటుండే నిర్ణయించి నేను
అక్కడికి వెళ్లి కొత్తపాట ప్రారంభిస్తాను. మీరు
వచ్చి నాట్యం చేయండి. ఇలా ఏదు పాటలు
పూర్తి చేయాలి. చివరి పాట దేవుళ్లే కీర్తిస్తూ పాడ
తాను. అవస్తా అయ్యాక మీరు నన్ను హాయిగా
థోంచేయవచ్చు. సరేనా?" అన్నది ఏదుపండి.

తోడేళ్లపెద్ద అంగికరించింది. ఏదుపండి
వెళ్లి దాపులనున్న ఒక చెట్టు బోదెకు ఆనుకుని
తోడేళ్ల పెద్ద కేసి చూస్తూ, "ఇది తమ గార
వార్ధం, పాడేపాట," అంటూ పాట పాడడం

ప్రారంభించింది. తోడేళ్ల పెద్ద ఆనందంతో
గట్టిగా నవ్వింది. తోడేళ్ల దాని చుట్టూ
వృత్తారులో నిలబడిగెంతులూ నాట్యం
చేయసాగాయి. అయితే, ఏదుపండి
ఎట్టునావెళ్లి పోగలద్దెమా నన్న అను
మానంతో ఒక కంట కనిపెడుతునే
గింతసాగాయి. అయినా ఏదుపండి
మాత్రం పాట పూర్తయైన్న వరకు ఆ
చెట్టుటోంచి ఒక్క అడుగు కూడా
అటూ ఇటూ కదలలేదు.

పాట పూర్తయ్యాక ఏదుపండి
వేరోక చెట్టు వద్దకు వెళ్లి ఆ చెట్టుకు
ఆనుకుని గొంతు సవరించుకుని మరొక
పాట అందుకున్నది. తోడేళ్ల చుట్టూచేరి
నాట్యం చేయసాగాయి.

పాట పూర్తయింది. ఇప్పుడు తోడేళ్లకు
ఏదుపండి వీద ఉన్న అనుమానం కాస్త తగ్గింది.
వేరోక చెట్టు వద్దకు చేరాయి. ఏదుపండి వెళ్లి
ఆ చెట్టుకు ఆనుకుని తోడేళ్ల నాట్యానికి
సిద్ధం కాగానే పాట ప్రారంభించింది. ఎలాంటి
భయం కనబరచలేదు. పారిపోడానికి ప్రయ
త్రించలేదు. అందువల్ల తోడేళ్ల విక్షాసం పాండ
గలిగింది.

ఇలా ఆదు పాటలు పూర్తయ్యాయి. ఏదు
చెట్టు వద్దకు వెళ్లాలి. అది తను నివసిస్తాన్న
బోరియకు సమీపంలో ఉండాలి. ఏదుపండి
బోరియ ముఖయాన్ని ఒక్కక్షణం చూసింది.
తన పథకం గనక పారితే అందులోకి జోరబడి
బతికి పోగలను అనుకున్నది. ఆ తరవాత తను
వెళ్లవలసిన చెట్టును చాలా జాగ్రత్తగా ఎంపిక
చేసింది.

ఆ తరవాత తోడేళ్లపెద్దతో, "దేవుళ్లే కీర్తిస్తూ
పాడవలసిన ఒక పాట మాత్రమే ఉంది,"

అన్నది. అంతలో మిగిలిన తేడేళ్ళన్న అక్కడికి వచ్చాయి. ఏదుపంది వెళ్ళి తను ఎంపికచేసిన చెట్టుబోదు ఆనుకున్నది.

“పాట పూర్తికాగానే మేము నిన్ను తినేయ గలం!” అన్నది తేడేళ్ళపెద్ద.

“న్యేవంగా! అది మనం మొదటే ఆనుకు న్నదే కదా?” అన్నది ఏదుపంది సంతోషంగా.

“సీదైర్యం ఎంతో మెచ్చుతగింది. మాకే గసక ఆకలి లేకుంద్చ నిన్ను వదిలిపెట్టేవాళ్ళమే. అయితే, ...” అంటూ తేడేళ్ళపెద్ద పశ్చికి లించింది.

“దాన్ని గురించి మరిచిపాండి. మనం ఒక ఒప్పందానికి వచ్చాం. ఒప్పందం ఒప్పందమే కదా! దానిని తప్పక అమలు చేయాల్సిందే. ఏదో పాట పూర్తికాగానే, మీరు నన్ను తినేయ వచ్చు,” అంటూ ఆనందంగా రాగం తీస్తూ, ఏడుపాటును సిద్ధుకుండి. చివరినాట్యం,” అన్నది.

“అలాగే,” అన్నవి తేడేళ్ళు ఎంతో ఆనందంగా.

ఏదుపంది పాట ప్రారంభించింది. తేడేళ్ళు ఉత్సాహంగా నాట్యం చేస్తూ, దానికి కాస్త దూరంగా వెళ్ళాయి. పాట ఉఛ్ఛస్తాయిలో సాగు తేంది. వేగం పుంజుకుంది. పాటకు తగ్గట్టు తేడేళ్ళు చెట్టు చుట్టూ వేగంగా గెంత సాగాయి. హరాత్తుగా పాట ఆగింది. ‘నేను సిద్ధం’ అంటూ ఏదుపంది అరిచింది. తేడేళ్ళు ఆట ఆపి, నాలుగు కాళ్ళ మీద స్థిరించి తంగా నిలబడ్డాయి. ఆ సమయంకోసమే ఎదురు చూస్తూన్న ఏదు పంది చటుక్కునవెళ్ళి మెరుపు వేగంతో కన్యం లోకి జోరబడింది. తేడేళ్ళు జరిగిం దేమిటో గ్రహించే లోపలే ఏదుపంది శరీర

మంతా బోరియలోకి వెళ్ళింది. దాని తోక మాత్రం బయట కనిపిస్తాంది. తేడేళ్ళ పెద్ద ఒక్కగెంతున వెళ్ళి దాని తోక కొను పళ్ళుతో పట్టుకున్నది. తోకు తెగోరికి ఉండేదే. అయినా తోకను పట్టుకుని ఏదుపందిని మొత్తంగా వెలుపలికి లాగాలని ప్రయత్నించింది. గట్టిగా లాగింది. అయితే ఏదుపంది తన దృఢమైన గోళ్ళతో కన్యం గోడలను గట్టిగా పట్టుకుంది. ఈరెంబి మధ్య పోరాటం కొంతసేపు సాగింది. ఆఖరికి తేడేలు తన శక్తినంతా ఉపయోగించి దాని తోకను బలంగా గుంజింది. అంతే, తోక కొన తెగి పోయింది. తేడేలు వెనక్కు వెల్లకిలా పడింది. ఆ ఊపుకు రెండు పొర్లు పార్లింది. ఆ తరవాత మామూలు స్థితికి వచ్చి చేతిలోని తోకొను చూస్తూ, “ఆ ఏదుపంది మనల్ని మొసం చేసింది!” అన్నది. “దాని మాయ మాట లకు మనం మోసపోయాం!” అన్నవి మిగిలిన తేడేళ్ళు.

ఏదుపంది కన్యంలో మరింత లోపలికి వెళ్ళింది. అది కాస్త స్థిరింత పడ్డక తన తోక కేసి చూసుకుంది. కాస్త పొట్టిగా కనిపించింది. అయినా ఇద్ద బాగానే ఉంది అనుకున్నది. ఎలాగో బతికిపోయాం అచేచాలు, అనుకుంటూ చాలా ఆనందించింది.

అప్పటినుంచే ఏదుపందికి పొట్టి తోక ఏర్పడింది!

నల్లపీచ్చక

మాశవిక రాజ్యంలోని అభయారణ్యంలో, ఒక అందమైన చిన్న పూరిపాక వుండేది. అందులో వీరభట్టు అనే వృద్ధుడూ, అయిన మనమరాలు చంద్రహస్తానిమిస్తాంధేష్టు. చంద్రహస్తకు పదహారేళ్ళ వయసు. తొంద చుదాల్చే రాకుమార్తో అనిపించేది. ఆ అమ్మా యికి ఊహాతెలిసినప్పటినుంచే, ఆ తాతా మనవరాళ్ళ నివాసం ఆ అరణ్యమే. ఆమెకు ఆ చుట్టుపక్కలవన్న అరణ్య ప్రాంతమంతా బాగా తెలుసు. ఆ అరణ్యంలో జంతువులూ, వక్కులూ ఆమెకు స్నేహాతులు.

చంద్రహస్తకు, తాత వీరభట్టు ప్రాణం. ఆమె తరచూ, “తాతా! మనం ఈ అరణ్యంలో ఎందుకుంటున్నాం?” అని అడిగేది. అందు క్షురణం వీరభట్టు ఎన్నిసార్లు చెప్పినా, చంద్రహస్త మత్తిమత్తి చెప్పించుకుని వినేది.

గతంలో వీరభట్టు, మాశవికరాజ్యం రాజు ధరసింహుడి వద్ద రథికుడుగా పనిచేసేవాడు. ఒకపర్యాయం ధిర్మింహడికి, పారుగు రాజు చిత్రవర్ణడికి మధ్య యుద్ధం జరిగింది. ఆ

యుద్ధసమయాన ధిరసింహుడున్న రథాన్ని వీరభట్టు నడిస్తున్నాడు. పారు ముమ్మరంగా సాగుతున్న తరుణంలో చిత్రవర్ణుడు విసిరిన ఈట వచ్చి ధిరసింహుడ్ని తాకి గాయపరి చింది. ఆ తర్వాత యుద్ధంలో విజయం ధిరసింహుడు సాధించినా, తనకు గాయం కావ దానికి వీరభట్టు అజాగ్రత్తే కారణం అని భావించి, అతుకిసుశబ్దిష్టురు విధించాడు.

ఆప్పటి నుంచి వీరభట్టు, తల్లిదండ్రులు లేసి చంద్రహస్తో, అరణ్యంలో కాపురం పుండసాగాడు. ఒకరోజు చంద్రహస్త ఊయల ఊగుతూండగా, ఆమెదృష్టి ఒక నల్లపీచ్చక మీద పడింది. అది ఒక పాదదగ్గర ఎగరలేక రెక్కలల్లాడిస్తూ పడితున్నది, చంద్రహస్త, దాని ద్విధకు వెళ్ళి చేతుల్లోకి తీసుకున్నది. పిమ్మక రెక్కల్లో గాయమైవున్నది.

చంద్రహస్త, నల్లపీచ్చకగాయానికి మందు పూసి, అది తినడానికి గింజలు, తాగడానికి నీరు ఇచ్చింది. మర్మాటికల్లా, ఆమె సపర్యల వల్ల సేదదీరిన నల్లపీచ్చక, ఆమె వంక

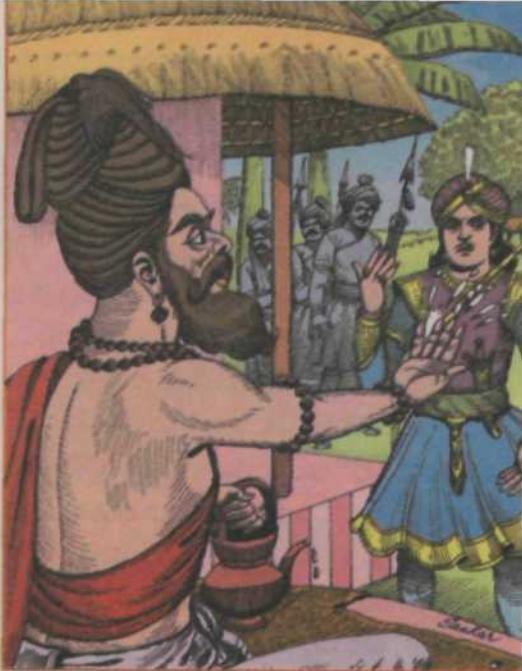
కృతజ్ఞతగా చూడసాగింది. కొడ్ది రోజులకు నల్లపిచ్చుక గాయం పూర్తిగా నయమైంది. త్వరలోనే పిచ్చుకా, చంద్రహసా విడదీయ రాని స్నేహాతులయ్యారు.

ఒకరోజు మహారాజు ధీరసింహుడు కొంత మంది సైనికులతో, చంద్రహసవున్న పాక దగ్గరకు వచ్చాడు. ఆసమయంలో వీరభట్టు దాపుల ప్రమాణున్న నది దగ్గరకు వెళ్ళాడు. ధీరసింహుడు, చంద్రహసను, “ఏం, అమ్మాయి! నీకి అరణ్యప్రాంతమంతా బాగా తెలుసా?” అని అడిగాడు.

చంద్రహస, “తెలుసు, మహారాజా!” అన్నది వినయంగా.

“నేను రాజు ధీరసింహుణ్ణి. కొడ్ది రోజుల క్రితం నా ఏకైక పుత్రుడు జయసింహుడు, ఈ ప్రాంతాలకు వేటకై వచ్చాడు. ఆ సమ యంలో, ఒక చెట్టుకింద తపస్స చేసు కుంటున్న మునిని చూసి, నా పుత్రుడిపెంట వున్న భట్టుల్లో ఒక పాగరుబోతు, జడలు కట్టివున్న మునిశరస్సుపై, అక్కడ చచ్చి పడివున్న ఒక నల్లపిచ్చుకను తీసి వుంచాడు. అగ్రహంతో కళ్ళు తెరిచిన మునికి, సమ యానికి నా పుత్రుడు కనిపించాడు. అది అతడి దుశ్శర్యగా భావించిన ముని, తన మంత్రశక్తితో రాజకుమారుణ్ణి నల్లపిచ్చుకగా మార్చేశాడు. సైనికుల ద్వారా, ఈ విషాద వార్తిన్న నేను, నల్లపిచ్చుకు మెడకడం కోసం, ఈ అరణ్యానికి వచ్చాను,” అన్నాడు రాజు.

అప్పుడు చంద్రహస, “ప్రభూ! నేనా నల్లపిచ్చుకను చూడడమే కాదు, గాయపడి ఎగురచేసిప్పితిలో పున్న దాన్ని కాపాడాను కూడా.

అది ఈ దాపుల చెట్లలోనేవున్నది,” అంటూ చిన్నగా చప్పట్లు కొట్టింది. ఆ మరక్కణం నల్లపిచ్చుక ఎగురుతూ వచ్చి, చంద్రహస భుజం మీద వాలింది. ఆ నల్లపిచ్చుకను చూసిన రాజు, తన కుమారుడు తిరిగి దక్కినంతగా సంతోషపడ్డాడు. “ప్రభూ! రాకుమారుడికి నిజరూపం ఎలా వస్తుందో తెలియడం లేదు,” అన్నది చంద్రహస.

“నేను, ఆ శించిన మునిని దర్శించి, ఆయనకు జరిగిన అవమానానికి రాజకుమారుడు కారణం కాదనీ, ఒక భట్టుడనీ చెప్పి, వాస్తవం వివరించాను. అప్పుడు అకారణంగా శిక్కకు గుర్తెన రాకుమారుడిపై జాలి పడిన ముని, నాకు మంత్రజలంయిచ్చి - ఆకారణంగా శిక్కకు గుర్తెన వ్యక్తి, దీన్ని ఆ నల్లపిచ్చుక మీద చల్లితే, తిరిగి అతడికి నిజస్వరూపం వస్తుందని, చెప్పాడు,” అన్నాడు రాజు.

రాజు ఇలా చెప్పగానే చంద్రహసు ఆనందంగా, “ప్రభూ! సమస్య పరిష్కారమై వోయి నట్ట!” అన్నది.

ఆ జవాబు అర్థంకాని రాజు, ఆత్మతగా, “ఏవిధంగా?” అంటూ ప్రశ్నించాడు.

“ప్రభూ! నేను, లోగడ తమ వద్ద రథి కుడిగా పనిచేసిన వీరభట్టు మనమరాలిని. నా పేరు చంద్రహసు. యుద్ధంలో శత్రువాజు విసిరిన ఈటపల్ల తమరుగా యపడిస్టూడు, ఆ కొసంలో అందుకు కారణం ఏమైవుం టుందో ఆలోచించకుండా, మా తాతకు నగర బహిష్కార శిక్ష విధించారు. అయితే, దేశం పట్లా, మీ పట్లావున్న అచంచల భక్తి కారణంగా, ఆయన ఊద్యోగసంపాదనకు మరిక రాజ్యానికిపెళ్క, ఇక్కడే అరణ్యంలో కాపురం వుంటున్నాడు. అకారణంగా శిక్షకు గురెన తాతచేత, ఆ మంత్రజలం నల్లపిచ్చక మీద చల్లించండి,” అన్నది.

అప్పుడే నది నుంచి తిరిగిపచ్చిన వీరభట్టు, రాజుకు సాప్యాంగ నమస్కారం చేసి, సంగతి తెలుసుకుని, మంత్రజలాన్ని నల్లపిచ్చక మీద చల్లాడు. ఆ మరుక్కణం అక్కడ నల్లపిచ్చక మాయమై, రాకుమారుడు జయ

సింహుడు ప్రత్యక్షమయ్యాడు. ఇది చూసి పరమానందభరితుడైన రాజు ధీరసింహుడు, “వీరభట్టు! ఆనాడు నేను అకారణంగా నగర బహిష్కారణ విధించినందుకు విచారిస్తున్నాను,” అన్నాడు.

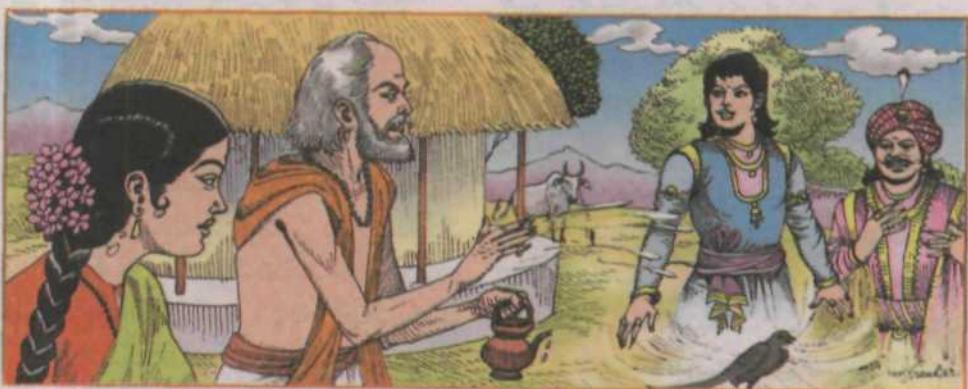
అందుకు వీరభట్టు వినయంగా, “ప్రభూ! ఆనాడు తమరు నాకు విధించిన శిక్ష, ఆనాడు యువరాజుకు వరమైంది. ఇందుకు సంతోషిస్తున్నానే కాని, నన్న శిక్షించినందుకు బాధచెందడం లేదు,” అన్నాడు.

జయసింహుడు, తంత్రికి నల్లపిచ్చకగా తను వున్నప్పుడు చంద్రహసు తనను ఎంత ఆప్యాయంగా చూసిందో చెప్పి, “మీరూ, తాత వీరభట్టు అనుమతిస్తే, అమెను వివాహ మాడదిచాను,” అన్నాడు.

“మా ఇద్దరి అనుమతి మాట సరే! రాకు మారి చంద్రహసు అనుమతి మాటేమిటి?” అంటూ రాజు చిన్నగా నవ్వాడు.

చంద్రహసు సిగ్గుతో తలవంచుకుని, తాత వీరభట్టు చాటుకువోయి నిలబడింది.

ఆ తర్వాత నెల తిరక్కుండానే, యువరాజు జయసింహుడితో, చంద్రహసు వివాహం మహావైభవంగా జరిగిపోయింది.

ఆర్య

అజ్ఞాత యువరాచ
వివిధ సాహస గాఢ

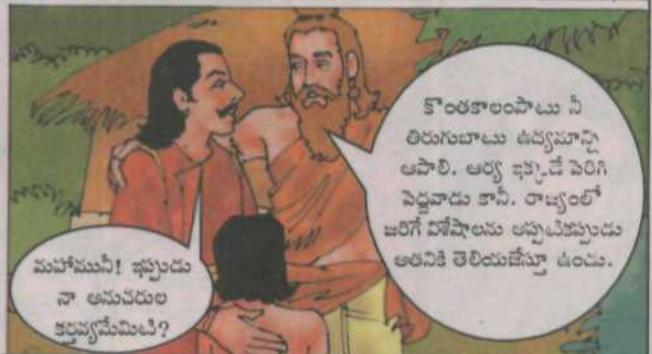
విక్రిలు:
గొంధి అయ్య

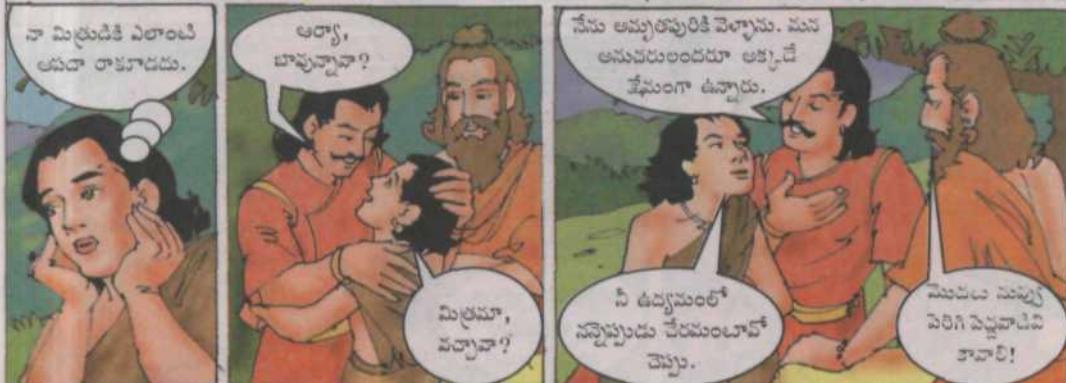
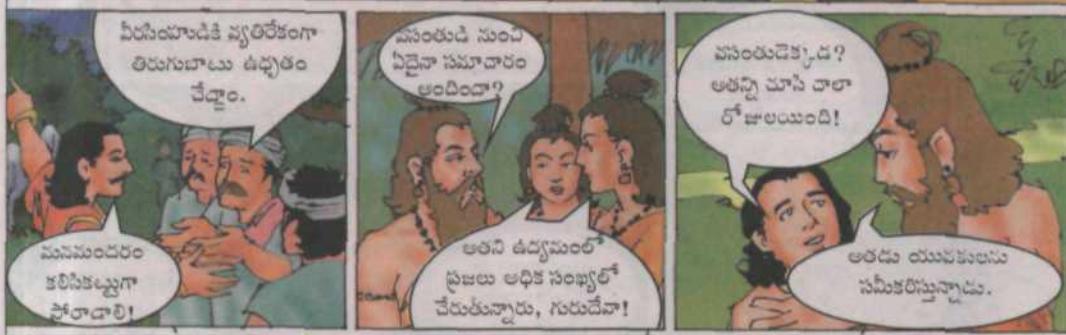
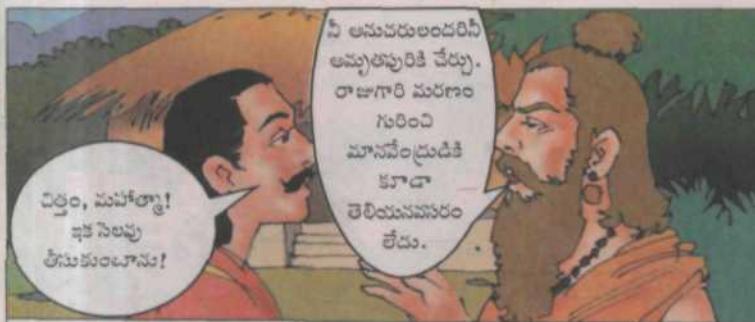
యువరాచ, జయానందముని ఆళ్మంటో పెరుగుతున్న
డైసంగటి ఇమంతుటికి చెప్పి, రాజు ప్రాణం విధించు.
జయానందముని డైస్యూలు వ్యాపారాగారి భాతిక
శాయాన్ని తీసుకుపెర్చి, రాజుగారి పమాథి పత్కస్తే
భూష్ట్రపితం వేశారు. జయంతుడు చుప్పాడైన
యువరాచును చూశాడు.

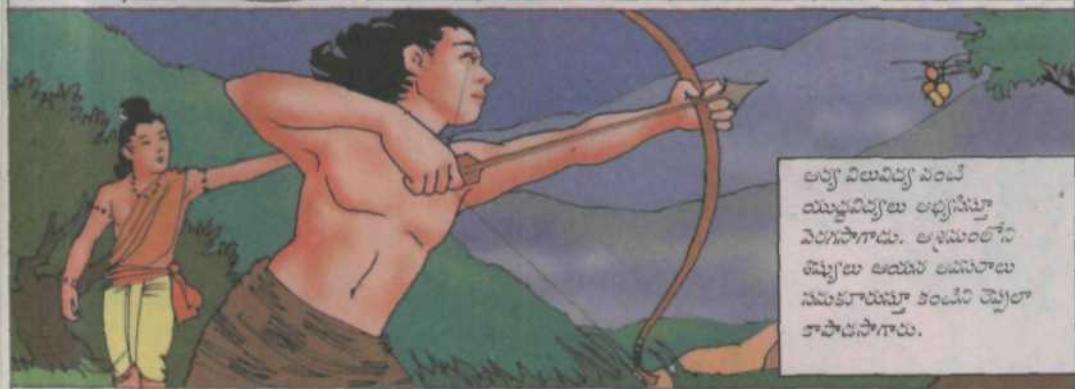
ఇమంతుడు, మంతుడు ఆళ్మానికి
తలిపచ్చారు.

రాజుగారి పురుగాం
పుచ్చుర్చికీ
తెలియమయిరం లేదు.

మా ఉద్యమానికి
అయిన వేస్తుచుస్తూగా
నిరించాడు.

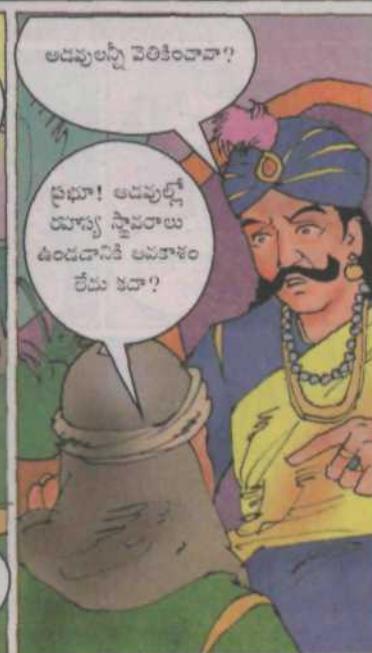
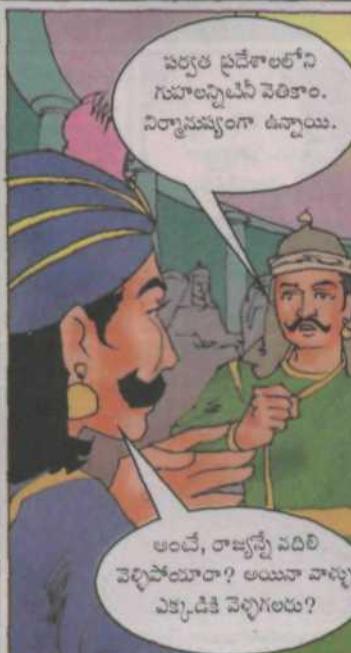

అర్య వియవిధ్య పంచ యుక్తివిధ్యాలు ఉన్నాయి ఎంచుగాడు. అర్థమంలో ఉప్పులు అయిన లంసులు సుమక్కారిస్తూ కంటిని చెప్పిలా రాశుచుగారు.

అర్య! రాజుభానీ నగరిలో నీరుచుపుడు, నూతన నేపథ్యాలలో సుమార్చుమయ్యాడు.

అయ్యా, వాచీ కూడా నిల్చుక్కుం
చేయకూడదు. మన సైకుల తేల
అడవిని గారిప్పాను.

నేనే ప్రయంగా సైకులను
నడిప్పాను. వెంచే వేలకు
ఏర్పడ్డు వేయండు!

మిరియాడు సైకులతో కలిగి వేటకు బయలుదేరాడు. అడవిని
సమిపించానే, జంతులుపు హాడలగొప్పాడానికి ఉప్పులు
మొగించాయి.

-(ఒంచుపాద)

సైకులు మిరియి వలలో భల్యుకి చిక్కుకుప్పాడి. సైకులు పురుషుల రంగం మొగించాయి.

పచ్చని ప్రపంచం!

వీణ సెలవుల్లో తాతుమ్మగారి ఊరువెళ్లింది. చుట్టూ పచ్చని పాలాలు, తేపలూ గల అంద మైన గ్రామం అది. పెరటిలోని మామిడి చెట్టు, చల్లటి నిరలో కూర్చుని దచడం వీణకు మధురానుభూతిని కలిగిం చింది. పక్కల కిలెక్టరావాలు. వింత ఏంత శబ్దాలు చేస్తూ కొమ్మకొమ్మకూ ఎగరే ఉడత పిల్లలను చూస్తూ మొమరిచి పోయింది వీణ.

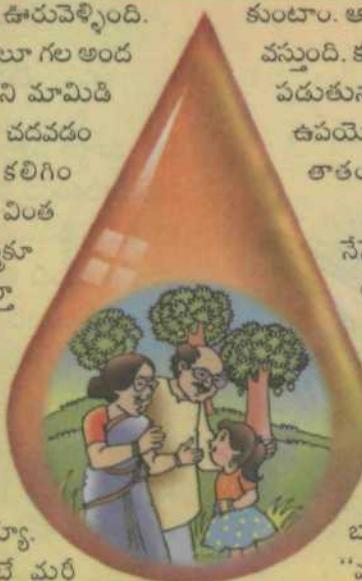
“మా ఊరు బావుందా? ఇక్కడి వారావరణం నీకు నచ్చిందా?” అని అడిగాడు తాతయ్య.

“చాలా బావుంది, తాతయ్య. తోటలో ఆయుక్తవడం అందే మరి బావుంది. ఇప్పుడెల్లను ఒకే వేట ఇంతకు ముందు నేప్పుడూ చూడలేదు,” అన్నది వీణ తాతుడుగా.

“చెట్లు మనసుమల ప్రియనేస్తాలు. అయితే, మనం, తా సుగటి గుర్తించడం లేదు. తదే విచార కరమైన విషయం!” అన్నాడు తాతయ్య.

“ఎందుకిలా అంటున్నారు తాతయ్య?” అని అడిగింది వీణ.

“చెట్లు మనకు పళ్ళనిస్తున్నాయి. కలపతో ఇంటికి కావలసేన సామానులు తయారు చేసు

కుంటాప. తాకులు జపతుత్తలకు మేతగా పసిక వస్తుంది. కట్టిలు పటటచెరుకుగా ఉపయోగ పడుతున్నాయి. చెట్లులో ప్రతి భాగమూ ఉపయోగపడుతున్నది కదా?” అన్నాడు తాతయ్య.

“అప్పును. నిజమే. దీస్సు పురించ నేనెప్పుడూ తలోచించనే లేదు.”

అన్నది వీణ తాత్యర్థంగా.

మనపరిసరాలు పచ్చగా, పరి తుఫంగా అందంగా ఉంచుసికి నువ్వు సాయపడవచ్చు.”

అంటూ తాత్యటికి మచ్చిపది బామ్మ ఏం చేయమంటావేచ్చు, బామ్మ,” అని అటిగింది వీణ.

“మన పెరటి తోటలో ఎన్నెన్ను రకాల చెట్లున్నాయో చూశావు కదా? అప్పున్నేనూ, మీ తాతయ్య ఏచిధ సందర్భాల్లో నాటి పెంచినవే. మీ అమ్మపుట్టిస్తుందే ఈ మామిడి చెట్లు నాటాము. నువ్వు పుట్టినప్పుడు ఈ తత్త్వచెట్లు నాటాము. ఇక్కడున్న ఒక్కుక్క చెట్లు వెనకా ఒక్కుక్క చరిత ఉంది,” అన్నది బామ్మ గిప్పగా.

“చాలా మంచిమాట చెప్పాల్సి. నేనూ, ములాగే మొక్కలు నాటి పెంచుతాను బామ్మ,” అన్నది వీణ సంతోషంగా.

**Plant trees and say proudly,
"Yes, we did effort for you also,
Mother Nature".**

Daily cutting of trees and increasing pollution is fast disturbing the nature's balance. So, plant new trees and save Mother Nature.

Petroleum Conservation Research Association
Sannikshan Bhawan, 10, Bhikaji Cama Place, New Delhi 110066.

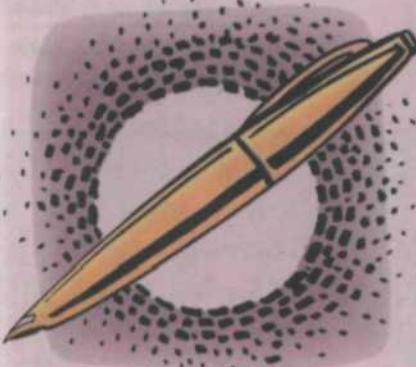
Write a slogan on Forest Conservation and Win Prizes.

విజ్ఞానం వినోదం వికాసం

విజ్ఞాన వీచికలు :

ఫౌంటన్

పెన్ములు

ఇంకాసెక్యూడు తాళుతాల మీద, రాగిరేకుల మీద ఘుంటాలతో రాసేవారు. భోగ్గు, సుద్ర ముక్కలు, పక్కి ఈకలు కూడా కొన్ని కాల ఘుట్టలలో రాతపరి కరాలుగా ఉండేవని మన అందరికి తెలుసు. ఈజప్పలో మొట్టమొదట పెన్మును రూపొదించారు. అయితే అప్పుడు రాసేవాళ్ళు పెన్ము నిబ్బును మాటిమాటికి సిరాలో అద్ది మరీ రాయ వలసివచ్చేది.

ఈ పద్ధతి పట్ల లూయిస్ వాటర్మన్ అనే ఒక ఇన్స్పెక్చర్ కు విసుగు పుట్టింది. నిబ్బుకు సిరాను నిరంతరాయంగా సరఫరా చేసే విధానాన్ని రూపొదించలేమా అని తీవ్రంగా ఆలోచించాడు.

ఆయన సైన్సుకు సంబంధించిన వ్యక్తి కాదు. అయినా, సన్స్టాటి రంధ్రం గుండా పెన్ము బాణిసుంచి నిబ్బుకు ఇంకును సరఫరా చేసే పద్ధతిని రూపొదించాడు. అదే ఫౌంటన్ పెన్ అయింది. 1884 వ సం.లో దీనిని ఆయన పేటంట్ చేశాడు.

మన పరిసరాలు :

దుమ్ముల గొండి

పిల్లి మ్యావ్ మ్యావ్ అంటుంది. కుక్క భాభా అని మొరుగుతుంది. పిల్లి, కుక్క కలిసినట్టున్న దుమ్ముల గొండి ఏం చేస్తుందే తెలుసా? వింతగా నవ్వుతుంది! దూరం నుంచి ఈ వింత జంతువు పుట్టించే శబ్దం అలా వుంటుంది.

దీనికాళ్ళ కుక్క కాళ్ళలా వుంటాయి; మిగిలిన శరీర భాగాలు పిల్లికి ఉన్నట్టు ఉంటాయి. తల కాస్త పెద్దదిగా ఉంటుంది. అయితే, శరీరమంతటినీ చూస్తే మృదువైన పిల్లిలాగా కానీ, దృఢమైన కుక్కలాగా కాని కనిపించదు. నిక్కిబోధుచుకున్న చెపులతో తల కాస్త పెద్దదిగా ఉంటుంది. వెనక కాళ్ళ పాట్టిగా, లాపుగా ఉండడం వల్ల శరీరం వెనక్కు వాలినట్టు ఉంటుంది. దాదాపు 150 సెం.మీ. పొడుపున్న ఈ జంతువు 90 సెం.మీ. ఎత్తు ఉంటుంది.

దుమ్ములగొండి అసలు వేటాడదు. ఇతర జంతు వులు వేటాడి, తిని వదిలిపెట్టిన జంతు కశేబరాలను పీక్కు తిని తుప్పి చెందుతుంది. ఈ అలవాటు వల్లే దీనికి 'జంతు ప్రపంచపు పాకీదారు' అనే పేరు వచ్చింది.

విజ్ఞానం వినోదం వికాసం

మీకు తెలుసా?

కుక్కలు ఎందుకు ఎక్కువ
విశ్వాసం మాపుతాయి?

కుక్కలు పెంపుడు జంతువులు అయినప్పటి
నుంచి మనిషిపట్ల అమిత వీశ్వాసం కనబరున్న
మనిషికి మంచి నేస్తాలుగా ఉంటున్నాయి.
పిల్లలకు అలాంటి విశ్వాసం ఉండు. కుక్కలు,
గుంపులు గుంపులుగా నిపించే తేదేళ్ళ జాతికి
సంబంధించినవి. బతుకు భయం కారణంగానే
ఆవి ఒకదానితే ఒకటి కిలిని గుంపులుగా నివ
సిస్తాయి. అంతే కాదు. ఒక్కుక్క గుంపు ఒక్కుక్క
సాయకుడికి లోబడి ఉంటాయి. కుక్కలు
అలాంటి తేదేళ్ళ సంతతికి చెందినవి కావడం
వల్ల, సహజంగానే ఇంటి యజమానిని తమ
యజమానిగా భావించి అమిత విశ్వాసం కన
బరుస్తాయి. పిల్లలు ఒంటరిగా వేటాడి తమ
ఆహారాన్ని సంపాదిస్తాయి. అందుకు ఆవి
వుండే ఇంటి పరిసరాలు వాటికి క్రుష్ణంగా తెలిసి
వుండాలి. అందువల్ల పిల్లలు ఇంటి పట్ల చూపే
ఆసక్తిని ఇంటి యజమానుల పట్ల చూపవు!

లోకజ్ఞానం

అక్ష్యోబర్ పండుగల నెల; అందుకే
పండుగల గురించి ఒక క్వీజ్

1. తీజ ఏ రాష్ట్రంలో
జరుపుకుంటారు?
ఎ) అస్సాం బి) జార్ఖండ
సి) రాజస్థాన్ ది) మిస్రోం

2. కేరళ రాష్ట్రంలో జరుపుకునే
'చిళం' పండుగకు వెష్టువు ఎత్తిన
ఏ అవలారంతో సంబంధం ఉంది?
ఎ) వామన బి) పురపురామ
సి) కృష్ణ ది) నరసింహ

3. కార్తీక పూర్ణిమ రోజున ఎవరి
జన్మదినోత్సవం
జరుపుకుంటారు?
ఎ) మహాపీరుడు
బి) బుద్ధుడు
సి) గురునానక్ ది) జొరాష్టర్

4. మైసూరు ఏ ఉత్సవాలకు
ప్రసిద్ధిగాంచింది?
ఎ) దుర్గా పూజ బి) దసరా
సి) కుంభమేళా ది) సంక్రాంతి

పోటో వ్యాఖ్యల పోటీ

ఈ పోటోలకు ఒక్క మాటలోగాని,
చిన్నవాక్యంలోగాని వ్యాఖ్యలు రాయగలరా?
రెండు వ్యాఖ్యలకూ సంబంధం ఉండాలి.

SOURAA

NARAYANAMURTHY TATA

వ్యాఖ్యలను కాంపిటీషన్ వైస్కోథ్యాపేన్ రాసి ఈ నెల 25వ తేదీలోగా మాకు అందేలా పంపాలి. పోటీ ఫలితాలు దిసెంబర్ 2004 సంచికలో ప్రచురిస్తాం. ఉత్తమమైన వ్యాఖ్యకు రూ. 100 బహుమానం.

పోటో వ్యాఖ్యల పోటీ: చందులు, 82, దిఫెన్స్ ఆఫీసర్స్ కాలనీ,
కొట్టుతాంగల్, చెన్నుయ్ - 600 097.

అభివందనలు

అగ్న్య నెల పోటీ ఫలితాలు

పి. రామకృష్ణ చెతన్య

S/o. పి.ఎన్. బాబు

కిడ్సీ రెడీమెడ్స్, 9-7-59, కమానీబజార్,
ఖమ్మం - 507 001 (ఆం. ప్ర.)

మొదటి పోటో : తల్లిపేమకు బరువు తెలియదు!
రెండవ పోటో : చెయజారితే బామ్మి మిగలదు!!

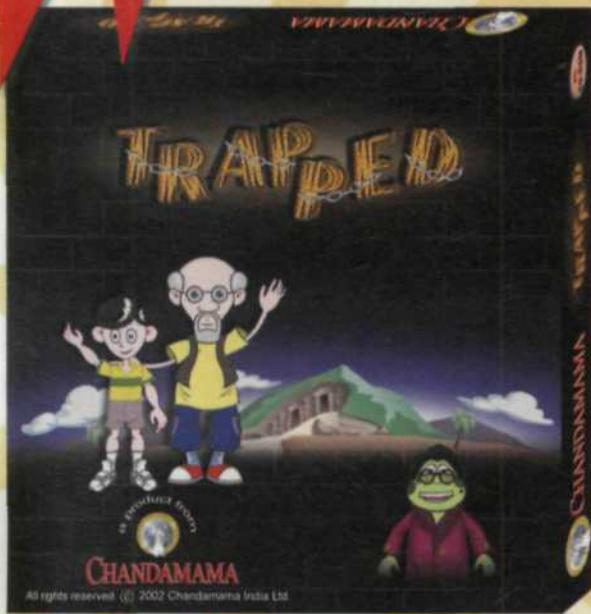
సమాధానాలు

1. సి) రాజస్థాన్
2. ఎ) వామన
3. సి) గురుసానక్
4. బి) దసరా

NOW
AVAILABLE
AT ALL LEADING STORES

TRAPPED

GAMES AND ACTIVITY CD-ROM

PROF. PURENOTHIN, THE RENOWNED INDOLIST, IS TRAPPED INSIDE THE MOUND OF MURUKKI. YOU JOIN DETECTIVE MANDOO TO SEARCH FOR THE PROFESSOR AND SAVE HIM. THE ONLY WAY TO THE MOUND OF MURUKKI IS REVEALED TO YOU. ONLY WHEN YOU CAN GET HOLD OF FOUR KEYS HIDDEN ALONG YOUR ROUTE. AND YOU HAVE TO SEARCH FOR THEM THROUGH A DOZEN DIFFERENT GAMES AND ACTIVITIES. GO FOR CLUES AND KEYS!

MIND YOU, YOU HAVE ONLY 60 MINUTES TO REACH THE PROFESSOR! GET THERE FAST, BUT BEWARE OF YOURSELF BEING TRAPPED!

Hey, but this one is a whole lot of fun!
You have a different set of games and activities,
every time you begin your search.

A quality product from **Chandamama**

For more details, please contact :

Chandamama India Limited,
82, Defence Officers' Colony,
Ekkatuthangal, Chennai - 600 097.
www.chandamama.org

RS. 199/-
ONLY

CHANDAMAMA (Telugu)

Rog No. TEPGMGCR-2002/3-05

Regd. with Registrar of Newspapers for India No. 11427

Increased to post without prepayment No. 373/03-05

OCTOBER 2004

Foreign - WPE No. 374/03-05

Tasty, Tasty
Chocolate...

Richy, Rich
Cream...

Share o Sweet Moments

The Complete
Chocolate Eclairs

India's largest selling sweets and toffees.